

นิทรรศการ "ครูต้นเรื่อง" Online

ทีมโค้ช มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เรื่องเล่าการเรียนรู้ : ครูคนไหนที่ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์จัด Active Learning ได้

วันเสาร์ที่ 28 พฤษภาคม 2565 เวลา 09.30 - 12.00 น.

นิทรรศการ "ครูต้นเรื่อง" Online
#ทีมโค้ชมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วันเสาร์ที่ 28 พฤษภาคม 2565
09.30 - 12.00 น.

ครูต้นเรื่อง

- ครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ**
สอนระดับชั้นป.3 สส.บ้านนาเล จ.นครศรีธรรมราช
- ครูชาวลิ กองสุข**
สอนระดับชั้นป.3 สส.วัดพังงอน จ.นครศรีธรรมราช

ผู้ทรงคุณวุฒิ

- ดร.วรวิทย์ ชูกำเนิด**
อาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาโทการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และกรรมการบริหารโรงเรียนวัดพังงอน

ทีมโค้ช

- Coach**
นศ.อัมพร ศรีประสิทธิ์
รศ.ดร.วิลาวัลย์ มหาบุษราคัม
- Co-fa.**
บุษยา อาบุญ
- Facilitator**
อ.อาภิยา ศรีประสิทธิ์

ผู้สนับสนุน
ผู้สนับสนุนโรงเรียนวัดพังงอน
คุณบุษราคัม โทร : 098-0856065
ประสานงาน IT ติดต่อ
คุณบุษราคัม โทร : 095-0366528

QR Code Meeting ID & Passcode Zoom
Meeting ID: 954 8344 9560
Passcode: 8084

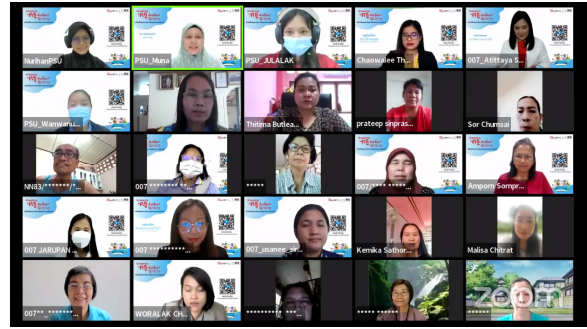
คุณบุษยา อาบุญ เจ้าหน้าที่ประสานงานโครงการบริการวิชาการ สำนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และพันธกิจสังคม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผู้ช่วย Facilitator : ยินดีต้อนรับทุกๆ ท่านเข้าสู่ห้องย่อยที่ 7 ของทีมโค้ชมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์นะคะ ในห้องนี้จะมีคุณครูต้นเรื่องของเรา 2 ท่าน จากที่เราได้เห็นในเวทีเปิดเมื่อสักครู่จะเห็นว่าคุณครูทั้ง 2 ท่านใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์สอน และคุณครูทั้ง 2 ท่านเป็นคุณครูที่ไม่ได้สอนรายวิชาวิทยาศาสตร์ แต่ยังใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์ในการจัดการชั้นเรียนได้ โดยครูต้นเรื่องของเราทั้ง 2 ท่านจะมาในหัวข้อของ "คุณครูคนไหนที่ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์จัด Active Learning ได้" ค่ะ

นิทรรศการ "ครูต้นเรื่อง" Online
#ทีมโค้ชมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Co-facilitator
บุษยา อาบุญ

คิดดี-คิดเป็น
โรงเรียนวัดโพธิ์...

สำหรับวันนี้ นอกจากทาง Zoom แล้ว ท่านยังสามารถรับชมการ Live ทาง Youtube ได้ นะคะ โดยทีมงานได้ส่ง Link ไว้ให้ที่ช่อง Chat เป็นที่เรียบร้อยแล้ว สำหรับท่านไหนที่ไม่สะดวกเข้าผ่าน Zoom สามารถเข้าร่วมผ่านทาง Live ของ Youtube ได้เลย ตอนนี้เห็นเพื่อนครูทยอยกันเข้ามาเยอะแล้ว

ขอยินดีต้อนรับนะค่ะ ทุกๆ ท่านสามารถชวนเพื่อนๆ ของโรงเรียนตัวเองเข้าร่วมกิจกรรมในวันนี้ได้เลยนะคะ และตอนนี้ก็มาถึงเวลาของกิจกรรมแล้ว ขอเชิญทุกๆ ท่านเข้าสู่กิจกรรมในวันนี้ได้เลยค่ะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ รอง ผอ.

โรงเรียนนรพัฒน์ จังหวัดสงขลา Facilitator : สวัสดิ์

ค่ะ สวัสดิ์ทุกๆ ท่านเลยนะคะ ที่อยู่กับเราในตอนนี้ นะคะ ตอนนี้เรามีทั้งหมด 73 ท่านเป็นผู้เข้าร่วมเรียนรู้ที่อยู่กับเราในเวที Online PLC Coaching นิทรรศการ ครุต้นเรื่อง Online นะคะ ตอนนี้ทุกท่านอยู่กับเวที แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เวทีย่อยที่ 7 ของเครือข่ายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ค่ะ ดิฉันนางสาวอาทิตยา ศรีประสิทธิ์ รับหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการและเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ในวันนี้ค่ะ หลายๆ ท่านอาจจะแปลกใจเมื่อสักครู่มีน้องหน้าตาน่ารักๆ สดใสๆ มาพูดคุยทักทายกับทุกๆ ท่านอยู่ คือน้องมุนา อาบู เป็นผู้ช่วยอำนวยความสะดวกการเรียนรู้ในวันนี้ค่ะ

สำหรับวันนี้ หัวข้อการเรียนรู้ที่เราจะอยู่เรียนรู้ร่วมกันคือเรื่องของ "ครูคนไหนก็ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์จัด Active Learning ได้" ทุกๆ ท่านก็น่าจะได้รับฟังจาก ผศ.อัมพร ศรีประสิทธิ์ ซึ่งเป็นโค้ชในกระบวนการ PLC ของเรานะคะ ท่านได้แนะนำแล้วว่า ครุต้นเรื่องของเราในวันนี้ ทั้ง 2 ท่านเป็นครูที่นำกระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้ในชั้นเรียน แต่ว่าไม่ได้เป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์

เพราะฉะนั้น วันนี้ ท่านไหนที่มีความกังวลใจว่ากระบวนการวิทยาศาสตร์น่าจะเป็นเรื่องเฉพาะ น่าจะเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความสามารถพิเศษอะไรบางอย่าง ซึ่งจะต้องเป็นครูวิทยาศาสตร์ วันนี้ครุต้นเรื่องของเรา ทั้ง 2 ท่านจะมาไขข้อข้องใจให้ค่ะว่า จะเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้ในชั้นเรียนอย่างไร

วันนี้เรายู่กับครูต้นเรื่อง 2 คน คือคุณครูเขาวลี ทองสุข หรือครูพิวส์ และคุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ หรือครูบิวต์ คุณครูทั้ง 2 ท่านเป็นครูผู้สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แต่ว่ามาจากต่างโรงเรียน คุณครูเขาวลี ทองสุข มาจากโรงเรียนวัดพังยอม จังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนคุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ มาจากโรงเรียนบ้านนาเส จังหวัดนครศรีธรรมราช เช่นกันค่ะ

ที่นี่ นอกจากคุณครูต้นเรื่องทั้ง 2 ท่านของเราแล้วนะคะ วันนี้เรายังได้รับเกียรติจากผู้ทรงคุณวุฒิอีก 2 ท่านเช่นกันที่จะมาร่วมเติมเต็มการเรียนรู้ในเวทีของเราในวันนี้ค่ะ ดิฉันขออนุญาตที่จะให้ทุกท่านได้พบกับท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่านสักเล็กน้อยนะคะ ท่านแรก ดร.วรลักษณ์ ชูกำเนิด (ครูหมู) ท่านเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และท่านดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการบริหารของโรงเรียนวรพัฒน์ด้วย สวัสดิ์ค่ะ ยินดีต้อนรับนะคะครูหมู

สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิอีกท่านหนึ่ง เราได้รับเกียรติจาก รศ.ดร.ทศนา แหมมณี ท่านเป็นประธานคณะทำงานวางแผนการจัดทำกรอบสมรรถนะการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา หรือ กอปร. นะคะ สวัสดิ์ค่ะท่านอาจารย์ วันนี้รู้สึกเป็นเกียรติมากค่ะที่ได้ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้และได้รับความรู้จากท่านอาจารย์นะคะ ขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่กรุณามาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้กับเวทีของเราด้วยค่ะ

นอกจากนี้ ดิฉันขออนุญาตแนะนำทีมโค้ชทั้ง 2 ท่าน ที่เป็นโค้ช ทั้งในกระบวนการ PLC และในกระบวนการนิเทศให้กับคุณครูนะคะ ของเครือข่ายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตอนนี้ทั้ง 2 ท่านน่าจะอยู่กับเราในห้องเป็นที่เรียบร้อยแล้วนะคะ ท่านแรกคือ ผศ.อัมพร ศรีประสิทธิ์ และ รศ.ดร.วิลาวัลย์ มหาบุษราคัม สวัสดิ์ค่ะ วันนี้ทั้ง 2 ท่านจะอยู่ร่วมกับเราจนจบ และจะเป็นผู้ช่วยในการที่เราจะสรุปประเด็นการเรียนรู้ร่วมกันในวันนี้ค่ะ

สำหรับกิจกรรมในวันนี้ของเวทีที่ 7 ดิฉันขออนุญาตที่จะลำดับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นให้ทุกท่านได้ฟัง
นัดหนึ่งนะคะก่อนที่จะเราไปพบกับครูต้นเรื่องของเรา เราจะเริ่มต้นจากการที่ครูต้นเรื่องจะมาพบกับทุกๆ ท่าน
และแลกเปลี่ยนเรื่องราวจากชั้นเรียนของคุณครู ท่านละ 30 นาที หลังจากนั้น ท่านไหนที่รับฟังแล้วมีประเด็น
อยากจะแลกเปลี่ยนกับคุณครู สอบถามพูดคุยหรือแสดงความคิดเห็นร่วมกัน สามารถที่จะร่วมแลกเปลี่ยนกัน
ได้ในเวที เราจะมีเวลาตรงนี้ในช่วงแลกเปลี่ยนเรียนรู้ 25 นาที แล้วหลังจากนั้นจะเป็นการเติมเต็มการเรียนรู้
จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่าน โดยแต่ละท่านมีเวลา 15 นาที ดิฉันขอเรียนเชิญท่านอาจารย์วรลักษณ์เป็นท่าน
แรก และท่าน รศ.ดร.ทศนา เป็นท่านที่ 2 นะคะ

หลังจากนั้น เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิได้เติมเต็มให้กับเราแล้ว จะขอเรียนเชิญทีมโค้ชสรุปประเด็นสำคัญและ
ให้คำแนะนำกับคุณครูต้นเรื่องถึงจุดที่จะขยายหรือพัฒนาชั้นเรียนต่อไปนะคะ ตรงนี้จะมีเวลาให้ทีมโค้ช 10
นาทีนะคะ หลังจากนั้นเราจะจบกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเวทีของเราด้วยการประมวลภาพกิจกรรม
และการสรุปใจความสำคัญในเวทีทั้งหมด เพราะฉะนั้นขออนุญาตเชิญชวนทุกท่านเลยนะคะ ระหว่างฟังให้เปิด
กล้องเอาไว้ เราจะได้มีโอกาสบันทึกภาพแล้วเราจะได้มีความทรงจำไว้ร่วมกันว่าเราได้ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ใน
กิจกรรมนิทรรศการครูต้นเรื่อง Online ร่วมกัน และหลังจากนั้นเราจะกลับเข้าสู่เวทีใหญ่เพื่อสรุปการเรียนรู้
และปิดโครงการร่วมกันคะ

เอาละคะ ดิฉันเชื่อว่าตอนนี้ทุกท่านน่าจะพร้อมที่จะเรียนรู้กับคุณครูต้นเรื่องของเราแล้วนะคะ ขอ
อนุญาตยกพื้นที่ตรงนี้ให้กับคุณครูต้นเรื่องของเราทั้ง 2 คน คือคุณครูเขาวลี ทองสุข และคุณครูพิมพ์พลอย
กิตติโชติ ค่ะ เชิญคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพี่ล) โรงเรียนวัดพัง
งา
ยอม : ค่ะ สวัสดีค่ะ ขออนุญาตแนะนำตัวเองอีกครั้งหนึ่ง
นะคะ คุณครูเขาวลี ทองสุข นะคะ หรือว่าคุณครูพี่ล
จากโรงเรียนวัดพังงา ยอม วันนี้ไม่ได้มาคนเดียวนะคะ ก็มา
พร้อมกับคุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ หรือคุณครูบิวต์
โรงเรียนบ้านนาเส ก่อนอื่นก็ขออนุญาตแชร์สไลด์นะคะ
วันนี้เรามาพบกันในหัวข้อ "ครูคนไหนที่ใช้กระบวนการ
วิทยาศาสตร์ในการจัด Active Learning ได้" เตียวให้ครู
บิวต์แนะนำตัวเองอีกครั้งหนึ่งนะคะ ขอเชิญครูบิวต์คะ

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) โรงเรียน
บ้านนาเส : สวัสดีค่ะ ครูบิวต์นะคะ คุณครูพิมพ์พลอย

**ครูคนไหนที่ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์
จัด Active Learning ได้**

ครูเขาวลี ทองสุข (ครูพี่ล)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนวัดพังงา
อำเภอเมืองพระยารัษฎา จังหวัดนครศรีธรรมราช
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
นครศรีธรรมราช เขต 1

ครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนบ้านนาเส
อำเภอฉวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
นครศรีธรรมราช เขต 2

กิตติโชติ ค่ะ วันนี้เราจะมาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันนะคะ โดยเริ่มจากคุณครูพิวส์และมาฟังเรื่องของครูบิวต์ต่อค่ะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวส์) : ค่ะ สำหรับวันนี้คะ สิ่งที่คุณพิวส์จะพาคุณครูทุกท่านไปเรียนรู้กัน มาพบกันในเรื่องของคุณครูคนไหนที่ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์ในการจัดกระบวนการ Active Learning ได้ มาดูกันว่าตัวคุณครูพิวส์เองนั้นสอนในชั้นไหน และเป็นครูประจำชั้น ชั้นอะไร สำหรับครูพิวส์เป็นคุณครูชั้น ป.3 เป็นครูประจำชั้น และจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้น ป.1 - 6 และรับผิดชอบกิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อย ของน้องๆ ชั้น ป.3

สำหรับโรงเรียนวัดพิทยมของครูพิวส์ได้เข้าร่วมโครงการโรงเรียนพัฒนาตนเองรุ่นที่ 2 หรือที่เราเรียกกันว่าโครงการ TSQP 2 ของเครือข่ายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2563 รวมระยะเวลา 2 ปีมาแล้ว เราเข้าไปทำอะไรในโครงการนี้ คือเราเข้าไปเรียนรู้การใช้กระบวนการ Active Learning ในการจัดการเรียนการสอน คราวนี้เรามาทำความรู้จักกันว่าการใช้กระบวนการ Active Learning ในการจัดการเรียนการสอนนี้ มันคืออะไร

โครงการโรงเรียนพัฒนาตนเองรุ่นที่ 2 (TSQP2)
เครือข่าย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

กระบวนการนี้ มันจะมี 3 หัวใจหลักที่เราต้องเอาการใช้กระบวนการ Active Learning ทำให้เด็กเป็นเจ้าของการเรียนรู้ หัวใจดวงที่ 1 คือประสบการณ์เดิมกับฐานความรู้เดิม นักเรียนเขาจะต้องมีและต้องได้ใช้ประสบการณ์เดิมและฐานความรู้เดิมของตนเองไปสู่หัวใจดวงที่ 2 คือได้คิดและลงมือทำ หลังจากนั้นจะเกิดหัวใจดวงที่ 3 ได้ โดยที่เขาจะต้องสามารถค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง และสามารถไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของเขาได้ นี่คือ 3 หัวใจหลักของการใช้กระบวนการ Active Learning ในการจัดการเรียนการสอน

3❤ หลักของการใช้กระบวนการ Active Learning : เด็กเป็นเจ้าของการเรียนรู้

- ❤ ประสบการณ์เดิม+ฐานความรู้เดิม
- ❤ ได้คิดและลงมือทำ
- ❤ ค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง (และสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมได้)

เมื่อเราเข้าใจเรื่องของการใช้กระบวนการ Active Learning แล้ว คือด้วยตัวของโรงเรียนวัดพังงาเอง เราก็ใช้กระบวนการ Active Learning ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเราจะประกอบด้วย 3 องค์ประกอบที่เราเอามาใช้คือ 1.กิจกรรมจิตตปัญญา 2.กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ หรือที่เรา

เรียกว่า กิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อยและโครงงานวิทยาศาสตร์ และองค์ประกอบที่ 3 คือการสะท้อนคิด ทั้ง 3 องค์ประกอบนี้คือเครื่องมือที่เรานำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก เดียวครูพิวส์จะพาคุณครูไปดูต่อว่ากิจกรรมจิตตปัญญามันคืออะไร แล้วครูพิวส์ใช้อย่างไร

สำหรับตัวกิจกรรมจิตตปัญญา เป้าหมายของการจัดกิจกรรมคือมันเป็นการที่เราจะต้องการสร้างความพร้อมในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพให้กับเด็ก กิจกรรมที่เราเลือกมาใช้ คุณครูสามารถเลือกกิจกรรมได้หลากหลาย 3 กิจกรรมที่ครูพิวส์ใช้เป็นตัวอย่างที่ครูพิวส์ใช้ เช่น กิจกรรมการระบายสีภาพมันดาลา นักเรียนเขาก็จะได้มีสมาธิจดจ่ออยู่กับการระบายสี และกิจกรรมที่ 2 ที่เป็นกิจกรรมจิตตปัญญา คือเกมสูตรคูณแม่ 2 และตัวที่ 3 ที่ครูพิวส์ใช้คืออ่านสี อ่านคำ

จริงๆ แล้วการจัดการเรียนการสอนทุกครั้งของครูพิวส์ ครูพิวส์จะต้องมีการใช้กิจกรรมจิตตปัญญาทุกครั้ง หลังจากนั้นเมื่อครูพิวส์ได้จัดกิจกรรมจิตตปัญญาให้เด็กแล้ว ครูพิวส์ทำอะไรต่อนะคะ ครูพิวส์ก็ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์ เรามาดูว่ากระบวนการวิทยาศาสตร์หน้าตาเป็นอย่างไร มันคืออะไร สำหรับกระบวนการวิทยาศาสตร์จะแบ่งออกเป็น 2 ระดับ

ระดับแรกจะเรียกว่าระดับกิจกรรม ระดับกิจกรรม เราจัดเพื่อให้เด็กเขาได้มีทักษะวิทยาศาสตร์ คืออะไร เด็กจะต้องทำอะไรบ้าง นักเรียนเขาจะต้องทำกิจกรรมการทดลองตามที่ครูกำหนด คือครูพิวส์จะใช้กิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อย หลังจากนั้น นักเรียนก็จะฝึกใช้ทักษะและกระบวนการวิทยาศาสตร์ เช่น ทักษะการสังเกต การรวบรวมข้อมูล การคาดคะเน การทดลอง การบันทึกผล การอภิปรายผล การสรุปความรู้

โรงเรียนวัดพังงา จัดการเรียนการสอนโดยใช้นวัตกรรม ดังนี้

เครื่องมือที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก

Active Learning

1. กิจกรรมจิตตปัญญา
2. กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (กิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อยและโครงงานวิทยาศาสตร์)
3. การสะท้อนคิด

zoom

กิจกรรมจิตตปัญญา

เป้าหมายของกิจกรรม : เพื่อสร้างความพร้อมในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพของเด็ก

ระบายสีภาพมันดาลา

เกมสูตรคูณแม่ 2

อ่านสี อ่านคำ

zoom

กระบวนการวิทยาศาสตร์

ระดับกิจกรรม
เพื่อให้เด็กมีทักษะวิทยาศาสตร์

ระดับโครงงาน

1. นักเรียนทำกิจกรรมการทดลองตามที่ครูกำหนด (กิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อย)
2. นักเรียนฝึกใช้ทักษะและกระบวนการวิทยาศาสตร์ (สังเกต, รวบรวมข้อมูล, คาดคะเน, ทดลอง, บันทึกผล, อภิปราย, สรุปความรู้ใหม่, ภาษาและการสื่อสาร)

1. นักเรียนใช้ทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์(กระบวนการสืบเสาะ) เป็นเครื่องมือในการค้นพบองค์ความรู้ใหม่ในเรื่องที่นักเรียนสนใจ

zoom

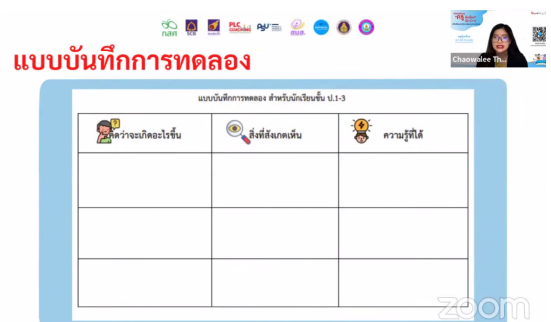
ใหม่ รวมถึงในเรื่องของภาษาและการสื่อสาร แล้วต่อไปเมื่อเขาทำในระดับกิจกรรมเสร็จแล้ว ครูพิวส์จะพานักเรียนไประดับโครงการ

คราวนี้ ตัวนักเรียนเขาต้องเริ่มใช้ทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ หรือที่เราเรียกว่ากระบวนการสืบเสาะ เป็นเครื่องมือในการค้นพบองค์ความรู้ใหม่ในเรื่องที่นักเรียนเขาสนใจ แล้วตัวครูจะเป็นใคร คือตัวครูจะเป็นคนที่พาเด็กให้เขาสามารถใช้กระบวนการสืบเสาะได้

เดี๋ยวเรามาทำความรู้จักระดับแรกกันก่อนนะ ค่ะคือระดับกิจกรรม ในเรื่องของกิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อย นี่เป็นภาพตัวอย่าง On Site ที่ครูพิวส์จัดให้กับเด็ก เช่น นักเรียนทำกิจกรรมเนินน้ำ ทำกิจกรรมการละลายของน้ำตาล ซึ่งกิจกรรมนี้คุณครูก็สามารถที่จะหยิบแล้วก็เลือกมาให้เด็กเขาได้จัดการเรียนการสอนได้เลย แต่ว่าที่สำคัญ ที่ขาดไม่ได้เวลาที่เรাজัดกิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อยคืออะไร คือก็ต้องบันทึกค่ะ บันทึกการทดลอง คุณครูลองสังเกตตารางนี้ให้ตึ้นนะค่ะ มันจะมีช่องที่สำคัญ ทั้ง 3 ช่องสำคัญหมดเลย เดี่ยวลองมาทำความรู้จัก เรียนรู้ในช่องแรกนะค่ะ

ช่องแรกคือช่องที่คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น ช่องนี้ ครูพิวส์ทำอะไร เราลองย้อนกลับไปกิจกรรมเนินน้ำก่อน ครูพิวส์ก็กำหนดมาแล้ว เดี่ยวนักเรียนลองคิดว่าถ้าหนูจะต้องหยดน้ำลงบนจานพลาสติก นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้น ในช่วงนั้น นักเรียนเขาจะยังไม่ลงมือทำ แต่เขาจะคิด เขาใช้ทักษะการคาดคะเน คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น นักเรียนก็เขียนไป 1 2 3 4 น้ำมันอาจจะกระจายคะคุณครู น้ำมันอาจจะมีลักษณะเป็นก้อนกลมๆ ไหมคะ อะไรแบบนี้ คือสิ่งที่เขาคิดว่าจะเกิดขึ้น

หลังจากนั้น ครูพิวส์จะให้เด็กได้ลงมือทดลอง ในระหว่างที่เขาลงมือทดลองเสร็จ เขาจะเริ่มสังเกต จากนั้นเราก็ถามว่านักเรียนสังเกตเห็นอะไรบ้างคะจากสิ่งที่นักเรียนทดลอง เขาก็จะเริ่มตอบ ครูคะ น้ำมันหมุนมากเลยคะ มันไม่ขยับไปไหนเลย แล้วมันมีรูๆ ขึ้นมาข้างบน เขาก็จะเขียนลงไป ต่อจากนั้น คุณครูอาจจะถามว่าแล้วนักเรียนได้ความรู้เรื่องอะไร มีความรู้อะไรที่เกิดขึ้นบ้าง ทุกๆ ขั้นตอนในการทดลอง ก่อนการทดลอง ครูพิวส์ทำแบบนี้ 1 2 3 4 ทุกครั้ง อันนี้ก็จะเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างของเรื่องของการจัดกิจกรรมแบบวิทยาศาสตร์ คือกิจกรรมในเรื่องของการจัดบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อยนะค่ะ

คราวนี้เมื่อนักเรียนเขาทดลองทำเสร็จหมดแล้ว ครูพี่สจะพาเขาไปสู่เรื่องของ การสะท้อนคิด ซึ่งการสะท้อนคิด มันทำได้หลากหลายรูปแบบ เรามาดูกันก่อนว่าการสะท้อนคิดคืออะไร เด็กเขาอาจจะสะท้อนความรู้ คือเขาได้เรียนรู้เรื่องอะไร หรือจะเป็นความรู้สึกต่อตนเอง ความรู้สึกต่อเพื่อน หรือเป็นความรู้สึกต่อครูผู้สอน แล้วก็สะท้อนตัวเองด้วยว่า สิ่งที่เขาเองทำได้ดีคืออะไร มีอะไรบ้างที่เขาอยากพัฒนาให้ดีขึ้นไปอีก อันนี้ก็จะ เป็นภาพตัวอย่างเวลาคุณครูสะท้อนคิดกับเด็ก

ภาพแรกเราก็ทำร่วมกันเลย นั่งเป็นวงกลม เด็กก็เล่าในสิ่งที่ตัวเองได้เรียนรู้ พร้อมทั้งบอกความรู้สึก และครูพี่สใช้ใน เรื่องของการเขียน มันสามารถทำได้ทั้ง On Site และ Online แท้จริง ๆ แล้วการสะท้อนคิดที่ครูพี่สใช้คือครูพี่สจะใช้ทุกกระบวนการเรียนรู้ เราจะต้องมีการสะท้อนคิดให้เด็กได้สะท้อนคิดตลอดเวลา

คราวนี้เราไปทำความรู้จักกันว่าแล้วในระดับโครงการที่ครูพี่สทำ ครูพี่สทำอย่างไร การใช้กระบวนการสืบเสาะ อันนี้จะเป็นภาพที่ให้คุณครูเห็นก่อนว่ามันเป็นการใช้วัฏจักรสืบเสาะ แต่เราจะคลี่ออกมาให้เป็น 9 ขั้นตอนเพื่อที่เราจะสามารถเอาไปใช้ได้ง่าย แล้วเราก็จะเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนแรก กระบวนการแรก คือการตั้งคำถามเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ ครูพี่สก็จะตั้งคำถามในสิ่งที่อยู่ใกล้ๆ รอบตัวของนักเรียน เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ จากนั้นก็จะไปสู่กระบวนการที่ 2 ในเรื่องของการตั้งคำถาม และโจทย์หลัก รวมไปถึงการระบุวัตถุประสงค์ กระบวนการที่ 4 คือการรวบรวมข้อมูลและความคิด การตั้งสมมติฐาน การออกแบบการทดลอง การทดลองและบันทึกผล การอภิปรายผล และสุดท้ายคือการสรุปผลการทดลอง ที่สำคัญเลยคือนักเรียนจะต้องได้สรุปความรู้ใหม่ที่ค้นพบในขั้นตอนที่ 9

ในการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ เราจะต้องใช้ทั้ง 9 ขั้นตอน ทีนี้ในฐานะที่เรา กำลังเริ่มต้น เราเข้าใจแล้วว่าการใช้กระบวนการสืบเสาะใช้อย่างไร การสอนบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อยสอนอย่างไร เข้าใจกิจกรรมจิตตปัญญาหมดแล้ว คราวนี้ จะไปสู่ห้องเรียนว่า เอาละ คุณครูเข้าใจแล้วนะ แล้ว

เราจะไปทำอะไร แล้วจะไปเริ่มต้นอย่างไรในชั้นเรียนของเรา เดียวมาดูกัน

ในข้อแรก เชื่อว่าคุณครูทุกคนมีแล้วแน่นอน คือข้อของการเปลี่ยน Mindset คือการเปลี่ยนความเชื่อตัวเอง เปลี่ยนความคิดตัวเอง วันนี้ทุกคนเปลี่ยน Mindset ไปในทางที่เราจะเริ่มมาใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์กันแล้วนะคะ องค์ความรู้ต้องมี เป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับอะไรที่เราจะต้องมี คือเรื่องอะไรที่เราต้องการพาเด็กไปเรียนรู้ คุณครูจะต้องมีองค์ความรู้ในเรื่องนั้นก่อน กระบวนการต้องแน่น คือการใช้กระบวนการสืบเสาะของคุณครู เราจะต้องมีความแม่นยำในเรื่องนั้น

หลังจากนั้นเราจะต้องสามารถที่จะใช้องค์ความรู้และทักษะต่างๆ ไปสอนนักเรียนได้ และข้อที่ 5 สำหรับครูพื๊วส คิดว่าเป็นข้อที่สำคัญมาก คือเริ่มใช้วิธีการสอนเชิงรุกด้วยวิธีการตั้งคำถามในรายวิชาภาษาอังกฤษนะคะ วิธีการตั้งคำถาม ครูพื๊วสจะพาคุณครูไปดูว่าทำไมต้องใช้วิธีการตั้งคำถาม แล้วทำไมต้องเริ่มในรายวิชาภาษาอังกฤษก่อน เพราะคุณครูพื๊วสสอนวิชาภาษาอังกฤษ เราเลยต้องใช้วิธีการนี้ในช่วงของตนเอง เพื่ออะไร ก็เพื่อให้เด็กเรียนเขาคุ้นชินกับการถูกตั้งคำถามจากคุณครู และกล้าที่จะบอกในสิ่งที่เขาคิด กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น นี่คือการเริ่มต้นของห้องเรียนของคุณครูพื๊วส

เดี๋ยวจะพาไปดูหน้าตาน้องๆ ชั้น ป.3 นะคะ ของโรงเรียนวัดพังงา จะมีทั้งหมด 18 คน เวลาครูพื๊วสมองเด็กแล้วครูพื๊วสมีความรู้สึกว่าเขาละ เราจะต้องสามารถที่จะจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning ให้กับเด็กได้ โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แล้วแนวคิดของคุณครูพื๊วสเอง ก็มีแรงบันดาลใจในการที่จะพาเด็กไปเรียนรู้ ครูพื๊วสคิดว่าการสอนแบบกระบวนการสืบเสาะ เราสามารถที่จะบูรณาการได้ทุกกลุ่มสาระเลยนะคะ ถึงแม้ว่าเราจะเป็นครูภาษาอังกฤษ แต่เราก็ดูวิชาอื่นๆ ให้กับนักเรียนได้ด้วย และครูพื๊วสไม่เคยที่จะต้องกังวลกับตัวชี้วัดในการทำ ทำไมถึงใช้คำว่าไม่ต้องกังวลกับ

จุดเริ่มต้น

ครู

1. เปลี่ยน Mindset
2. องค์ความรู้ต้องมี
3. กระบวนการต้องแน่น
4. ใช้องค์ความรู้และทักษะไปสอนนักเรียนได้
5. เริ่มใช้วิธีการสอนเชิงรุกด้วยวิธีการตั้งคำถาม

15 ในรายวิชาภาษาอังกฤษ

นักเรียน

1. คุ้นชินกับการเรียนรู้จากการถูกตั้งคำถาม
2. กล้าที่จะบอกในสิ่งที่เขาคิด

zoom

ห้องเรียน ครูพื๊วส

นักเรียนป.3 จำนวน ทั้งหมด 18 คน

16 zoom

แนวคิด

1. การสอนแบบกระบวนการสืบเสาะสามารถบูรณาการได้ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้
2. ไม่ต้องกังวลกับตัวชี้วัด
3. ใช้เรื่องใกล้ตัวของนักเรียนเป็นจุดเริ่มต้นในการเรียน

การออกแบบ

แผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

1. เลือกสถานการณ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเหตุการณ์จริง ที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน
2. ทำความเข้าใจการใช้กระบวนการสืบเสาะ
3. เลือกวิชาที่ต้องการบูรณาการ
4. ลงมือออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

17 zoom

ตัวชีวิต เพราะว่าเราไม่ต้องเอาตัวชีวิตมาตั้ง แต่เราเอาเรื่องที่ เราจะสอนเด็กมาตั้งก่อน แล้วถ้าเราคือตัวครูเองมีความต้องการที่จะเชื่อมโยงกับตัวชีวิต เราสามารถเอาตัวชีวิตมาจับที่หลังได้ และครูพิวส์จะใช้เรื่องที่อยู่ใกล้ตัวเด็กเป็นจุดเริ่มต้นในการเรียน

ทำไมถึงใช้เรื่องที่ใกล้ตัวเด็ก เพราะว่ามันง่ายต่อการที่เด็กๆ เขาจะเริ่มเรียนรู้ แล้วเราก็ก้อยขยับไปสู่เรื่องที่ยากมากขึ้น คราวนี้เมื่อครูพิวส์ได้มีแนวคิด ได้มีแรงบันดาลใจแล้ว ครูพิวส์ก็จะไปลงมือในเรื่องของการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุกแล้ว ขั้นตอนที่ 1 เลย คือคุณครูจะเลือกสถานการณ์ก่อน เลือกสถานการณ์ที่มันเป็นเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้น แล้วอยู่ใกล้ตัวกับนักเรียน แล้วครูพิวส์ก็จะทำความเข้าใจว่า แล้วครูพิวส์จะเอากระบวนการสืบเสาะไปสอนในสถานการณ์นั้นอย่างไร แล้วก็เลือกว่าครูพิวส์จะเอาวิชา เอาเนื้อหาอะไรมาบูรณาการบ้าง หลังจากนั้นครูพิวส์ก็จะเริ่มไปออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

เดี๋ยวครูพิวส์จะพาคุณครูไปดูว่าหน้าตาแผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครูพิวส์เป็นอย่างไร แผนนี้ครูพิวส์จะเริ่มใช้เดือนพฤศจิกายนของปีที่ผ่านมา จะเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ คือใช้การสอนแบบกระบวนการสืบเสาะ ในช่วง 18 ชั่วโมง ภาษาอังกฤษของตัวเองเลย ไม่ไปรบกวนคุณครูท่านอื่น แล้วก็สอนเรื่องนี้ 20 ชั่วโมงค่ะ

แผนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

- ★ เริ่มใช้ในเดือนพฤศจิกายน
- ★ จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ (ใช้การสอนแบบกระบวนการสืบเสาะในช่วง 18 ชั่วโมง ภาษาอังกฤษ)
- ★ จำนวน 20 ชั่วโมง

zoom

เราไปดูหน้าตาว่าแผนสืบเสาะที่ครูพิวส์พูดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกนี่คืออะไร เรื่องที่ครูพิวส์ใช้สอนคือเรื่องน้ำ ทำไมถึงใช้เรื่องน้ำในการสอน เพราะตอนนั้นโรงเรียนวัดพังยอมเรามีการตกลงกันว่าเราจะสอนแบบบูรณาการตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 - ชั้น ป.6 โดยใช้เรื่องน้ำ ที่ใช้เรื่องน้ำ เพราะว่าเราเริ่มสอนเดือนพฤศจิกายน เป็นช่วงที่จังหวัดนครศรีธรรมราชมีฝนตก เราเลยหยิบเรื่องนี้มาใช้ในการสอนนักเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์

ออกแบบกิจกรรมเพื่อใช้กระบวนการ Active Learning และการเรียนรู้แบบวิทยาศาสตร์

หน่วย : น้ำ

ครูผู้สอน นางสาวเขาวลี ทองสุข ระดับชั้น ป.3 โรงเรียนวัดพังยอม (K) เป้าหมายการเรียนรู้/ความรู้ใหม่ที่ต้องการให้เด็กค้นพบ :

การเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสืบเสาะทำให้นักเรียนสามารถแก้ปัญหา ค้นพบความรู้ใหม่ได้ และใช้ได้กับทุกประเด็นที่สนใจจะหาคำตอบ

19

zoom

แล้วแผนการจัดการเรียนรู้เชิงวิเคราะห์ของครูพิวส์ ครูพิวส์จะต้องมีเป้าหมาย เป้าหมายนี้คือเป็นเป้าหมายในภาพรวมทั้งแผนว่าเด็กจะต้องเกิดอะไร เด็กจะต้องค้นพบอะไร สิ่งที่ครูพิวส์ต้องการคือเด็กจะต้องรู้ว่าการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสืบเสาะทำให้นักเรียนสามารถแก้ปัญหา เขาต้องแก้ปัญหาได้ และค้นพบความรู้ใหม่ได้ และการใช้กระบวนการสืบเสาะของเขา เขาจะต้องใช้ได้กับทุกประเด็นที่ตัวนักเรียนสนใจที่จะหาคำตอบ นี่คือนิยามหลัก เป้าหมายใหญ่ๆ ที่เด็กจะต้องเกิดขึ้น

ตอนนี้ครูพิรส์จะพาคุณครูทุกท่านไปเจาะลึกนะคะ เช่น ขั้นตอนแรกของการบวนการสืบเสาะในเรื่องของการตั้งคำถามเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ทำอย่างไรหน้าตาของแผนเชิงวิเคราะห์เป็นอย่างไร ตอนนี้ให้คุณครูดูกรอบด้านบนสิ

ตั้งคำถามเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ

K	P	I
เป้าหมายการเรียนรู้/ ความรู้ใหม่ที่ครูต้องการให้เด็กค้นพบ	ครูพาเด็กทำอะไร อย่างไร จึงจะพบความรู้ใหม่	เด็กเห็นอะไร จากสิ่งที่พา จึงจะช่วยให้พบความรู้ใหม่
คำถามที่ครูใช้เพื่อพาเด็กเรียนรู้	ความรู้ใหม่ที่เด็กค้นพบ	สื่อ/อุปกรณ์
ตัวชี้วัด/การประเมิน	การดำเนินงานกิจกรรม : ตั้งคำถามเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ	
1.สภาพอากาศในแต่ละวันมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เหมือนกันหรือไม่ 2.ลักษณะของฝนที่ตกลงมามีความแตกต่างกัน 3.การหาปริมาณของน้ำสามารถทำได้หลายวิธี	1.ครูพูดคุยถึงสภาพอากาศในบริเวณโรงเรียนและชุมชนโดยรอบ 2.บูรณาการวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศและการนำน้ำไปใช้ประโยชน์ 3.ครูให้นักเรียนนำแก้วน้ำมา 1 แก้ว ไปรองน้ำฝน 4. บูรณาการวิชาคณิตศาสตร์ โดยให้นักเรียนรวบรวมข้อมูลวิธีการหาปริมาณของน้ำ	1.นักเรียนสังเกตสภาพอากาศบริเวณบ้านของตนเอง 2.นักเรียนบอกลักษณะของฝนที่ตกลงมา 3.นักเรียนหาวิธีวัดปริมาณของน้ำ
1.สภาพอากาศในแต่ละวันเป็นอย่างไร 2.สภาพอากาศของวันนี้มีความเป็นอย่างไร 3.สภาพอากาศของวันนี้มีความแตกต่างกันหรือไม่ 4.ลักษณะของฝนที่ตกลงมาในวันนี้เป็นอย่างไร 6.น้ำฝนสามารถนำไปใช้ทำอะไรได้บ้าง 5.ถ้าต้องการจะรู้ว่าน้ำในแก้วมีปริมาณเท่าไร เราสามารถทำได้	1.สภาพอากาศในแต่ละวันมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เหมือนกันหรือไม่ 2.ลักษณะของฝนที่ตกลงมามีความแตกต่างกัน 3.การหาปริมาณของน้ำสามารถทำได้หลายวิธี	1.สภาพอากาศในแต่ละวันมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เหมือนกันหรือไม่ 2.แก้วน้ำ 3.น้ำ
1.การออกปรากฏการณ์ธรรมชาติในแต่ละวัน 2.การบอกลักษณะของฝนที่ตกลงมา 3. การอธิบายปริมาณการสังเกตพฤติกรรม การตอบคำถามของนักเรียน		

สั้มๆ ในเรื่องของกรอบแรกก่อน ช่องแรกคือเป้าหมายการเรียนรู้ หรือที่เราเรียกว่าความรู้ใหม่ที่ครูต้องการให้เด็กค้นพบ

ความรู้ใหม่ที่ครูต้องการให้เด็กค้นพบคืออะไร สำหรับครูพิรส์ในเรื่องของการตั้งคำถาม ครูพิรส์ต้องการให้เด็กรู้ว่าสภาพอากาศในแต่ละวัน มันจะต้องมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ไม่เหมือนกัน แล้วพอครูพิรส์ได้ตารางช่องที่ 1 ครูพิรส์ก็จะมาตารางช่องที่ 2 ซึ่งจะต้องมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกัน แล้วสิ่งที่ครูจะพาเด็กทำคือทำอะไรที่เขาจะไปค้นพบความรู้ใหม่ได้ ครูพิรส์ก็ชวนเขาพูดคุยถึงสภาพอากาศในบริเวณโรงเรียน หรือว่าชุมชน หรือว่าบ้านของเขา

จากนั้นตารางช่องที่ 3 เด็กเขาเห็นอะไรจากสิ่งที่ครูพิรส์พาทำ นักเรียนเขาก็จะเริ่มมองไปข้างนอกแล้วค่ะ ไปสังเกตสภาพอากาศของตัวเองว่าที่บ้านของมันเป็นอย่างไร ที่บ้านเพื่อนเป็นอย่างไร หลังจากนั้นที่สำคัญเลย เราจะขยับไปตารางช่องที่ 4 ก็คือช่องของคำถามที่ครูใช้เพื่อพาเด็กเรียนรู้ เมื่อที่ครูพิรส์เกริ่นไว้แล้วว่าคำถามมันมีความสำคัญอย่างไรนะค่ะ คำถามมันมีความสำคัญเพราะว่าจะต้องสามารถพาเด็กไปค้นพบองค์ความรู้ใหม่ได้จากคำถามของคุณครูนี้ละค่ะ

เดี๋ยวมาดูตัวอย่างคำถามที่ครูพิรส์ใช้นะค่ะ ครูพิรส์ถามว่าสภาพอากาศวันนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ นักเรียน เด็กเขาก็จะตอบกลับมา หลังจากนั้นครูพิรส์จะยิงคำถามต่อไปอีก แล้วสภาพอากาศเมื่อวานละค่ะ เป็นอย่างไรบ้าง แล้วนักเรียนคิดว่าทั้ง 2 วันนี้ มันมีความแตกต่างกันไหม เราก็ให้เขาอธิบาย แล้วก็ไปสู่ว่าการตั้งคำถามของครู ถ้าสมมติว่าเราตั้งไปแล้ว 3 คำถาม แต่ว่าความรู้ใหม่ยังไม่เกิดขึ้นตามเป้าหมายที่เราวางเอาไว้ เราก็เพิ่มคำถามเพื่อให้เด็กสามารถค้นพบความรู้ใหม่ได้นะค่ะ ซึ่งคำว่าค้นพบความรู้ใหม่ของเด็ก มันไม่จำเป็นที่ว่าเด็กเขาจะตอบเหมือนกับเป้าหมายที่เราวางไว้ แต่ถ้ามันสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันคือความหมาย

เหมือนกัน นั่นแสดงว่าเด็กเขาค้นพบองค์ความรู้ใหม่แล้วนะค่ะ เพราะฉะนั้นการทำ ออกแบบแผนเชิงวิเคราะห์ เราต้องให้มีความสอดคล้องกันทุกช่อง

เดี๋ยวจะพาไปดูตัวอย่างห้องเรียนว่าตอนที่ ครูพี่สตั้ตั้งคำถามกับเด็ก คำถามที่ครูพี่สตั้ใช้ เด็กเขาตอบกลับมาว่าอย่างไรนะค่ะ เดี๋ยวไปฟังกันค่ะ

ครูพี่สตั้เปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ มีบทสนทนาดังนี้

ครู : สังเกตลักษณะหยาดฝนที่ตกลงมา หนูเห็นอะไรบ้าง มันเป็นอย่างไร ลักษณะของฝนที่ตก

นักเรียน : บางครั้งมันก็เป็นแนวเฉียง หรือว่ามันกระทบกับอากาศ

ครู : อะไรเป็นแนวเฉียงคะ

นักเรียน : มันกระทบกับอากาศ ทำให้มันเป็นแนวเฉียง มันตกลงมาเป็นแนวเฉียงครับครู

ครู : อะไรที่ตกลงมาเป็นแนวเฉียง

นักเรียน : น้ำมันตกลงมา แล้วมันมีลมไปกระแทกกับน้ำ ทำให้น้ำไหลเป็นแนวเฉียง

ครู : อ้อ เพราะฝนที่ตกลงมามันไปกระแทกกับลมใช่ไหม ทำให้น้ำตกลงมาเป็นแนวเฉียงใช่ไหมคะ

นักเรียน : ใช่ค่ะ

ครู : แล้วคนอื่นล่ะคะ

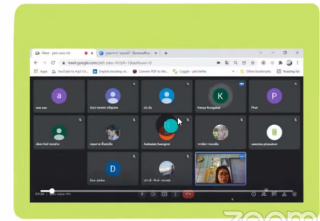
คุณครูเชาวลี ทองสุข (ครูพี่สตั้) : นี่ละคะก็เป็นตัวอย่างเวลาเราตั้งคำถามกับเด็กไป เด็กเขาก็จะตอบกลับมาพยายามจะสื่อสารให้เพื่อนๆ และครูมีความเข้าใจ แล้วขั้นตอนต่อไปเมื่อคุณครูพาเด็ก

ตั้งคำถามแล้ว จากสถานการณ์ เด็กเขาทำอะไรต่อนะค่ะ กระบวนการต่อไปที่จะต้องให้เด็กทำคือการตั้งคำถามว่าโจทย์หลักคืออะไร ก็เช่นเดียวกัน ในตารางทุกๆ ช่องมันจะต้องมีความสัมพันธ์กัน เป้าหมายการเรียนรู้ก็คือ ครูพี่สตั้ต้องการให้เด็กสามารถที่จะสร้างประเด็นคำถาม หรือว่าโจทย์ที่เกิดขึ้นจากเรื่องที่เขาสอนใจจะหาคำตอบได้

การพาเด็กตั้งคำถามเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ

คำถาม:

- 1.สภาพอากาศวันนี้เป็นอย่างไร
- 2.ลักษณะของฝนที่ตกลงมาเป็นอย่างไ

21

การตั้งคำถาม/โจทย์หลัก

K	P				I
เป้าหมายการเรียนรู้/ความรู้ใหม่ที่ครูต้องการให้เด็กค้นพบ	ครูพาเด็กทำอะไร อย่างไร จึงจะพบความรู้ใหม่	เด็กเห็นอะไร จากสิ่งที่ทำ จึงจะช่วยให้พบความรู้ใหม่	คำถามที่ครูใช้เพื่อพาเด็กเรียนรู้	ความรู้ใหม่ที่เด็กค้นพบ	สื่อ/อุปกรณ์
การดำเนินกิจกรรม : การตั้งคำถามหลัก/โจทย์หลัก	1.สร้างประเด็นคำถาม/โจทย์เกิดจากเรื่องที่นักเรียนสนใจจะหาคำตอบ	1.นักเรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ศึกษาเรื่องนั้น 2.นักเรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ศึกษาเรื่องนั้น	1.นักเรียนอยากรู้เรื่องอะไร จากสถานการณ์ที่ครูเล่า เพราะเหตุใด 2.นักเรียนสนใจเรื่องอะไรจากโจทย์ที่นักเรียนคิดมา ทำให้ถึงสนใจเรื่องนั้น	1.สร้างประเด็นคำถาม/โจทย์เกิดจากเรื่องที่นักเรียนสนใจจะหาคำตอบ	1.กระดาษโน้ต 2.น้ำฝน
1.สร้างประเด็นคำถาม/โจทย์เกิดจากเรื่องที่นักเรียนสนใจจะหาคำตอบ	1.ครูให้สถานการณ์นักเรียนนำกระดาษ 1 ชิ้น ไปร่อนน้ำฝน โดยไม่ให้ตัวเด็กและมือเขามาโดนน้ำฝน	1.นักเรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ศึกษาเรื่องนั้น 2.นักเรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ศึกษาเรื่องนั้น	1.นักเรียนอยากรู้เรื่องอะไร จากสถานการณ์ที่ครูเล่า เพราะเหตุใด 2.นักเรียนสนใจเรื่องอะไรจากโจทย์ที่นักเรียนคิดมา ทำให้ถึงสนใจเรื่องนั้น	1.สร้างประเด็นคำถาม/โจทย์เกิดจากเรื่องที่นักเรียนสนใจจะหาคำตอบ	1.กระดาษโน้ต 2.น้ำฝน

ต่อมา ครูพิวส์ก็พาเด็กไปทำโดยการสร้างสถานการณ์ให้กับเด็ก คือให้เขานำภาชนะไปรองน้ำฝน โดยที่ตัวเขาไม่เปียก แต่ตอนแรกคุณครูยังไม่บอกก่อน พอเขาไปลองแล้ว ปรากฏว่าเขาตัวเปียก เราเริ่มจะได้โจทย์จากสถานการณ์แล้วนะคะ หลังจากนั้นครูพิวส์ให้เขาทำอีกครั้งหนึ่ง แต่ให้เพิ่มว่าโอเคนะ ในครั้งที่ 2 นี้ต้องให้ตัวไม่เปียกแล้วนะ แล้วไม่ให้ใช้เสื้อกันฝนด้วย ครูพิวส์ก็เริ่มไปตั้งคำถามกับนักเรียน แล้วนักเรียนก็จะต้องสร้างคำถามได้ นั่นคือตรงตามเป้าหมายที่เราวางไว้

ต่อไปจะเป็นหน้าตาตัวอย่างเวลาครูพิวส์พาเด็กไปตั้งโจทย์ว่า คุณนะคะ ที่ครูพิวส์เขียนชื่อเด็ก เพราะว่าเด็ก 18 คนของครูพิวส์จะมีโจทย์เป็นของตัวเองหมดเลย เพราะฉะนั้นตัวอย่างโจทย์แรก น้องต้นกล้าเขาตั้งสมมติฐานว่าอุปกรณ์ใดที่สามารถรองรับน้ำฝนโดยที่ตัวไม่เปียกได้ เด็กคนอื่นๆ เขาก็จะมีการตั้งโจทย์ที่มันแตกต่างกันออกไป บางคนเขาอาจจะหาเหมือนน้องเปา โจทย์ของเขาบอกว่าอุปกรณ์ที่ชำรุดสามารถรองรับน้ำฝนให้ตัวไม่เปียกด้วยวิธีใด ซึ่งแต่ละคนก็จะมีโจทย์เป็นของตนเองที่ไม่เหมือนกัน ที่ตรงกับ

หลังจากนั้นเมื่อนักเรียนได้โจทย์ไปแล้ว ครูพิวส์ก็จะพานักเรียนไปสู่เรื่องของการระบುವัตถุประสงค์ อันนี้ก็เป็นตัวอย่างหน้าตาของแผนเดี่ยวจะพาไปดูว่าคำถามที่

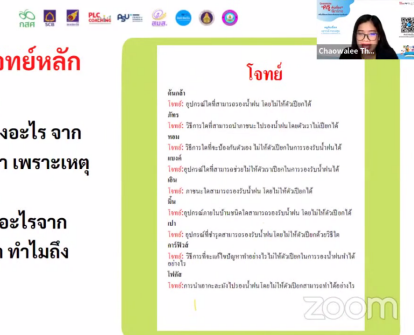
ครูพิวส์ใช้ ครูพิวส์ใช้อะไร ครูพิวส์ก็ถามเด็กเขาไปตรงๆ เลยว่าสิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษา ตอบโจทย์ของนักเรียนไหม แล้วมันเป็นอย่างไรคะ แล้วคุณครูลองมาดูเวอร์ชันของวัตถุประสงค์ของเด็กของครูพิวส์นะคะ แต่ละคนจะมีเวอร์ชัน 1 2 3 ถามว่าทำไมมีหลายเวอร์ชัน เพราะว่าเมื่อเขาตั้งเวอร์ชันแล้ว ครูก็ถามนักเรียน คิดว่าวัตถุประสงค์ของหนูตอบโจทย์ไหม ใช่ไหม เขาก็คิดๆๆ แล้วเขาก็เพิ่มขึ้นมาๆ นะคะ บางคนก็หลายเวอร์ชันมากกว่าจะได้เวอร์ชันที่สมบูรณ์สำหรับตัวนักเรียน

การพาเด็กตั้งโจทย์หลัก

คำถาม:

- 1.นักเรียนอยากรู้อะไรจากสถานการณ์ที่ครูให้มา เพราะเหตุใดถึงอยากรู้อะไรนั้น
- 2.นักเรียนสนใจเรื่องอะไรจากโจทย์ที่นักเรียนคิดมา ทำให้สนใจเรื่องนั้น

23

การระบுவัตถุประสงค์

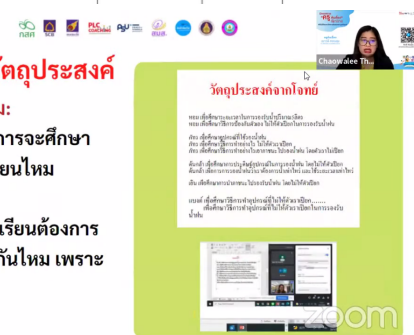
K	P	I
เป้าหมายการเรียนรู้/ความรู้ใหม่ที่ครูต้องการให้เด็กค้นพบ	เด็กเห็นอะไรจากสิ่งที่ทำจึงจะช่วยให้พบความรู้ใหม่	คำถามที่ครูใช้เพื่อพาเด็กเรียนรู้
1. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์	1. ครูให้นักเรียนแต่ละคนตั้งวัตถุประสงค์ของตนเอง	1. สิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษาตอบโจทย์ของนักเรียนไหม อย่างไร
	2. โจทย์และสิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษาสอดคล้องกันไหม เพราะอะไร	2. โจทย์และสิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษาสอดคล้องกันไหม เพราะอะไร
		3. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		4. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		5. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		6. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		7. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		8. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		9. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		10. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		11. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		12. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		13. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		14. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		15. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		16. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		17. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์
		18. วัตถุประสงค์มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับโจทย์

การพาเด็กตั้งวัตถุประสงค์

คำถาม:

- 1.สิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษาตอบโจทย์ของนักเรียนไหม อย่างไร
- 2.โจทย์และสิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษาสอดคล้องกันไหม เพราะอะไร

25

หลังจากครูพี่สพาเขาไปสู่เรื่องของ การตั้งวัตถุประสงค์แล้ว ก็จะเป็นในเรื่องของการรวบรวมข้อมูลและความคิด ขั้นตอนนี้เดี่ยวจะพาไปดูว่าคำถามที่คุณครูใช้ ครูพี่สใช้ อะไร ครูพี่สถามเด็กว่า นักเรียนคะ ถ้าหนูต้องการจะหาความรู้ หนูทำอะไร หาความรู้ด้วยวิธีใดบ้าง เรื่องอะไรที่หนูอยากรู้หา

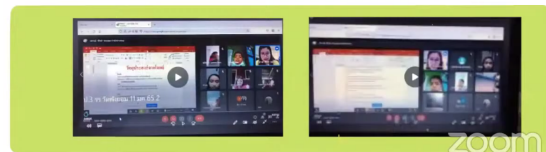
การรวบรวมข้อมูลและความคิด

K	P	I
เป้าหมายการเรียนรู้/ ความรู้ใหม่ที่ครูต้องการให้เด็กค้นพบ	ครูพาเด็กทำอะไร อย่างไร จึงจะพบความรู้ใหม่	เด็กเห็นอะไร จากสิ่งที่ทำ จึงจะช่วยให้พบความรู้ใหม่
คำถามที่ครูใช้ เพื่อพาเด็กเรียนรู้	ความรู้ใหม่ที่เด็กค้นพบ	สื่อ/อุปกรณ์
ตัวชี้วัด/การประเมิน		
การดำเนินกิจกรรม : การรวบรวมข้อมูลและความคิด		ตัวชี้วัด
1. การค้นหาและรวบรวมข้อมูล สามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับสภาพบริบทและสภาพแวดล้อม	1. ครูให้นักเรียนแต่ละคน ค้นหาและรวบรวมข้อมูลของตนเอง	1. วิธีการรวบรวมข้อมูล การประเมิน
	1. นักเรียนรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์	1. การสังเกตพฤติกรรม การตอบคำถามของนักเรียน
	1. วิธีการใดที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถระดมสมองได้โดยไม่ต้องใช้วิธีใด เพราะเหตุใดนักเรียนถึงใช้วิธีนี้	1. การค้นหาและรวบรวมข้อมูล สามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับสภาพบริบทและสภาพแวดล้อมของนักเรียนแต่ละคน
	2. สิ่งใดจะใช่อำนาจในการระดมสมอง	1. ภาษาในครัวเรือน
	3. การนำภาษาไปประมวลผลไม่ได้ได้เพราะเราต้องมีความรู้ อะไรบ้าง	2. นำน
	4. จะหาความรู้เรื่องนี้ได้จากไหน	
	5. จะหาความรู้ที่ต้องการด้วยวิธีใดบ้าง	
	6. วิธีการค้นหาความรู้ ที่ได้ อย่างไร ทำไปถึงวิธีอื่น	

การพาเด็กรวบรวมข้อมูลและความคิด

คำถาม:

1. นักเรียนต้องการหาความรู้เรื่องอะไร
2. นักเรียนจะหาความรู้ที่ต้องการด้วยวิธีใดบ้าง

ครูพี่สเปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ มีบทสนทนาดังนี้

ครู : วันนี้เราจะหาความรู้เรื่องการศึกษาวิธีการทำอุปกรณ์ โดยที่ไม่ทำให้ตัวเปียกจากฝน หาได้จากที่ไหน

นักเรียน : Google ครับ

ครู : นอกจาก Google แล้วมีที่ไหนอีกบ้าง Google อย่างเดียวหรือ Google เป็นแหล่งข้อมูลที่เราใช้หาข้อมูลอย่างเดียวไหม มีอีกไหม

นักเรียน : มีที่เขาประกาศตามเสาไฟคะ

ครู : ป้ายประกาศตามเสาไฟ แบบไหนลูก

นักเรียน : ที่เขาบอกว่าวันไหนฝนจะตก ที่เขาประกาศตามเสียงตามสายว่าวันไหนฝนจะตก หรือมีอะไรที่เป็นสภาพอากาศครับครู

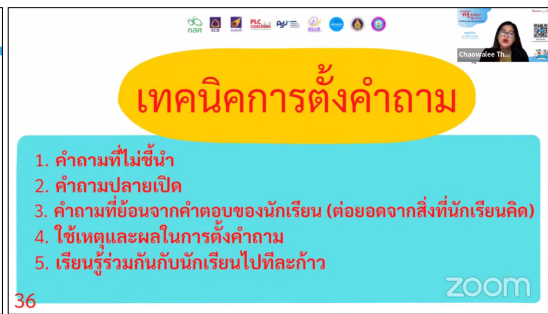
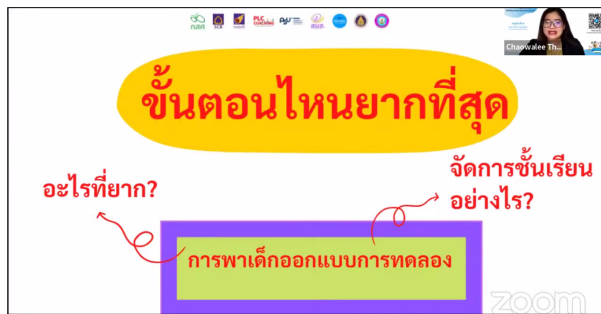
คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพี่ส) : ค่ะ สังเกตไหมว่า ครูเองยังไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นเลยว่าเด็กเขาหมายถึงลำโพงที่ติดตามเสาไฟที่ อบต.เปิด แล้วเขาบอกว่าสภาพอากาศนะคะ คือเขาทำอะไร เขารวบรวมข้อมูลจากบริเวณบ้านของเขา คือ มันเป็นคำตอบที่ครูก็คิดไม่ถึง คิดไม่ถึง เช่นเดียวกันนะคะ หลังจากนั้นครูพี่สก็จะพาเด็กไปสู่ขั้นตอนของการตั้งสมมติฐาน เช่นเดียวกัน ทุกๆ ขั้นตอนของการพาเด็กไปสู่การตั้งสมมติฐานก็จะต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์และเชื่อมโยงกัน จะพาไปดูตัวอย่างว่าเวลาที่นักเรียนเขา

[illegible]

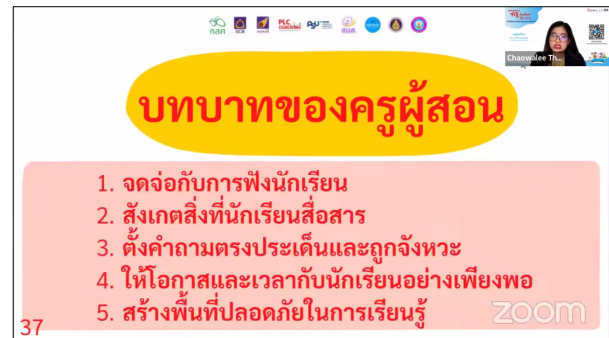
พิมพ์ได้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หน้าที่ : 15

ทีมโค้ช มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หน้าที : 16

หลังจากนั้นเป็นข้อที่ 3 คือคำถามที่สำคัญมากสำหรับครูพี่ส คือคำถามที่ย้อนจากคำตอบของนักเรียนคืออะไร ก็คือการที่คุณครูจะต้องไปต่อยอดจากสิ่งที่นักเรียนเขาคิด เวลาที่นักเรียนเขาตอบกลับมา เราก็รู้ว่าประเด็นที่เด็กตอบคืออะไร แล้วเราก็ใช้คำตอบของนักเรียนมาตั้งเป็นคำถามเพื่อให้เขาสามารถพัฒนาทักษะการคิดของเขาได้ ทุกคำถามของครูพี่สจะใช้เหตุและผลในการตั้งคำถามหมดเลยทั้ง ข้อ 1 - 4 มันจะเป็นการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนไปทีละก้าว

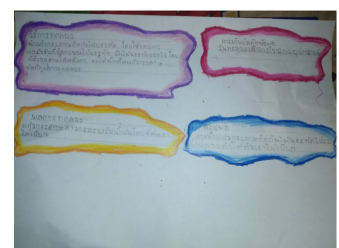
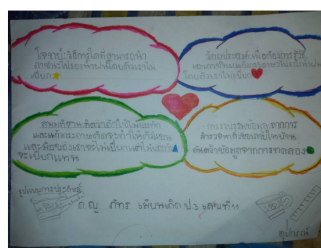
ที่นี่ เวลาที่เรามีเทคนิคในการตั้งคำถามแล้ว ในชั้นเรียนก็เช่นเดียวกัน ครูพี่สจะมีบทบาทของตัวเองว่าครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในชั้นเรียนที่สอนเด็ก ก็คือครูพี่สจะจดจ่ออยู่กับการฟังเด็กมากเลย เพราะอะไรที่จะต้องจดจ่อ เพราะครูพี่สจะต้องสังเกตว่าสิ่งที่เด็กเขาต้องการจะสื่อสารให้กับครูรู้ เขาต้องการจะสื่อสารเรื่องอะไร แล้วเอาสิ่งที่เด็กสื่อสารมาตั้งคำถามให้ตรงประเด็นและถูกจังหวะ

ตั้งคำถามให้ตรงประเด็นและถูกจังหวะอย่างไร ก็ต้องรู้ว่าเด็กเขาตอบกลับมา ครูจะต้องตั้งคำถามให้ตรงประเด็นในสิ่งที่เขาต้องการ และถามเขากลับไปตรงนั้นเลย นี่เรียกว่าการถูกจังหวะนะคะ ทั้งหมดทั้งมวลนี้มันเป็นการสร้างโอกาส เราจะต้องให้โอกาส ให้เวลากับนักเรียนอย่างเพียงพอ เราจะต้องไม่เร่งที่จะหาคำตอบจากเด็ก ต้องให้เวลานักเรียนเขาได้คิด คิดที่จะตอบ คิดที่จะถาม มันจะเป็นการสร้างพื้นที่ปลอดภัยในการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นห้องเรียนของครูพี่ส เด็กเขาจะมีความสุขมากเวลาที่เขาเรียนในวิชานี้ ในเรื่องนี้

เดี่ยวเรามาดูว่าหลังจากที่เราได้ใช้กระบวนการทั้งหมดกับเด็กไปแล้ว ผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร อันนี้จะเป็นตัวอย่าง ขอเป็นกรณีศึกษาของน้องภัทรนะคะ ในระหว่างที่เขาทำในแต่ละขั้นตอน เขาก็จะมีการจดบันทึกไป แต่ว่าไม่เพียงแค่นั้นคะ เด็กเขา

ผลงานนักเรียน

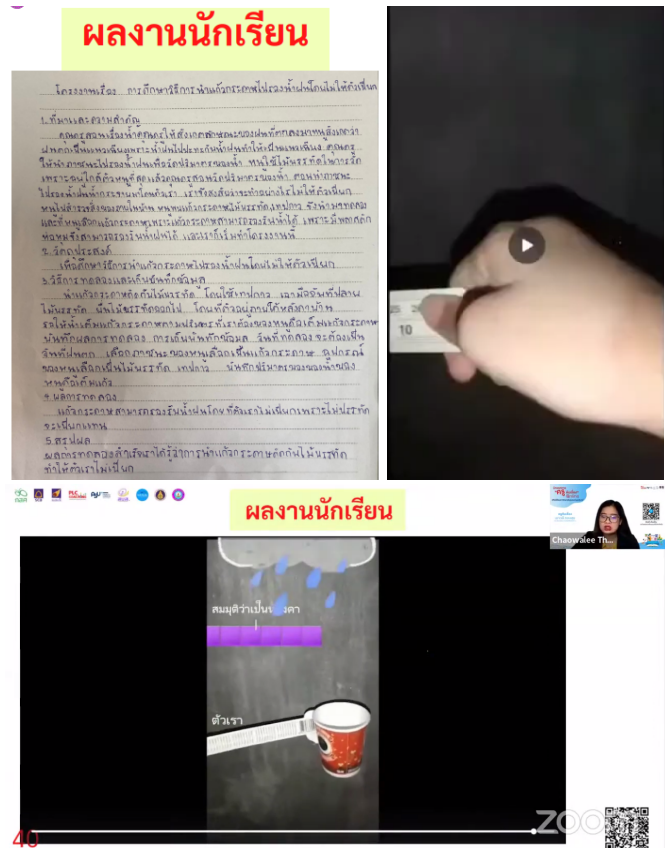
พัฒนาตัวเอง จดบันทึกอย่างเดียวไม่พอสำหรับตัวเขาเอง เขาต้องการที่จะไปสรุปเป็นเรื่องราว อันนี้ก็จะเป็นตัวอย่างว่าเด็กเขาก็ไปสรุปว่าทำไมเขาถึงทำโครงการเรื่องนี้ ในแต่ละขั้นตอน

คราวนี้จะพาไปดูว่าน้องภัทรเขาส่งอะไรมาให้ครูนะคะ นี่จะเป็นคลิปที่ไม่มีเสียงนะคะ แต่เดี๋ยวครูพิวส์จะอธิบายเพิ่มเติมว่าเด็กเขาส่งอะไรมานะคะ คือเด็กเขากำลังอธิบายวิธีการทดลองของเขาว่าเขาจะต้องจับในลักษณะไหน ปลายของไม้บรรทัดอยู่ตรงไหน ตรงไหนที่ติดกับแก้ว หลังจากนั้นเขาจะเริ่มว่าเวลาเขาไปทดลอง เขาทำอย่างไร คุณะคะว่าเด็กเขาเพิ่ม Effect อะไรมาให้ครูด้วยนะคะ อันนี้เป็นนักเรียนชั้น ป.3 เขาสมมติว่าตรงนี้ สีม่วงๆ คือหลังคา แล้วตัวเขาเองอยู่ภายใต้หลังคา ยื่นแค่แก้วออกไปรองรับน้ำฝน แล้วเขาก็มาสรุปให้เราฟังว่าอย่างไรนะคะ เดี่ยวพาไปดูกันว่าน้องภัทรเล่าเรื่องราวของตัวเองว่าอย่างไรในการเรียนห้องเรียนสืบเสาะของเขา

ครูพิวส์เปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ มีใจความดังนี้

น้องภัทร : สวัสดีค่ะ หนูชื่อเด็กหญิงภัทร เมียนเกิด อยู่ชั้น ป.3 เลขที่ 11 โรงเรียนวัดพังงา คติประจำใจคือตั้งใจเป้าหมายไว้แล้วทำตามเป้าหมายของตนเอง ได้มาเรียนโครงการการนำ

ภาชนะไปรองน้ำฝนโดยไม่ทำให้ตัวเปียก ตัวอย่างเช่นของหนู จะเอาแก้วกระดาษติดกับไม้บรรทัด แล้วเอาไปทดลองแล้วตัวเราจะไม่เปียก แต่ไม้บรรทัดจะเปียกแทน สิ่งที่เราได้ คือความรู้ เราสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับชีวิตประจำวันได้ เช่น ข้างนอกฝนตกแต่เราต้องการไปเก็บของข้างนอก เราก็จะรู้วิธีป้องกันตัวเอง ไม่ให้ตัวเราเปียก แล้วเราจะนำมาประยุกต์อย่างไรให้เข้ากับชีวิตประจำวัน เราจะรู้วิธีป้องกันตัวเองเวลาที่ฝนตกแล้วเราต้องการออกไปข้างนอก ความรู้สึกต่อตนเอง บางครั้งหนูก็ท้อ แต่หนูคิดว่าเราท้อไม่ได้ เรามาถึงขนาดนี้แล้วก็จะสู้ต่อไป แล้วเวลาหนูทำอะไรไม่ได้ ก็ไม่คิดว่าตัวเองโง่หรืออะไร หนูก็คิดว่าหนูยังพยายามไม่เต็มที่ก็พอ แต่หนูต้องพยายามจนมันสำเร็จ ความรู้สึกที่มีต่อการเรียน บางครั้งมันก็ยากแต่หนูพยายามจะทำให้มันสำเร็จ แต่ถ้าหนูเอาแต่คิดว่าเราทำไม่ได้ เราก็ไม่มีวันสำเร็จหรอก ดังนั้นเราควรพยายามทำ ถึงแม้มันจะยังไม่สำเร็จ

มันแค่ต้องการใช้เวลาเท่านั้นเองค่ะ ความรู้สึกต่อเพื่อน เวลาอยู่กับเพื่อนๆ หนูมีความสุขมากๆ แล้วเพื่อนก็คอยให้คำปรึกษา เวลาเล่นด้วยกันสนุกมากๆ เวลาหนูทำการบ้านไม่ได้ เพื่อนๆ ก็คอยช่วยเหลือ เวลาเพื่อนทำไม่ได้ หนูก็คอยช่วยเหลือเพื่อนทำการบ้านในข้อที่หนูทำได้ ความรู้สึกต่อคุณครู คุณครูใจดีมาก สอนสนุก และคุณครูมีกิจกรรมให้นักเรียนทำเสมอ คุณครูใส่ใจนักเรียนทุกคนเลยนะคะ ชอบคุณค่ะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวส์) : อันนี้ก็จะเป็นตัวอย่างของน้องภัทรนะคะ ทั้งหมดที่น้องภัทรพูด เขาพูดมาจากตัวเขาเองนะคะ เพราะวันนั้นเขาก็เดินมาที่โรงเรียนแล้วบอกว่าคุณครูคะ วันนี้หนูอยากมาเล่า หนูอยากให้คุณครูช่วยอัดวิดีโอให้หนูหน่อย หนูอยากเล่าห้องเรียนของหนู แล้วคุณครูก็ถามว่าให้ครูอัดผ่านอะไรคะนักเรียน เขาบอกว่าคุณครูคะ TikTok ค่ะ หนูอยากอยู่ใน TikTok ของคุณครู ได้เลย คุณครูก็เลยจัดให้นะคะ

หลังจากที่เราทำมาทั้งหมดทั้งมวลแล้ว ตัวของน้องภัทรเขาเกิดอะไรขึ้น เกิดลักษณะเด่นอะไร ตัวของน้องภัทรเขาเกิดทักษะการคิดหลากหลายรูปแบบมาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการแยกแยะข้อมูล การรวบรวมข้อมูล การคิดเป็นลำดับขั้นตอน หรือการคิดซับซ้อน ก็ถือว่าเด็กเขาสามารถที่จะเกิดทักษะการคิดขั้นสูงได้นะคะ อันนี้ก็เป็นกรณีศึกษา ตัวอย่างของน้องภัทรค่ะ

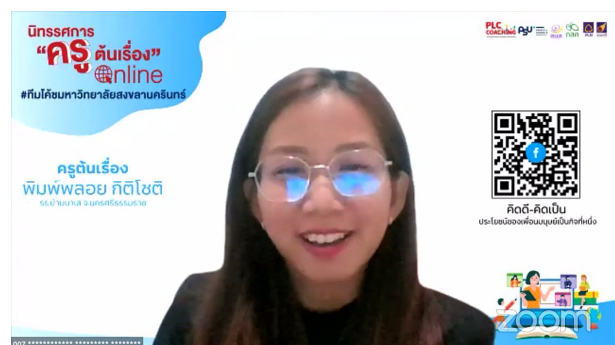
สำหรับตัวครูพิวส์เอง ครูพิวส์ก็ขอขอบคุณคณะครูแล้ว ก็ผู้บริหารจากโรงเรียนวัดพังยอม กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา มูลนิธิสยามกัมมาจล คณะทำงานจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ก็ขอขอบพระคุณอย่างสูงนะคะ จากครูเขาวลี ทองสุข จากโรงเรียนวัดพังยอม

ขอขอบคุณ

คณะครูและผู้บริหารโรงเรียนวัดพังยอม
กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา
มูลนิธิสยามกัมมาจล
คณะทำงานจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ขอขอบพระคุณอย่างสูง
จากครูเขาวลี ทองสุข
โรงเรียนวัดพังยอม

แต่เรายังไม่จบกันเพียงเท่านี้ เพราะวันนี้เราบอกแล้วว่าเรามาทั้งหมด 2 คนนะคะ เดี่ยวเราจะไปพบกับคุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ หรือครูบิวต์ โรงเรียนบ้านนาเส โดยครูบิวต์จะมาในหัวข้อการนำกระบวนการสืบเสาะไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอื่นๆ ทำได้อย่างไร เดี่ยวขอให้พบกับคุณครูบิวต์เลยค่ะ

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์)
โรงเรียนบ้านนาเส : ขอขอบคุณครูพิวส์นะคะ เมื่อที่เรา
รู้แล้วนะคะว่ากระบวนการสืบเสาะเป็นอย่างไร
คุณครูพิวส์นำเสนอแบบเราฟังมากเลยใช้ไหมคะว่า
เด็กตัวเล็กๆ นี่เขาทำได้อย่างไร แล้วก็คุณครูตัวเล็กๆ
คนเดียวสามารถทำให้เด็ก 18 คนมีการเรียนรู้ที่เขา
กล้าตั้งคำถามที่หลากหลายมากขึ้นนะคะ คราวนี้ครูบิวต์จะพามาดูในชั้นเรียนของครูบิวต์ ครูบิวต์ไม่ได้พา

นักเรียนไปลองทำเหมือนของครูพื้ส แต่ครูบิวดัจะใ้ในวิชาภาษาอังกฤษที่ครูบิวดัได้เป็นคุณครูสอนอยู่ ขออนุญาตแชร์สไลด์ก่อนนะคะ

ก่อนอื่นครูบิวดัขอแนะนำโรงเรียนตัวเองก่อนนะคะ ครูบิวดัเป็นคุณครูอยู่ที่โรงเรียนบ้านนาเส ซึ่งอยู่จังหวัดเดียวกับครูพื้สเลย แต่เราอยู่กันคนละอำเภอ เรามาพบ เป็นพรหมลิขิตกันไนโครงการของ มอ.ทำให้เรารู้จักกันนะคะ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน ครูบิวดัอยู่ในอำเภอฉวาง มีนักเรียน 280 คน เรามีตั้งแต่เด็กอนุบาล 1 ถึงปี ป.6 เลยนะคะ ดังนั้นแล้วความหลากหลายของโรงเรียนคือแทบจะ 100% ที่เด็กๆ อยู่กับสภาพแวดล้อมที่เป็นชนบท เขาก็จะคุ้นชินกับการทำสวน กริตยาง ปลูผัก ฯลฯ

เดี๋ยเราจะมาดูว่าการที่มีสิ่งแวดล้อมแบบนี้ เราจะจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนอย่างไรนะคะ ในเรื่องที่ครูบิวดัจะมาเล่าให้ฟังวันนี้คือเราจะสอนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการวิทยาศาสตร์ เหมือนของครูพื้สใช้ไหมคะ คราวนี้เราจะมาดูว่าวิทยาศาสตร์จะไปอยู่ในภาษาอังกฤษได้อย่างไร เมื่อก่อนคุณครูก็คิดเหมือนกันเลยคะว่าวิทยาศาสตร์ก็ต้องทดลองสิ แล้วภาษาอังกฤษจะเอาตรงไหนไปทดลองนะ เราก็คงไม่ใช่

คราวนี้สิ่งที่เราได้จากวิทยาศาสตร์ที่ครูพื้สบอกมาแล้วก็คือการสังเกต การตั้งคำถาม การให้เด็กคิด สิ่งเหล่านั้นละคะที่เราจะดึงมาใช้ในการที่เราสอนภาษาอังกฤษ เรามาดูกันคะ อย่างแรกที่ครูบิวดัทำเลย ครูบิวดัต้องมานั่งคิดก่อนว่าเราจะทำอะไรให้เด็กๆ มีศักยภาพที่อยู่ข้างในที่เขาไม่รู้ ดึงออกมา ครูก็ต้องเปิดใจ เปลี่ยนความคิดก่อนว่า เธอๆ เก่งไม่เท่าฉัน อันนี้ไม่ได้ ต้องบอกว่าเธอกับฉัน เรามาเรียนรู้ไปพร้อมกัน เพราะเชื่อไหมคะว่าบางอย่างที่เด็กตอบออกมา บางเรื่องเราก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นพอเราเปิดใจ แล้วเราเปลี่ยนความคิดแล้วว่าครูกับเด็กคือพื้นที่ที่สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันได้พร้อมๆ กัน

ต่อมาครูก็มานั่งค้นหว่าแล้วเราจะทำอะไรที่จะดึงศักยภาพตรงนั้นของเขาออกมา จนครูบิวดัได้มาเข้าร่วมโครงการของ มอ.แล้วเราได้เรียนรู้กระบวนการวิทยาศาสตร์ไปจากของครูพื้ส เริ่มจากการทำการ

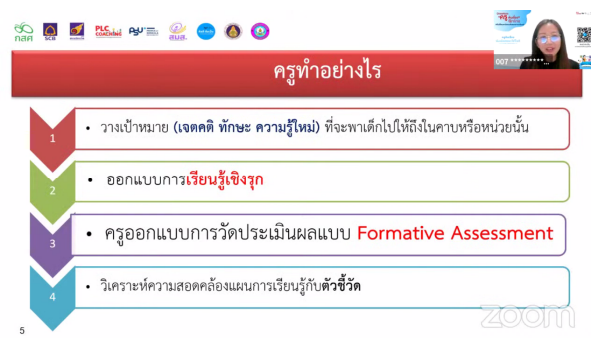
ทดลอง แล้วเราก็ลองตั้งตรงนั้นมาลองใช้ในวิชาภาษาอังกฤษของเรา แล้วเราก็มาลงมือทำ ลงมือทำคือ เอาละ ครูบิวดพร้อมแล้วที่จะสอนนักเรียนแบบนี้ เราจะไม่บอกเด็กแล้วว่าเดี๋ยวเราจะต้องจดนะ คุณครูพูดอะไร อะไร คือสิ่งที่ครูอยากให้เราวันนี้ พอเราลงมือทำโดยการสอน ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์ เราก็มานั่งดู สังเกตชั้นเรียน ทุกๆ ครั้งเวลาที่เราสอน แล้วเรากลับมาสะท้อนคิดกับตัวเอง เราก็มาคูกับตัวเองก่อนเลยเป็นอันดับแรกว่า วันนี้ที่เราสอนไป บรรยากาศในชั้นเรียนของเราเป็นอย่างไรนะ เด็กๆ เป็นอย่างไร เขามีความสุขไหม เขากล้า พูด กล้าคุย กล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้นหรือเปล่า นี่คือการที่เราทำเป็นอันดับแรกนะคะ

ต่อมาเลยคะ เหมือนเมื่อกี้ครูบิวดพูด แนะนำโรงเรียนไปว่าสภาพแวดล้อมทาง โรงเรียนในชุมชนจะเป็นชนบทเลย แทบจะ 100% ที่ผู้ปกครองจะกรีดยาง ดังนั้นทั้งนักเรียน และผู้ปกครองเขามีทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ที่เขากลัวมาก เขารู้สึกว่ามันเป็นวิชาที่ผู้ปกครองไม่สามารถช่วยสนับสนุนในการสอนเด็กได้ หรือว่าเด็กก็จะมาแบบว่า ครูๆ เปิดมาแล้วอ่านไม่ออกสักตัว ทำอย่างไร นี่เรียนอย่างไร ดังนั้นคือเขาก็เลยเหมือนเขาตีกรอบตัวเองไปแล้วว่าเขาทำไม่ได้หรอก เขากลัว มันยาก ดังนั้นเราเอาจุดนี้มาตั้งเป็นคำถามกับตัวเราเองก่อนเลยว่า เราจะทะลายกำแพงตรงนี้อย่างไรเพื่อที่จะพาเขาเรียนรู้ในเรื่องต่อไป

สิ่งที่เราใช้ทะลายกำแพงเด็กก็คือเราใช้ กระบวนการวิทยาศาสตร์ทะลายกำแพงเขาตั้งแต่ที่เราบอกเด็กแล้วว่า หนูกับครูเราเท่ากัน เรามีศักยภาพในการเรียนรู้เท่ากัน เราพร้อมที่จะเรียนรู้ในคาบนั้นเหมือนๆ กัน ต่อมาครูบิวดทำอย่างไร อันดับแรกเลย เราต้องวางเป้าหมายว่าในคาบนี้เราจะพานักเรียนไปถึงจุดไหนให้เขาได้ค้นพบอะไร

แต่คำว่าวางเป้าหมายในที่นี้ก็คือไม่ใช่แค่ให้เขาค้นพบความรู้อย่างเดียวว่าเขาต้องค้นพบอะไร แต่เขาจะต้องรู้ตัวว่าวันนี้เขาใช้อะไรไป ทำไมเขาถึงได้ความรู้ใหม่มา เขาสังเกตไหม เขาพูดคุยกับเพื่อน เขารับฟังเพื่อนหรือเปล่า รวมถึงตั้งเป้าหมายเจตคติให้เขาว่าเขจะต้องมีความสุขในชั้นเรียน ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญมากๆ เลยของครูบิวด เพราะว่าเด็กๆ กลัวภาษาอังกฤษ ถ้าเกิดเราทะลายเจตคติหรือทำให้เขามีความสุขในการเรียนไม่ได้ สิ่งอื่นๆ เขาก็จะรู้สึกว่าไม่กล้าทำ ไม่กล้าพูด เพราะฉะนั้นเขาก็จะไม่ค่อยไปทดลองทำสิ่งใหม่ๆ

เมื่อวางเป้าหมายเสร็จแล้ว ครูบิวดก็ไปลองออกแบบการเรียนรู้เชิงรุก การเรียนรู้เชิงรุกของครูบิวดคือ ครูบิวดต้องตั้งคำถามอย่างไรนะ พาเขาไปจนเขาพบคำตอบใหม่ ครูบิวดคิดว่าจะทำอย่างไรนะว่า เอ๊ะ ตั้งคำถามแบบนี้ แล้วต่อไปจะตั้งคำถามแบบใดต่อ แล้วจะทำอย่างไรต่อ อันนั้นคือสิ่งที่ครูออกแบบ แต่เราจะไม่ออกแบบว่า เดี่ยวเราจะไปพูดอะไรนะ เราจะบอกเขาอย่างไร นั่นคือสิ่งที่เราจะไม่บอกเขาจะนะ เพราะฉะนั้น สิ่งหนึ่งเลยเวลาที่เรารออกแบบการเรียนรู้เชิงรุกก็คือ เราจะต้องเป็นผู้อดทนและเป็นผู้ตั้งคำถามได้อย่างยอดเยี่ยมค่ะ

เมื่อออกแบบการเรียนรู้เสร็จแล้ว สิ่งหนึ่งที่ครูบิวดให้ความสำคัญ เพราะมันเกี่ยวเนื่องกับการทำให้เด็กมีความสุขกับการเรียนภาษาอังกฤษ คือการออกแบบการวัดผล ประเมินผล ครูบิวดไม่เคยวัดผล ประเมินผลว่า นักเรียน คาบนี้สอบตกนะ นักเรียนทำคะแนนแบบฝึกหัดไม่ถึง 5 คะแนน สอบตก อันนี้ไม่ใช่ ครูบิวดมองว่าการวัดผลที่ทำให้เขามีความสุขโดยเขาไม่รู้ตัวเลยว่าครูกำลังให้คะแนนเขาอยู่นะ ครูกำลังสังเกตเขาอยู่ คือการวัดผลแบบ Formative Assessment คือ ครูรู้ว่าคาบนี้เขามีพัฒนาการอย่างนี้นะ คาบต่อไปจะเป็นอย่างไรนะ เรามีพัฒนาการมากขึ้นไหม

จากตอนแรกเขาอาจจะได้ 3 คะแนน แต่คาบต่อไปถ้าเกิดเขาได้ 4 - 5 คะแนนขึ้นมา นั่นอาจจะไม่ผ่านนะ แต่มันมีพัฒนาการขึ้นมา ซึ่งสิ่งนี้ครูบิวดรู้สึกโอเค เขาประสบความสำเร็จแล้วว่าเขามีพัฒนาการการเรียนรู้ขึ้นมา แล้วเราอย่าไปวางเกณฑ์ว่าเขาจะผ่านหรือไม่ผ่าน เขาก็จะมีความสุข เมื่อเราได้ 3 ข้อนี้แล้ว ครูบิวดเอาทั้ง 3 ข้อมาเขียนลงในแผน แล้วค่อยไปเรียกตัวชี้วัดมาอยู่ในแผนของเราค่ะ เราอย่าเอาตัวชี้วัดมาอยู่ในแผนเราก่อนแล้วค่อยไปดึงตัวชี้วัดมา เราจะได้ไม่เครียดในการวางแผน

ต่อมานะคะ ตอนนี้เรามาดูว่าในชั้นเรียนที่ครูบิวดจะให้คุณครูได้เรียนรู้พร้อมกัน คือครูบิวดได้สอนนักเรียนชั้น ป.3 ในเรื่อง Tense ทั้ง 3 Tense ครูบิวดลองเอามาอยู่ในคาบเรียนเดียวกันเลย ยำรวมลงไปเลยทั้ง 3 Tense มีทั้ง Present simple tense / Present continuous tense / และ Future simple tense เรามาดูกันว่าคุณครูทำอย่างไรที่让孩子们ค้นพบความรู้ทั้ง 3 Tense นี้โดยที่ไม่เหมือนกับที่เราเรียนมาตอนเด็กๆ นะ แบบว่าเดี๋ยวจดโครงสร้าง Tense นะ แล้วเดี๋ยวเอาไปท่องจำ

เดี๋ยวครูบิวดจะเริ่มนำเสนอคุณนะค่ะว่าเราจะ

การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบบูรณาการเนื้อหา เรื่อง Tenses

Present simple tense

Present continuous tense

Future simple tense

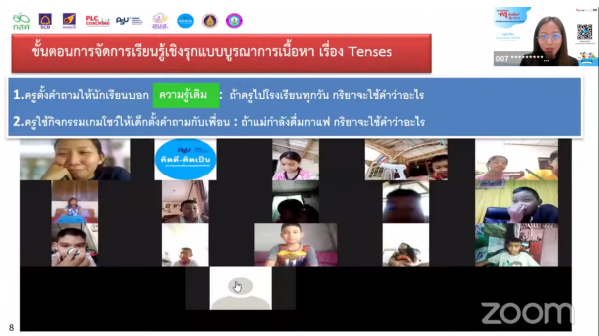
การจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบบูรณาการเนื้อหา เรื่อง Tenses

เป้าหมายการจัดการเรียนรู้/ความรู้ใหม่ที่ต้องการให้เด็กค้นพบด้วยตนเอง (k) เรื่อง Tenses

1. ประโยค Present simple ประกอบด้วย ประธาน + กริยา
2. Present continuous : ประธาน + Verb to be + กริยาเติมing
3. Future simple : ประธาน + will + กริยา
4. Tense เกี่ยวกับเวลา

เริ่มจากอะไร สิ่งแรกเลยคือเหมือนเมื่อกี้ครูบอกว่าเราต้องวางเป้าหมายนะ เป้าหมายในเรื่อง Tense ของครู บิวต์ สิ่งทีครูบิวต์ต้องการให้เขาค้นพบความรู้ใหม่ด้วยตัวของเขาเองด้วยนะคะ ต้องย้าว่าด้วยตัวของเขาเอง อย่างแรกเลยคือประโยคทั้ง 3 ประโยคเลย ทั้ง Present simple tense / Present continuous tense / และ Future simple tense เขาจะต้องรู้ว่าทั้ง 3 Tense นี้หน้าตาประโยคมันเป็นอย่างไรมันแตกต่างกัน มันใช้ต่างกันอย่างไร ต่อมาเมื่อเขาจำแล้วแต่ละประโยค แต่ละ Tense เป็นแบบไหน สิ่งต่อไปทีเขาจะต้องทราบเลยคือ Tense มีความเกี่ยวข้องกับเวลานะ อันนี้คือ 4 ข้อทีเป็นสิ่งที่ครูวางเป้าหมายว่าอยากให้เขาค้นพบให้ได้ ในการเรียนเรื่อง Tense ทั้ง 3 Tense

เมื่อครูบิวต์ได้เป้าหมายแล้ว ครูบิวต์ก็เอาเลย ทดลองเลยคะ ทดลองในการสอนเลย ขั้นแรกครูบิวต์อยากให้เขาลองทบทวนความรู้เดิมด้วยตัวของเขาเอง ก่อนจะเรียน Tense อย่างน้อยความรู้เดิมเขาน่าจะต้องมีพวกคำศัพท์มาแล้วใช้ไหมคะ คราวนี้ครูบิวต์เลยลองตั้งคำถามไปว่าถ้าครูไป

โรงเรียนทุกวัน คำกริยาจะใช้อะไรนะ เขาก็จะรู้มาแล้วว่าคำกริยาคืออะไร หรือพอครูตั้งคำถามเสร็จแล้ว แคคำถามแรกคะ ครูก็เลยลองโยนสถานการณ์ให้นักเรียน เอาละ เดี๋ยวเราจะจัดเกมโชว์กัน เราจะมีพิธีกรแล้วเราจะมีผู้เข้าแข่งขันลองตอบคำถาม ครูเลยให้นักเรียนคนหนึ่งเป็นพิธีกร แล้วให้ทีที่เหลือลองตอบคำถามกันดูจากเพื่อนๆ นะคะ พอเราเรียนเสร็จแล้วเป็นอย่างไร ครูบิวต์จะลองเปิดคลิปวิดีโอให้ดูว่าเด็กๆ เป็นอย่างไร

ครูบิวต์เปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ มีบทสนทนากันดังนี้

พิธีกร : ถ้าครูบิวต์จะไปออกกำลังกายวันพรุ่งนี้จะต้องใช้ Tense อะไร พรุ่งนี้นะจ๊ะ

ครู : พรุ่งนี้นะจ๊ะ พิธีกรย้ามามากกว่าพรุ่งนี้นะจ๊ะ

พิธีกร : ฉันรู้ว่าเธอรู้ว่าต้องใช้ Verb อะไร แต่เธอจำชื่อมันไม่ได้

ครู : เมื่อกี้เธอถาม Verb หรือถาม Tense เพื่อนงงแล้วนะรัตนดา ตกลงเธอถาม Verb หรือถาม Tense

พิธีกร : Tense

ครู : ชื่อ Tense ถ้าตอบชื่อ Tense เป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ ก็บอกมาก็ได้ว่ามันเป็น Tense เกี่ยวกับอะไร

เพื่อนนักเรียน : เกี่ยวกับอนาคตครับ

ครู : เออ เกี่ยวกับอนาคต

พิธีกร : ถูกต้อง

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : อันนี้จะเห็นนะคะว่าเป็นการทบทวนความรู้เดิม อันนี้คือ

หลังจากที่เราสามารถถอดมาแล้ว ได้ค้นพบความรู้ใน 3 โครงสร้างแล้ว แต่ครูบิวต์เอาภาพนี้พานักเรียนไป ได้ลึกกว่านั้น เดี๋ยวจะมาดูผลงานว่าเขาได้ลึกอย่างไร เขาถึงบอกว่าที่ครูวางเป้าหมายแล้วมันว้าวมากเลย ค่ะ เมื่อครูทบทวนความรู้เดิมให้เด็กเสร็จแล้ว ไม่ใช่ ครูทบทวนสิ ต้องบอกว่าเด็กๆ ทบทวนความรู้เดิม

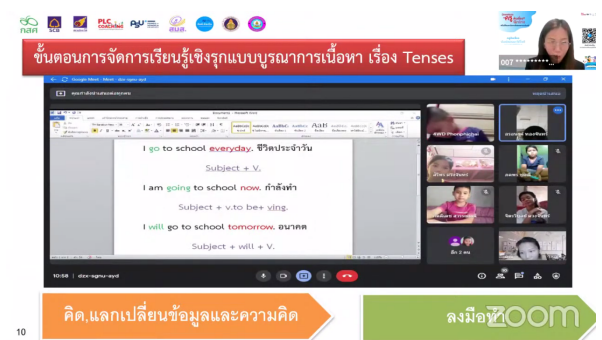
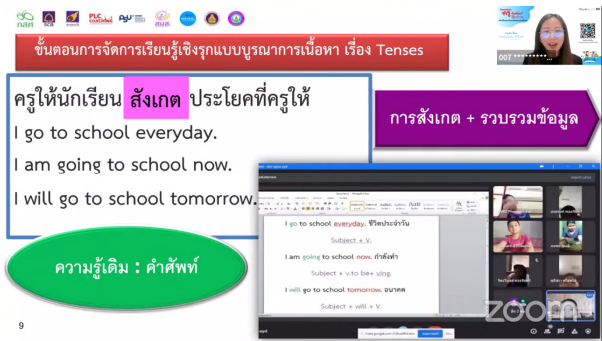
ด้วยตัวเองด้วยขั้นนะคะ โดยครูตั้งคำถาม ต่อมาครูบิวต์ก็ทำอย่างไร 3 Tense ที่ให้เขาเรียนรู้ด้วยตัวเองอีกว่า มันเป็นอย่างไหน หน้าตาเป็นอย่างไร โดยที่ครูไม่ได้บอกเลยว่าวันนี้เราเรียนเรื่อง Tense นะ แต่เรามาถึงบอก เขาว่าครูบิวต์ให้ 3 ประโยคนี้แล้วให้สังเกต

- I go to school everyday.
- I am going to school now.
- I will go to school tomorrow.

เรามาลองสังเกตดูซิ 3 ประโยคนี้นั้นมีอะไร แล้วในขั้นตอนนี้ นักเรียนได้สังเกตแล้ว แล้วเขาก็ได้ รวบรวมข้อมูล แต่สิ่งที่เขานำมาใช้กับความรู้เดิมหรือ ประสบการณ์เดิมของเขาคือคำศัพท์ที่เขาเคยเรียนมา ดังนั้นคุณครูจะตั้งข้อสังเกตว่าประโยคที่ครูจะให้ ข้อ 1 คือนักเรียนจะต้องรู้คำศัพท์มาก่อนใช่ไหม แล้ว

เราก็มาดูว่าเขาสังเกตเห็นอะไร เขาจะสังเกตเห็นจากรูปภาพที่หน้าจอว่าครูทำสีแดงๆ ไว้ มี everyday มี now มี tomorrow อันนี้คือเด็กๆ บอกครูบิวต์ว่าคำข้างหลังนี้มันไม่เหมือนกันเลย ครูก็ทำตัวสีแดง คำเหล่านี้ ไม่เหมือนกัน

ต่อไปเขาก็บอกว่ามันมีคำว่า go เหมือนกัน แต่หน้าตาไม่เหมือนกัน นั่นคือสิ่งที่เขาสังเกตได้อีก เขาจะ สังเกต แล้วต่อไปเขาก็แลกเปลี่ยนกับเพื่อนว่าคนนี้สังเกตได้แบบนี้ละ คนนั้นสังเกตได้แบบนี้ เขาเลยมา แลกเปลี่ยนกันว่าแล้วมันอย่างไรต่อเนะ อันนี้มันมีเหมือนกัน อันนี้มันไม่เหมือนกัน เขาก็ได้มีการคิดต่อไป แล้ว เขาก็บอกว่าโอเค ครูบิวต์ แต่ว่าทั้ง 3 ประโยคนี้นะมันแปลไปเรื่องเดียวกันนะ ก็คือเขาบอกว่าเขาไปโรงเรียน นะครูบิวต์ เขาไปโรงเรียน แต่ว่าประโยคแรกเขาไปโรงเรียนทุกวัน ประโยคที่ 2 เขาบอกว่าตอนนี้เขาไป

โรงเรียน ตอนที่เขาพูดเขาไปโรงเรียน ประโยคที่ 3 เขาบอกว่าพรุ่งนี้เขาก็ไปโรงเรียน แต่ตอนนี้ที่เขาพูดอยู่เขายังไม่ไป เขายังอยู่บ้าน เขาบอกแบบนี้

ครูก็เลยบอกว่าแล้วมันอย่างไรต่อ เขาเลยได้ถอดออกมาเองนะคำว่าประโยคทั้ง 3 ประโยคมีประธานเหมือนกันหมดเลยคือ I ฉะนั้น เขาได้ประธานมาแล้ว คือ Subject ต่อไปเขาบอกว่าเขาได้กริยามาแล้วคือคำว่า go ได้คำกริยามาตั้งไว้ แต่พอเป็นประโยคที่ 2 คำว่า go มันมีอะไรต่อหลังที่เป็น ing เขาก็เลยได้โครงสร้างมาเองเลยว่ามีประธานแล้วมี is am are และมี go ที่เติม ing

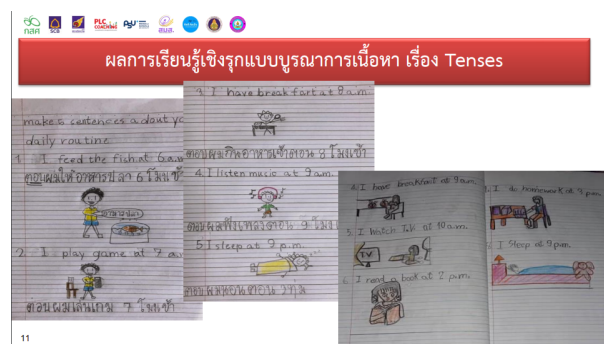
ต่อมาประโยคที่ 3 มีประธานเหมือนเดิม แต่หน้า go มันต้องมีตัวอะไร เราไม่รู้จัก เราไม่เคยเห็น ตัว will เราไม่รู้ ครูก็ยังไม่บอกว่าเป็นอะไร เขาเลยถอดมาได้ว่านี่คือสิ่งที่เขาได้ แล้วเขาก็ลองแลกเปลี่ยนกับเพื่อนเสร็จแล้วก็ลงมือทำคะ ครูบิวดิให้ลงมือทำเลย พอแลกเปลี่ยนกับเพื่อนเสร็จแล้ว ลงมือทำอย่างไร ลงมือทำโดยไหนลองบอกประโยคกับครูบิวดิมาซิ จากที่เราบอกครูบิวดิเมื่อกี้ว่ามันต้องมีประธาน มีกริยา แล้วเราแต่งประโยคได้อย่างไร

นักเรียนคนแรกเขาบอกว่า I eat rice everyday. ไม่กินอย่างอื่นเลย กินแต่ข้าวทุกวัน เราจะเห็นว่าเด็กๆ เขาจะก้มเขียน เขาจะแต่งประโยค ที่ครูจะให้เขาแต่งประโยคนะคะ พอเรามาดูน้องคนที่ 2 เขาบอกว่า I go to the market everyday. เห็นไหมคะ เขาก็จะลองแต่งโดยที่เขาได้จากสิ่งที่เขาถอดออกมาเมื่อกี้มันเอง ที่เขาได้เรียน ได้ค้นพบด้วยตัวเอง แล้วเขาก็ลองแต่งประโยค แล้วก็มาพูดกันคนละประโยค ถามว่าทำไมครูต้องให้เขาลองพูดทุกคน ทุกประโยค เพราะว่าสิ่งหนึ่งเลยคือเขาจะได้สังเกตเพื่อนด้วย เขาก็จะรู้ว่าเพื่อนพูดอย่างนี้นะ เพื่อนพูด เพื่อนเล่าแบบนี้แหละ เพราะฉะนั้นแล้วเขาจะได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันเองโดยเขาไม่รู้ตัวด้วยนะคะ

เขาได้ถึงขั้นลงมือทำแล้ว ครูพาเขาลงมือทำนี่คือผลงานที่เขาลงมือทำนะคะ เขาสร้างประโยคแล้วมาเล่าให้ครูฟัง ให้เพื่อนฟังว่าใน 1 วันเขาทำอะไร เขามีกิจวัตรอะไร นี่คือนี่ที่เขาได้จากการที่เขารู้ว่าประโยคของแต่ละ Tense นั้นมีหน้าตาเป็นอย่างไรแล้วนั่นเองนะคะ

ต่อมา นอกจากเขาจะได้ทักษะการเขียนแล้ว ครูบิวดิบอกว่าโอเค เราเรียน Online อยู่ที่บ้านไหนเราลองทำการแสดงซิ ให้เพื่อนเห็นว่าเราจะทำอย่างไรนะ

ครูบิวดิเปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ แสดงให้เห็นถึง

นักเรียนที่สามารถแต่งประโยค 3 Tense ในภาษาอังกฤษได้ พร้อมกับมีรูปประกอบเรื่องราวแต่ละกิจกรรม

นักเรียน : Hello, good morning my name is Pakkaporn Kerdmanee. I get up at 7 a.m. I take the shower at 8 a.m. I get dressed at 9 a.m. I have breakfast at 9 a.m. I watch TV at 1. a.m. I read a book at 1 p.m. I do homework at 2 p.m. I sleep at 9 p.m. Goodnight Teacher.

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) :

ในคลิปนี้ เมื่อก่อนน้องคนนี้กับวิชาภาษาอังกฤษ เขาจะก้มหน้าตลอดเลยนะคะ ใครจะไปคิดว่าวัน

หนึ่งแม่เขาจะมาเล่าให้ฟังทีหลังว่า คุณครูๆ รู้ไหม เขาบอกว่าเดี๋ยวจะอัดคลิปส่งคุณครู เดี่ยวจะอาบน้ำโซ้วด้วยนะ ให้แม่ถือโทรศัพท์มือถือถ่ายให้ด้วย นี่คือน้องที่เขารู้สึกว่าเขาสนุก แล้วเขาอยากให้คุณครูรู้ว่าเขาทำได้นะคะ มันเป็นความภาคภูมิใจของเขาเอง เมื่อกี้ได้ลงมือทำแล้วนะคะ เราได้เห็นผลงานเด็กแล้ว คราวนี้เขาได้ความรู้ใหม่คือ Tense ทั้ง 3 มีส่วนประกอบของประโยคไม่เหมือนกัน แล้วเขารู้แล้วว่า Tense ทั้ง 3 เกี่ยวข้องกับเวลา ไปโรงเรียนทุกวัน ไปตอนนี้ แล้วก็พุงนี้ไป เสร็จแล้วเต็กๆ สามารถถอดบทเรียนได้ด้วย โดยเขาเอาความรู้ทั้ง 2 ข้อนี้ไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิม ความรู้เดิมของเขาคืออะไร เดี่ยวครูบิวต์ให้ดูคลิปนะคะ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบบูรณาการเนื้อหา เรื่อง Tenses

- นักเรียนสามารถถอดบทเรียน สรุปองค์ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงกับความรู้เดิมได้ด้วยตนเอง เกี่ยวกับ
1. Tense ทั้ง 3 มีส่วนประกอบของประโยคไม่เหมือนกัน
 2. Tense ทั้ง 3 เกี่ยวข้องกับเวลา

ครูบิวต์เปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ มีบทสนทนาดังนี้

ครู : เมื่อกี้เพื่อนเสนอมารว่าเรื่อง can ใช้ Tense อย่างไรลูก ไหนลองบอก ขยายความมาซิ เติชินท์

นักเรียน : Present simple ครับ

ครู : พี่เฟสบอกว่า can ใช้ Present simple ทำไม can ถึงเป็น Present simple คือ can มันพูดถึงเรื่องอะไร

นักเรียน : สามารถ

ครู : มันพูดถึงความสามารถของคนและสัตว์ในสิ่งของนั้นๆ ใช่ไหม

นักเรียน : ใช่ครับ

ครู : ทำไมถึงเป็น Present simple เพราะอะไร can สามารถ เราถึงวิเคราะห์ว่าเป็น Present simple เพราะอะไร ช่วยกันตอบได้

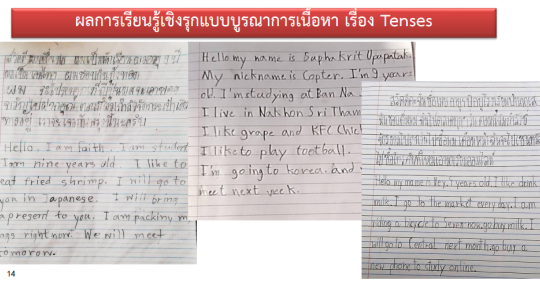
นักเรียน : เพราะมันเป็นความจริง เป็นกิจวัตรประจำวันได้

ครู : เพราะมันเป็นความจริง เป็นกิจวัตรประจำวันได้

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : เห็นไหมคะ เขานึกย้อนกลับไปเลยคะว่าก่อนจะเรียนเรื่อง Tense เขาเรียนเรื่อง can นะ มันเป็น Present simple tense นะคะ เราสังเกตนะคะว่าครูบิวต์แค่คำว่า can สามารถจะสรุป Present simple คือครูถามคำถามกับนักเรียนไปก็คำถาม เสร็จแล้วคุณครูจะต้องถาม

ถามแล้วเขาตอบ ถามต่อๆ จนสุดท้ายแล้วเขาสามารถได้ความรู้ที่เขาสรุปเป็นองค์ความรู้ของเขาได้เองนะคะ ครูเป็นนักตั้งคำถามที่ดี อันนี้สำคัญนะคะ

คราวนี้ละ สิ่งที่ครูบิวต์บอกว่าได้ผลงานเกินคาดของเป้าหมาย เป็นอย่างไร คือตอนแรกครูกะว่าโอเคนะ เขารู้ แค่ได้ความรู้โครงสร้างประโยคเป็นแบบนี้แหละ แต่ Tense แล้วเขารู้ว่า Tense นี้ต้องใช้กับเวลาแบบไหน แต่พอมาถึงท้ายๆ ชั่วโง่งในหน่วยนี้แล้ว ครูรู้เลยว่าเราต้องทำทนายเด็กไปอีก เด็กจะต้องมีศักยภาพมากกว่านี้แน่นอนที่เรามองไม่เห็น ครูบิวต์บอกว่าถ้าแท้จริงเราไม่แต่งประโยคแล้ว เรามาแต่งเป็นเรื่องดีกว่า ให้ลองเขียนจดหมายหาเพื่อนต่างชาติ เราสมมติว่าเรามีเพื่อนต่างชาติ เรากำลังจะไปหาเขาแล้วนะ เราต้องแนะนำตัวเอง เราบอกอะไรกับเขาบ้างในจดหมายเพื่อให้เขารู้จักกับเรา โดยครูบิวต์มีข้อแม้กับนักเรียนว่าเขียนอย่างไรก็ได้ในจดหมาย แต่จะต้องมีรูปแบบประโยคของทั้ง 3 Tense อยู่ในนั้นนะคะ นี่คือนั่นที่ได้ผลงานมา

แต่ก่อนที่จะได้ผลงานมา ในคาบเรียนนั้น พอครูบิวต์ให้สถานการณ์นั้นไป เราลองมาแต่งประโยคพร้อมๆ กัน เราลองมาแต่งเรื่องพร้อมๆ กันดูก่อนซิ ว่าเราจะเขียนอะไรในจดหมายบ้าง ครูบิวต์บอกว่าให้ลองพูดมาก่อนว่าจะเขียนอะไร เดียวครูบิวต์พิมพ์เป็นภาษาไทยไปหลายๆ นะ เขาบอกว่าไม่เอาภาษาไทย เราเอาเป็นภาษาอังกฤษเลย เขาบอกว่าไม่ต้องแต่งภาษาไทยแล้วค่อยมาแต่งภาษาอังกฤษ ไม่เอา แต่งเป็นภาษาอังกฤษเลย เขาก็บอกมาเลยว่าเขาจะเริ่มด้วยประโยคแบบนี้ เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษให้ครูบิวต์พิมพ์แล้วเขาช่วยกันแต่ง ในคาบเรียนนั้น สุดท้ายครูเลยให้แต่ละคนลองเขียนเองเป็นการบ้าน

คาบนี้ได้เกินความคาดหมายคือไม่ใช่แค่เด็กอยากเขียนจดหมายนะ คือเรารู้สึกว่าเขาไม่ต้องอยากไปเขียนภาษาไทยแล้ว เขาไม่กลัวภาษาอังกฤษแล้ว เริ่มด้วยอังกฤษเลยครู แสดงว่าครูประสบความสำเร็จในแง่ของเจตคติที่ทำลายกำแพงของเขาได้แล้ว นั่นคือสิ่งที่ครูบิวต์มีความสุข และเขามีความสุข เขาก็คงภูมิใจมาก

คราวนี้มาดูคะ เมื่อเราได้ทุกอย่างมาหมดแล้ว ท้ายคาบเรียนหรือท้ายหน่วย อันนี้ของครูพิวส์ก็มีใช้ใหม่คะ คือการสะท้อนคิดนะ เมื่อก็ นี่คือนั่นสำคัญมากๆ เลยในชั้นเรียนนะคะ หลังจากที่เรารเรียนเรื่อง Tense ไป ครูบิวต์ได้ตั้งคำถามไปว่าเรียนเรื่อง Tense ไปแล้ว นักเรียนรู้สึกอย่างไร เรามองความคิดของเขาว่าเขา รู้สึกอย่างไร

ครูบิวต์เปิดคลิปวิดีโอสั้นๆ มีบทสนทนาดังนี้

ครู : โอเค เราเรียน Tense ที่เป็นเรื่องยากมาก มันยากมากไหม หรือยากปานกลาง หรือว่าก็ยากนะแต่ทำได้ตอบครูหน่อย

นักเรียน : ก็ยากนะแต่ว่าก็ทำได้

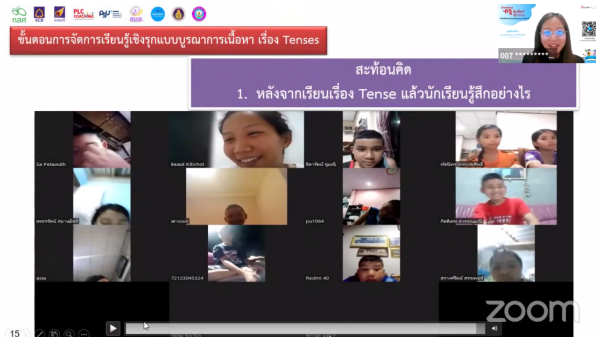
ครู : คนอื่นว่าอย่างไร ไหนที่ติลลองตอบซิลูก ยากมาก ยาก หรือว่ายากนะแต่ก็ทำได้ ไหนลองตอบซิลูก

นักเรียน : ยากนะแต่ก็ทำได้

ครู : พี่แปดเลือกข้อไหน

นักเรียน : ยากนะแต่ก็พยายามนะครู

ครู : ยากนะแต่ก็พยายาม โอเค ยากนะแต่ก็ยังพยายามอยู่ เก่งมาก ต่อไปพี่เนี่ยเลือกข้อไหน ยากมาก ยาก ยากนะแต่ก็ทำได้ ยากนะแต่ก็พยายามทำอยู่

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : นี่คือตัวอย่างที่เขาสะท้อนคิดกันมานะคะ เราจะเห็นเลยว่าแม้กระทั่งเราเสนอทางเลือกให้เขาเลือก เขาก็ยังมีทางเลือกที่ 4 ออกมาอีก ดังนั้นเราปิดกันเด็กไม่ได้เลยใช่ไหมคะ เราจะเห็นเลยว่าแม้กระทั่งสิ่งที่เขาอยากจะทำบอก เป็นเรื่องยากนะครู แต่เขาก็คงอยากเรียนรู้ต่อ เพราะฉะนั้นแล้วนี่คือสิ่งที่เด็กๆ สะท้อนให้กับคุณครู แล้วคุณครูก็เอ๊ะ จะต้องทำอะไรต่อไปนะในคาบถัดไป

ต่อมาเรามาดูว่าเมื่อถึงจากกระบวนการทั้งหมดแล้วที่ครูบิวต์จัดการเรียนการสอน หรือการเรียนรู้ให้กับเขาในเรื่อง Tense นั้นจะ怎么样 เด็กๆ เขาได้อะไรจากที่คุณครูทำมา เราจะสังเกตได้ว่าเด็กๆ เขาสังเกตนะ แล้วเขารวบรวมข้อมูล แต่คุณครูจะอย่างไรที่จะทำให้เด็กๆ เกิด

การสอนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการวิทยาศาสตร์	
เด็ก	ครู
การสังเกต + รวบรวมข้อมูล	ให้ประโยคทั้ง 3 Tenses ให้นักเรียนสังเกต วิเคราะห์
แลกเปลี่ยนความคิดเห็น (อภิปราย)	ตั้งคำถามให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นถึงสิ่งที่สังเกตได้ในประโยค
การวิเคราะห์ (คิด)	ตั้งคำถามให้นักเรียนวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนคนไหนคิดว่าถูกที่สุด เพราะอะไร
ลงมือทำ + บันทึก	ครูให้นักเรียนสร้างประโยคที่ตนเองทำตามโครงสร้าง Tense ต่างๆ โดยการพูดและเขียน วิเคราะห์งาน
สรุปความรู้ใหม่ที่ได้พบ + นำเสนอ	ครูตั้งคำถามให้ผู้เรียนเพื่อสรุปความรู้ใหม่
เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่	ตั้งคำถามเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาก่อนหน้านี้เรื่องใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับ Tense และเกี่ยวข้องกับอะไร (ความรู้เดิม)

การสังเกตมากขึ้น ครูบิวต์ให้ 3 ประโยคใน Tense เมื่อก็เป็นตัวอย่างนะ แล้วให้เขาสังเกต

ต่อมาค่ะ เขาจะมีการอภิปราย คือเขาจะคิดแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนๆ ได้อย่างไร ตอนไหนนะ ครูทำอย่างไร ครูตั้งคำถามค่ะ ถามว่าจากเมื่อที่ที่เราสังเกตแล้ว เราวิเคราะห์กันมานี้ เราคิดเห็นแล้วว่ามันเป็นอย่างไรนะ แต่ละคนก็จะบอกว่า อันนี้คำว่า go เหมือนกัน อันนี้มันมี today กับ tomorrow ต่างกัน เมื่อเขาแต่ละคนแสดงความคิดเห็นกันมาแล้ว

คราวนี้ทำอย่างไรอีก ครูทำอย่างไรอีกที่เด็กจะได้คิดวิเคราะห์ ครูก็ตั้งคำถามไปอีกว่าเมื่อที่เพื่อนๆ หลายคนบอกความแตกต่างของประโยคนั้น คิดว่าของเพื่อนคนไหนถูกที่สุด ครบถ้วนที่สุด และเพราะอะไร เขาก็จะได้ออกมาเลยว่าคนไหนครบถ้วนที่สุดเพราะอะไรคะ เพราะคนนั้นบอกโครงสร้างประโยคมาได้แล้ว คราวนี้ต่อมาพอเขาได้แล้ว ครูพาเขาลงมือทำ ลงมือทำก็คือเหมือนเมื่อที่ให้เขาolongเขียนคนละ 1 ประโยคแล้วลองพูดแลกเปลี่ยนกับเพื่อนเลยว่าตัวอย่างประโยคของเขาเป็นแบบนี้ เมื่อเขาสามารถได้องค์ความรู้แล้ว สามารถลง

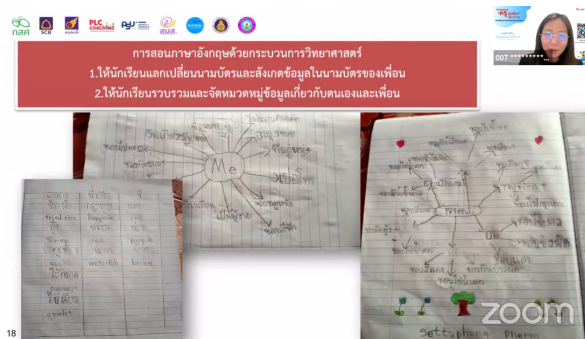
เมื่อทำได้ เขาก็สามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของเขาได้ ก็คือครูก็ตั้งคำถามอีกว่าก่อนหน้านี้จะเรียน Tense นี้ พอเราเรียน Tense ไปแล้ว เอ๊ะ มีเรื่องอะไรอีกนะ ก่อนหน้านี้ที่เราเรียนไปแล้ว แต่เราไม่รู้เลยนะว่ามันคือ Tense เหมือนเมื่อไหร่ในคลิปวิดีโอเขาบอกว่ามีเรื่อง can เห็นนะคะว่าเขาสามารถ คือทุกอย่างที่เขาเรียนมาก่อนหน้านั้นมันมีเรื่อง Tense นะ แต่ว่าเราไม่รู้ว่ามันคือ Tense

นี่คะคือสิ่งที่ภาษาอังกฤษมีได้ วิทยาศาสตร์สามารถอยู่ได้ในวิชาภาษาอังกฤษนะ มีสังเกต มีคิด มีอภิปราย มีลงมือทำ ใช่ไหมคะ เราจะสังเกตได้เลยว่า การที่ได้จะได้นี้ คุณครูจะต้องทำอะไรนะคะ เอาละคะ ที่เล่ามาทั้งหมดนี้นั้นก็คือสถานการณ์ในห้องที่เล่าที่เราเรียน Online

ต่อไปนี่ เรามาที่สถานการณ์ปัจจุบันคะ สดๆ ร้อนๆ จากที่เราเปิดเรียนมาสัปดาห์ก่อน ครูบิวดัดคิดว่า จะทำอะไรดีนะ กระตุ้นทักษะวิทยาศาสตร์ให้เขาอีก สิ่งแรกเลย ครูบิวดัดสร้างสถานการณ์คะให้เขา ทำนามบัตรแนะนำตนเองกับเพื่อน คาบแรกเลย ไม่ต้องเรียนคะ ไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษ มาเรียนเรื่องตัวเองเลย เอาละ อยากรู้ว่าแต่ละคนจะเขียนเรื่องตัวเองเป็นแบบไหน เป็นนามบัตรของตัวเอง

เสร็จแล้ว เมื่อเขาได้แล้ว นามบัตรของตัวเอง รู้เรื่องของตัวเองแล้ว ครูก็บอกว่าเราลองเอานามบัตรของเราไปแลกเปลี่ยนกับของเพื่อนซิ แล้วของเพื่อนเป็นอย่างไร แล้วก็สังเกตข้อมูลเพื่อน พอเขาสังเกตข้อมูลเพื่อนแล้ว ในกลุ่มเขารวบรวมข้อมูลแล้วคะ ได้ก็ค้นแล้ว เพื่อนเราเป็นอย่างไรนะที่บอกมา เขาจะได้ทำเป็นแผนผังความคิดอันนี้ที่เกี่ยวกับเพื่อนของเขา

เสร็จแล้วครูก็ชวนเขาสังเกตอีกว่า เอ๊ะ แล้วพอเราได้ข้อมูลของเพื่อนมาหมดแล้ว แล้วมันอย่างไรนะ เพื่อนแต่ละคนบอกอะไรเรานะ เขาก็บอกว่าครูๆ เพื่อนหลายคนเลยชอบบอกว่ากินอะไร บางคนบอกว่าชอบเที่ยวที่ไหน บางคนบอกว่าชอบสีอะไร แล้วก็บางคนบอกว่ามีสัตว์เลี้ยงอะไร เขาได้จัดหมวดหมู่คะ อันนี้เขาได้จัดหมวดหมู่เลย เป็นคำศัพท์ โดยเอาข้อมูลของเพื่อนที่เขาแลกเปลี่ยนกันนี้มาทำ ดังนั้นแล้ว เขาก็ได้ทักษะการสังเกต รวบรวมข้อมูล และจัดหมวดหมู่ข้อมูลไปด้วยในตัวนะคะ นี่ก็คือสิ่งที่ล่าสุดที่ครูบิวดัดทำ

หลังจากนั้นสะท้อนคิดว่าเอาละ วันนี้เรารู้จักเพื่อน รู้จักตัวเองแล้ว นักเรียนคิดว่ากิจกรรมวันนี้ นักเรียนรู้สึกอย่างไรนะ เราจะเห็นเลยว่าเขาไม่ได้บอกแต่ความรู้สึกว่าสนุก เขาได้บอกอีกว่าเขาได้รู้จักเพื่อน

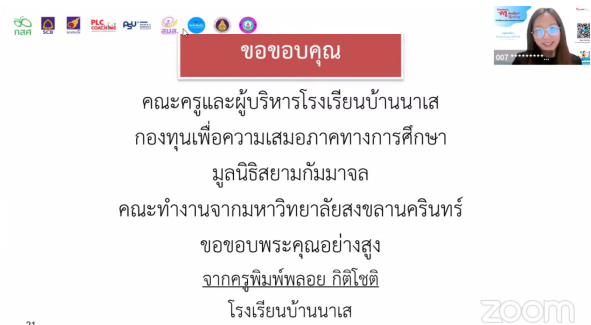
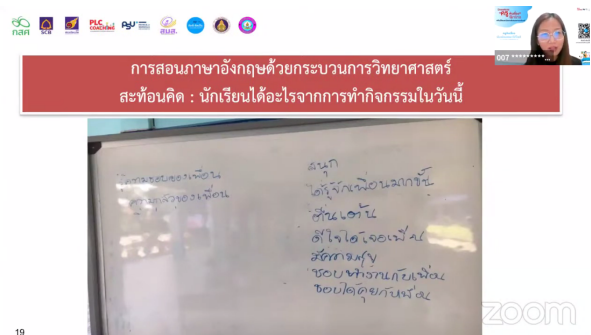
มากขึ้นนะ เขาได้รู้ว่าเพื่อนชอบอะไร แล้วเขาตั้งใจมากเลยที่เขาได้ทำงานกับเพื่อน แล้วสังเกตว่านักเรียนมีความสุขที่ได้แลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนๆ นะคะ

จากชั้นเรียนนี้นะคะ ทั้งจากของครูบิวต์และของครูฟิวส์ เราจะเห็นได้เลยว่า Active Learning Classroom มีกระบวนการวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่จะพาคุณครูและเด็กค้นพบความรู้ใหม่ จะเห็นเลยว่าทั้งของครูบิวต์และของครูฟิวส์เราไม่มีมาบอกเด็กเลยว่า อันนี้ต้องทำอย่างนี้ๆ เราจะเห็นเลยว่าเราเป็นคนพาไปหาความรู้ด้วยตัวเขาเอง เหมือนเขาได้ไปผจญภัยด้วยตัวของเขาเองนะคะ โดยใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือ เขาก็ได้ลงมือทำแล้วค้นพบความรู้ใหม่ได้ด้วยตัวเขานั้นเองค่ะ

สำหรับของครูบิวต์ก็ขอขอบคุณคณะคุณครูและผู้บริหารโรงเรียนบ้านนาเสนะคะ กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา มูลนิธิสยามกัมมาจล และคณะทำงานจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ค่ะ ขอขอบพระคุณอย่างสูงค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

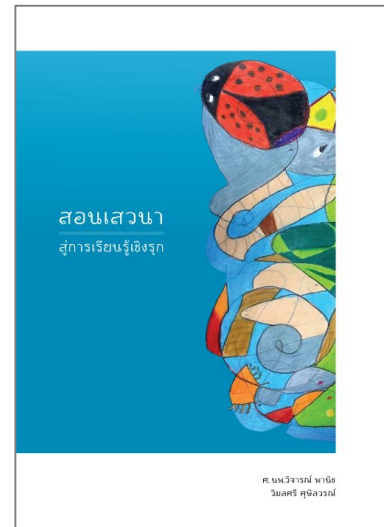
อาจารย์อาทิตย์ยา สรประสิทธิ์ : ขอขอบคุณทั้งครูบิวต์และครูฟิวส์ด้วยนะคะ วันนี้เล่าเรื่องราวจากในชั้นของทั้ง 2 คนนะคะ เราก็คงจะเห็นแล้วว่าคุณครูที่ไม่ใช่คุณครูวิทยาศาสตร์สามารถที่จะเอากิจกรรมวิทยาศาสตร์เข้าไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างไรนะคะ

ครู ฟิวส์ นำเสนอในแง่ของการนำกระบวนการวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็น Part ของวัฏจักรสืบเสาะนะคะ เข้าไปใช้ในการพาเด็กๆ ทำโครงงาน ขณะที่ตัวคุณครูฟิวส์เองเป็นครูสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ แต่ไปพาเด็กๆ ทำโครงงาน แล้วความท้าทายก็คือ เด็ก 18 คน 18 โจทย์ โดยคุณครูเป็นผู้

คอยให้คำชี้แนะ ชับเคลื่อนให้เด็กๆ เขาได้ทำงานในโจทย์ของเขานะคะ ส่วนของคุณครูบิวต์ ได้อา
กระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้กับรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับครูฟิวส์และครูบิวต์จะยังคงอยู่กับเรานะคะ

ตอนนี้เราจะอยู่ในช่วงของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ คราวนี้ก็น่าจะ
ถึงเวลาที่เพื่อนๆ ผู้ร่วมเรียนรู้แล้วละค่ะ มีอะไรที่อยากจะพูดคุย ร่วม
แลกเปลี่ยนกันกับคุณครูต้นเรื่องของเราจะนะค่ะ แต่ว่าก่อนอื่นดิฉันขอ
อนุญาตแจ้งข่าวดีก่อนนะค่ะ สำหรับวันนี้ทางทีมงานเตรียมของที่ระลึก
เอาไว้สำหรับท่านที่ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเวทีของเราด้วยนะค่ะ เป็น
หนังสือเล่มนี้ค่ะ หนังสือชื่อ "สอนเสวนาสู่การเรียนรู้เชิงรุก" นะค่ะ เป็น
หนังสือของท่าน ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช เขียนร่วมกับคุณวิมลศรี ศุขฉวรรณ์
เรามีเป็นของที่ระลึกให้ผู้ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเราด้วย แต่มีจำนวน
จำกัด เพราะฉะนั้นท่านใดที่อยากจะได้นี้หนังสือเล่มนี้ไปเรียนรู้ มาร่วม
แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเวทีของเราได้เลยนะค่ะ สามารถเปิดไมค์เข้ามาได้นะค่ะ

สำหรับท่านที่อยู่ในห้อง Zoom เปิดไมค์ ยกมือ ตั้งคำถามเข้ามาได้เลย หรือจะพิมพ์ผ่านทาง Chat ก็ได้ หากท่านไม่สะดวกที่จะเปิดกล้องเปิดไมค์นะค่ะ สำหรับผู้ชมทาง Live ที่อยู่ในช่องของ Youtube Channel สามารถที่จะร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ได้เช่นกันนะค่ะ เรามีทีมงานของเราที่จะนำข้อคำถามหรือประเด็นแลกเปลี่ยนของท่านเข้าสู่ห้อง Zoom นะค่ะ เรียนเชิญนะค่ะ วันนี้มีใครที่อยากจะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับคุณครูเขาวลีและคุณครูพิมพ์พลอย หรือคุณฟิวส์และครูบิวต์ของเราบ้างไหมคะ เชิญเลยละค่ะ ครูฟิวส์ ครูบิวต์ ยอมรับแล้วนะค่ะ รอพูดคุยกับเพื่อนๆ อยู่ มีไหมคะ ถ้ายังไม่มี ดิฉันใช้สิทธิ์นะค่ะ

ขออนุญาตนะค่ะ ใช้สิทธิ์เป็นคนแรกนะค่ะ
เราฟังเรื่องราวของครูฟิวส์และครูบิวต์มาตั้งแต่ต้นนะ
ค่ะ เราจะเห็นว่ากว่าที่ครูฟิวส์และครูบิวต์จะมาถึง
เรื่องที่น่ามานำเสนอในวันนี้ได้ ใช้เวลา มันไม่ได้
เกิดขึ้นแบบทำปุ๊บได้ปั๊บใช่ไหมคะ อันนี้เพื่ออยากถาม
ว่าน้องๆ เลามาแล้วว่าเริ่มต้นอย่างไร Inspire ตัวเอง
อย่างไร เปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างไร แต่เพื่ออยากรู้ว่าที่เราไปทำกับเด็ก เราเอาลงไปใช้กับเด็กในโรงเรียนเราจริงๆ
เริ่มต้นแรกๆ เลย อะไรท้าทายที่สุด อะไรยากที่สุดที่จะทำให้เด็กเขาขยับเข้ามาค้นเคยกับกระบวนการ
วิทยาศาสตร์ แล้วเรามีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้เรื่องยากแบบนั้นกลายเป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับเด็ก แหะให้
ฟังหน่อยได้ไหมคะ ให้นเวลานึกหนึ่ง ใครจะเริ่มก่อน ใครจะพูดก่อน

คุณครูเขาวลิ ทองสุข (ครูพิวล์) : เปิดไม้ค้แล้วนะคะพี่จ๋า (อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์) ก็แรกๆ เลยที่ยากที่สุดคือสำหรับห้องเรียนของครูพิวล์ คือการที่เราถามคำถามไปกับเด็กแล้ว แต่ว่าชั้นเรียนของเราไม่มีเสียงตอบรับกลับมา เพราะว่าเด็กเขายังไม่เคยคุ้นชินกับการที่ถูกครูถามแล้วก็ให้ตอบ โดยที่จะเป็นคำถามที่ถาม - ตอบๆ อย่างต่อเนื่อง แรกๆ คือเด็กเขาก็งง ว่าอะไรละครู ทำไมต้องถาม ถามหนูทำไม แล้วมันมีความรู้สึกว่ เอนะ ไม่ได้แล้ว เราจะให้เป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ เราจะต้องทำให้เด็กเขาค้นชินกับวิธีการของเรา นี่ละคะ คือสิ่งที่ท้าทายสำหรับครูพิวล์คะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : ครูพิวล์ใช้วิธีการอย่างไรที่ทำให้เขาเริ่มเข้ามาคุ้นเคยกับการตั้งคำถามของคุณครูและการที่เขายอมมีส่วนร่วม

คุณครูเขาวลิ ทองสุข (ครูพิวล์) : คือว่าเราจะต้องให้เขาเห็นก่อนว่าความสำคัญของการตั้งคำถามมันจะทำให้หนูกลายเป็นเด็กที่เก่ง ทำให้หนูกลายเป็นเด็กที่มีทักษะ จะเกิดผลดีกับตัวของนักเรียน เราจะต้องให้เขาเห็นความสำคัญของการที่คุณครูใช้วิธีการตั้งคำถามกับเขา ตรงนี้ละคะที่ทำให้เราไปเปลี่ยน Mindset ของเด็ก แล้วทีนี้พอเราไปเปลี่ยน Mindset ของเด็ก คือบางครั้ง คนที่ไปตั้งคำถามอาจจะไม่ใช่ครู แต่อาจจะเป็นเพื่อนนักเรียนเอง ที่ตั้งคำถามแล้วถามเพื่อน นี่ละคะ กลายเป็นวัฒนธรรมในห้องเรียน ในเรื่องของการตั้งคำถามคะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : อันนี้เป็นของห้องเรียนของครูพิวล์คะ แล้วของน้องบิวต์ละคะ เป็นจุดเดียวกันไหม หรือเป็นจุดอื่น

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : ห้องเรียนครูบิวต์ก็น่าจะเหมือนกับห้องเรียนของครูพิวล์ แต่คือของห้องเรียนครูบิวต์ เด็กจะห่อเหี่ยวกว่านั้นตอนเริ่มแรก ด้วยความที่เขาดูตารางสอนปั๊บ วิชาภาษาอังกฤษ ไม่ๆ เขากลัวคะ เพราะฉะนั้นแล้วความยากของครูบิวต์คือทำอะไรให้เขารู้สึกว่เราเป็นเพื่อนกันนะ เขาจะได้ไม่กลัว ครูบิวต์เลยรู้สึกว่ให้ความเป็นเพื่อนกับเด็กมากๆ ครูบิวต์เลยลองเปิดใจ โอเค เราคุยเรื่องเดียวกัน เรากำลังชวนเด็กคุยเรื่องเดียวกัน เขาทำกิจกรรมอะไร เขาชอบเล่นเกมแบบไหน พยายามดีซึ่คะ ใช้วิธีการดีซึ่ นะคะ

เสร็จแล้ว พอเขารู้สึกว่ครูคุยเรื่องเดียวกันกับเราเลยนะ พอไปอยู่ในชั้นเรียน เราถามคำถามอะไรไป เขาจะรู้สึกว่เขากล้าตอบ เขาอยากจะทำเหมือนเขาอยากจะทำกับเพื่อน อันนั้นก็เลยรู้สึกว่นี่คือสิ่งที่ยากมากในตอนแรก คือเวลาครูก้าวขาเข้าไปในชั้นเรียน เหมือนเราต้องสวมบทบาทอีกบทบาทหนึ่งเลย นี่คือสิ่งที่ท้าทายครูบิวต์ คือเราต้องจัดการตัวเอง จัดการความคิด อารมณ์ ทุกอย่างก่อนที่จะก้าวขาเข้าสู่ห้องเรียน เพื่อที่จะเป็นเพื่อนกับเขาคะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : อันนี้คือของน้องบิวต์ จะแจกกำแพง 2 ชั้น ชั้นแรกคือชั้นทัศนคติของเด็กต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อน ถ้าครูสอนภาษาอังกฤษน่าจะเจอกันเรื่อยๆ นะ อันนี้ก็คือปรับที่ทัศนคติของเด็ก ใช้ความใกล้ชิดระหว่างครูกับเด็ก ทำให้กำแพงมันลดลง ยอมรับในตัวครูก่อน แล้วค่อยไปยอมรับในรายวิชาทีหลัง

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : ใช่ค่ะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : ที่นี้ ในส่วนของกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ล่ะคะ น้องบิวต์เจอจุดยากบ้างไหมคะ หลังจากเราผ่านกำแพงแรกเรื่องทัศนคติที่เด็กมีต่อรายวิชาไปแล้ว มีไหมคะ จุดยากที่พอเอาไปใช้แล้ว จุดนี้ต้องใช้เวลากว่าเขาจะทำได้ หรือเขาจะให้ความร่วมมือกับเรา

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : โดยส่วนตัวที่เจอนะคะ พอเราฟังกำแพงของเขาได้ มันไม่มีจุดไหนยากเลยคะ เพราะเหมือนกับเขาเปิดใจทุกอย่างเลย พอเราให้สถานการณ์อะไรไป เขาก็เหมือนสนุก พอเขาสนุก เขาก็อยากจะทำ พอครูตั้งคำถามแล้วเขาตอบ ครูถามอีก เขาตอบอีก จนสุดท้าย เขาถามครูกลับมาเลย ครูถามอีกแล้วหรือ ครูไม่เบื่อบ้างเหรอ นี่คือสิ่งที่หนูฟังแต่คำถามของครูนี่ เห็นไหม แต่เขาไม่รู้ตัวเลยว่าสิ่งที่เขาตอบครูมานั้น จนเขาไปเจอความรู้ใหม่ คือเขาไม่รู้ตัวว่าเขาเรียนอยู่ เขาสนุก

เพราะฉะนั้นแล้ว นี่คือกระบวนการวิทยาศาสตร์ไม่ได้ยากเลย ครูนำไปใช้ก็ได้ยาก ถ้าเกิดว่าเด็กรู้จักว่าเขาอยากจะทำคำถามนะ เขาอยากที่จะลองตอบคำถามของคุณครู เขาอยากแสดงความคิดเห็น เพราะฉะนั้นแล้วก็รู้สึกว่ามันไม่มีเรื่องไหนที่ยากอีกแล้ว

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : ก็เห็นว่าแต่ละห้องเรียน เมื่อนำกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้จุดเริ่มต้นเหมือนที่บอก มันไม่ได้เริ่มปั๊บแล้วได้ปั๊บ มันมีจุดที่จะต้องพยายาม คุณครูก็ต้องไปค้นหาว่าในห้องของตัวเอง ประเด็นที่มันเป็นจุดที่เด็กเขาอาจจะต้องใช้เวลามากสักนิดหนึ่งคืออะไร แต่ว่าทั้งนี้ทั้งนั้นเชื่อว่า คุณครูจะค่อยๆ หาทางออกได้นะคะ ของครูฟิวส์เจอเรื่องของไม่มีสัญญาณตอบรับจากนักเรียนที่ท่านเรียก แต่ของครูบิวต์เขาเจออีกแบบหนึ่งคือเจอเรื่องของทัศนคติซึ่งเป็นกำแพงที่ใหญ่

มีคำถามเข้ามาทาง Chat Box ตอนนี้คะ คุณครูณภัตสร สุทธิศีลธรรม ไม่ทราบว่าคุณครูสะดวกเปิดไมค์ถามเองไหมคะ ถ้าสะดวกเปิดจะดีมากเลยคะ ถ้าสะดวก ถามเองเลยนะคะ เราจะได้มีบรรยากาศแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนครูด้วยกันด้วย เชิญคะ

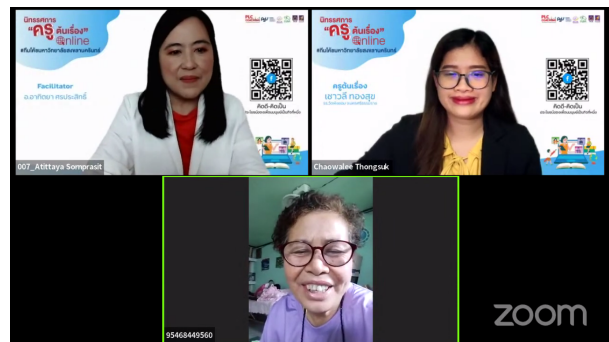
คุณครูณภัตสร สุทธิศีลธรรม โรงเรียนนวมวิทย์วิทยาลัย แผนกประถม จังหวัดเชียงใหม่ : ตอนนี้ตัวเองสอนอยู่ชั้น ป.2 ค่ะ เป็นวิชาคณิตศาสตร์ภาษาอังกฤษคะ คือเหมือนกับว่านักเรียนจะไม่ค่อยกล้าตอบคำถามหรือว่าเหมือนเวลาเขามีคำถามในใจเขา เขาก็ไม่กล้าพูดอย่างนี้คะ แล้วพอเราพยายามบอกว่าคุณครู

ถามได้นะ ถามเรื่องอะไรก็ได้ค่ะ แต่ก็คือไม่มีใครถาม หรือว่าตอบคำถามเลยคะ อยากรู้ว่าเราจะสามารถแนะนำเด็กหรือกระตุ้นให้เขากลับมาตอบคำถามได้อย่างไรบ้างคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพี่วีส) : ตัวครูพี่วีสก็เคยเจอสถานการณ์แบบนี้แหละค่ะ สำหรับการที่เด็กเขาไม่กล้าที่จะตอบคำถามของเรา หรือไม่กล้าที่จะถามคำถามในสิ่งที่เขาคิด นั้นแสดงว่าสำหรับตัวครูพี่วีสเอง ครูพี่วีสคิดว่าเด็กอาจจะยังรู้สึกกลัว รู้สึกไม่ปลอดภัยที่จะถามคุณครูออกมา รู้สึกไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นของตัวเองออกมา เพราะฉะนั้นเราจะต้องทำอย่างไรให้เด็กเขามีความเชื่อใจในตัวครูว่าเขาสามารถที่จะเปิดเผยความรู้สึกหรือว่าความคิดของตัวเองได้ นี่คือห้องเรียนที่ครูพี่วีสคิดว่าครูพี่วีสแก้ปัญหาด้วยวิธีการนี้ แล้วมันก็ประสบความสำเร็จโดยที่เด็กเขามีความเชื่อใจในตัวครู แล้วเรื่องอื่นก็จะตามมาค่ะ

คุณครูณภัตสร สุทธิศีลธรรม : ขอบคุณค่ะ

คุณครูอารี ปริศวงศ์ (ครูป้าเอียด) รอง ผอ.โรงเรียนศิริพงศ์วิทยา จังหวัดสงขลา : ป้าเอียดไม่ได้เข้าฟังตั้งแต่แรก แต่ได้ฟังช่วงกลางๆ ก็จะเห็นชัดใน Active Learning ในสาระใดก็ได้ อย่างป้าเอียดได้เข้าดูคุณครู ก็จะเห็นว่าช่วง Online เด็กทำได้จริงๆ พอถึงช่วงของการประเมินผล เพราะว่าเด็กกับครูอยู่คนละที่ ไม่แน่ใจว่าคุณครูมีปัญหาเหมือนที่โรงเรียนป้าเอียดใหม่ว่าการประเมินผล บางครั้งเด็กเยอะเลยคะ คือเขาพาเด็กไปไม่ถึงเป้าหมาย หมายถึงว่าเด็กจะได้เรื่อง Tense เรื่องการสังเกต เรื่องอะไรพวกนี้ ได้ไปถึงเฉพาะบางคน บางส่วนที่ผู้ปกครองช่วย และเขาพร้อมจริงๆ เป็นเด็กที่พร้อม ส่วนใหญ่เลยคะที่ไม่ได้ อันนี้คือสิ่งที่ป้าเอียดเห็นว่าโรงเรียนศิริพงศ์วิทยา จังหวัดสงขลา ไม่แน่ใจว่าของคุณครูเจอปัญหานี้ไหม แล้วมีแนวทางที่จะแก้ปัญหานี้อย่างไรคะ ขอบคุณค่ะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพี่วีส) : จริงๆ แล้วเราก็เจอปัญหาเหมือนป้าเอียดเหมือนกันนะคะ เรื่องของการวัดประเมินผล ถ้าในเรื่องของการเรียน Online ถ้าเราจะวัดประเมินผลจากการทำแบบทดสอบ หรือการสอบ มันทำได้ยาก เพราะเราไม่สามารถจะไปควบคุมสถานการณ์ตรงนั้นได้ เพราะฉะนั้นเทคนิคที่ตัวครูพี่วีสเองและที่โรงเรียนใช้ เราจะใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลจากการที่เราสอนเลยคะป้าเอียด คือเวลาที่เราเข้าไปในชั้นเรียนของเขา เราก็จะมีครู Buddy ที่เขาเข้าร่วมสังเกตชั้นเรียนของเรามาช่วยในเรื่องของการวัดผลและประเมินผล เช่น ถ้าเราอยากจะวัดทักษะการสังเกต หรือการตอบคำถามของเด็ก เราก็ทำ ณ ขณะนั้นเลยถามว่าเด็กแต่ละคนเขาจะไปเท่ากันไหม ไปพร้อมกันไหม ตรงนี้ไม่ใช่แน่นอนอยู่แล้ว เพราะว่าศักยภาพของเด็ก

ไปไม่พร้อมกัน แต่เราก็คือทำไปตามในสิ่งที่เด็กเขาสามารถที่จะไปถึงได้ค่ะ อันนี้คือวิธีการที่โรงเรียนวัดพังยอมของครูพิวส์ทำค่ะป้าเอียด

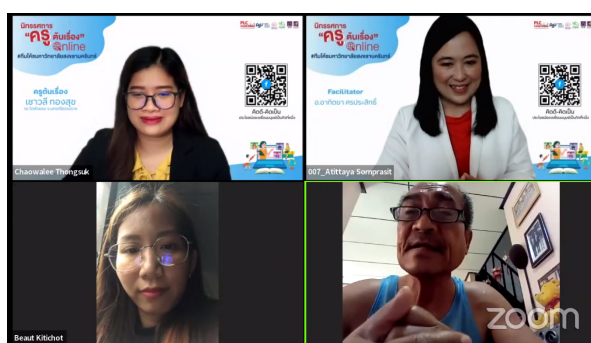
คุณครูอารี ปริศวงศ์ (ครูป้าเอียด) : เหมือนที่เห็นค่ะ ทำลักษณะคล้ายๆ กัน การประเมินเด็ก ครูก็มีความรู้ดีกว่าเปอร์เซ็นต์เด็กที่ไม่ถึงเป้าหมาย หมายถึงเด็กที่ไม่ได้ มันจะเยอะกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ไปถึงเป้าหมาย หรือคนที่ไปถึงเป้าหมายจริงๆ คนที่เราดูว่าเขาเก่ง เขาได้ เขาถึงเลย เขาสามารถสื่อสารได้ สังเกตได้ ผู้ปกครองที่เราคุยกันว่ามันเป็นโอกาสนะ พอ Online ผู้ปกครองจะได้ช่วย พอกลับมาโรงเรียนทอมนี้ค่ะ เอา 2 สัปดาห์นี้เลย คุณครูตกใจกันมากกับการถดถอยของเด็ก เกือบทุกชั้นเลยคะ

หมายถึงว่า เราเห็นตอน Online เด็กเขา Bright นะ อย่างโน้นอย่างนั้นะ ไม่ว่าจะเรื่องการสังเกต การตอบคำถาม การเขียน เรื่องอะไรพวกนี้ เกือบทุกชั้นเลย โดยเฉพาะตอนนี้นะคะที่มีปัญหา ของป้าเอียดคือน้อง ป.1 ที่เขาไม่ได้มาอนุบาล 3 คือเท่ากับมาจากอนุบาล 2 แล้วมาอยู่ชั้น ป.1 เกือบทุกชั้นเลยคะ ตกลงไป ไม่ต้องพูดถึงวิชาความรู้นะ แต่พูดถึงเรื่องพฤติกรรม

ทั้งหมดนี้ป้าเอียดเลยไม่แน่ใจว่าจะเหมือนกันไหม หนักมาก บ่นกันมาก กำลังเช็คกันอยู่ เช็คว่างนี้เลยคะว่าเอามาเทียบเลย เหมือนเราประเมินผลไปเรียบร้อยแล้วใช้ไหมคะ ในช่วงของ Online จบแล้ว ที่นี้เลยมาเทียบกันเลยว่าห้องเรียน 2 สัปดาห์นี้ ผลเป็นอย่างไร ต่างเยอะมาก พัฒนาการของเขา ไม่แน่ใจ ก็ขออนุญาตแลกเปลี่ยนนะ แล้วอีกโรงเรียนหนึ่งเป็นอย่างไรบ้างคะ

อาจารย์อาทิตย์ยา ศรีประสิทธิ์ : ขอบคุณคำถามจากป้าเอียดนะคะ อันนี้ก็คือไปเชื่อมจากการทำห้องเรียน Online ไปสู่การกลับมาสู่การเรียน On Site ถูกต้องไหมคะป้าเอียดว่า Online นี้เราพบว่าเด็กแสดงศักยภาพอย่างหนึ่ง ที่เราค้นพบจากการที่เราสอน Online แต่พอเขากลับมาสู่ On Site กลับพบว่ามี การที่เขาถดถอยลงไปเหมือนกันใช้ไหมคะ เลยอยากมาแลกเปลี่ยนนะคะ โอเคคะ ขอบคุณคะป้าเอียดคะ

คุณครูอรุณ คณวลโย ผอ.โรงเรียนวัดสลัก
ป้าเก่ามูลนิธิ จังหวัดสงขลา : สวัสดีท่านวิทยากรนะ ครับ และท่านสมาชิกทุกท่านครับ อย่างแรกก็ต้องขอชื่นชมคุณครูทั้ง 2 ท่านนะครับที่รู้สึกว่าคุณครูท่านเก่งมากนะครับ แล้วก็ทำให้ผู้เรียนได้มีความหวังว่าเราจะได้พัฒนาเด็กได้นะครับ โดยร่วมด้วยช่วยกัน ก็ต้องชื่นชมคุณครูทั้ง 2 นะครับ

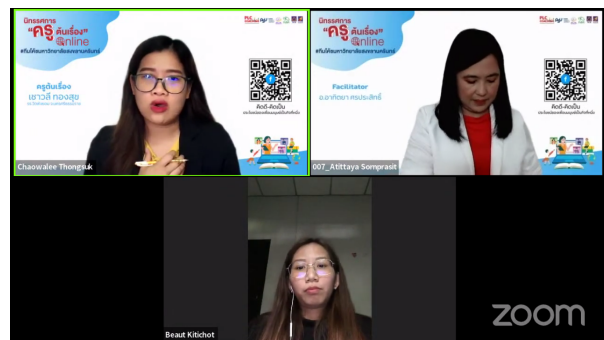
ข้อที่ 2 ผมเกษียณอายุราชการไปแล้วจากวงการการศึกษาในระบบโรงเรียน กศน. นะครับ ที่นี้ได้มีโอกาสได้ไปทำหน้าที่ผู้บริหารโรงเรียนที่โรงเรียนวัดสลักป้าเก่ามูลนิธิที่ตำบลชิงโค อำเภอสิงหนคร จังหวัด

สงขลา นะครับ ที่โรงเรียนมีการเรียนระดับอนุบาล 1 - 3 และระดับประถมศึกษา ป.1 - 6 พอปีนี้ มีเด็ก 110 คน ทั้ง 2 ระดับรวมกัน

ส่วนตัวคิดถึงเรื่องที่ว่าอยากให้คุณครูได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวเองเหมือนกับคุณครูทั้ง 2 ท่านครับ ผมก็อยากสอบถามกับคุณครูทั้ง 2 นะครับ คุณครูพิมพ์พลอยและคุณครูเขาวลีว่าในการที่เราจะทำให้ครูได้เปลี่ยน Mindset มันยากไหมครับ คือครูที่โรงเรียนก็มีอายุอยู่ประมาณ 35 - 40 และเป็นสุภาพสตรีทั้งหมดเลย ผมอยากทราบเทคนิคครับ หรือวิธีกระตุ้น หรือที่จะทำให้ผมเอง หรือแม้กระทั่งผู้ปกครองที่จะร่วมกันผลักดันหรือให้กำลังใจคุณครูได้เปลี่ยนตัวเองที่เรียกว่าเบื้องต้นก็คือ Mindset ครับ ท่านอาจารย์อาทิตยาครับ พูดได้ว่าคุณครูที่จังหวัดนครราชสีมาทั้ง 2 ท่านบุคลิกดีมากและผู้เรียนก็คงมีความสุขครับ ผมขอชื่นชมมากครับ ขอบขอบคุณครับ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : ขอบพระคุณท่าน ผอ.ด้วยนะคะ เดี่ยวเราอาจจะให้น้องทั้ง 2 คนแชร์ในมุมมองของการเป็นครูแล้วกันนะคะว่าในขณะที่เราเป็นครู ทำงานกับเพื่อนครูด้วยกัน ข้อคำถามของ ผอ. ก็คือว่า ผอ.อยากให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ในโรงเรียน อยากให้คุณครูมีการเปลี่ยน Mindset พวกเราในฐานะที่เราเป็นครู คิดว่าเราจะทำอย่างไรถึงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ขึ้นได้บ้าง ลองแชร์กันนะคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวส์) : ครูพิวส์ขอแชร์ก่อนแล้วกันนะคะ สำหรับการเปลี่ยน Mindset จริงๆ แล้วมันจะต้องเริ่มตั้งแต่ผู้บริหารนะคะ จริงๆ แล้วการที่เราจะจัดการเรียนการสอนแบบนี้ได้ลำดับแรกเลย สำคัญที่สุด ผู้บริหารจะต้องสนับสนุนครู มีความคิดเห็นที่ตรงกับครู และเป็นคนที่พาครูไปทำได้ เพราะฉะนั้นท่าน ผอ.ณัฐพัชร เพชรประสิทธิ์ ท่าน ผอ.โรงเรียนวัดพังยอม ท่านก็จะมีศักยภาพที่จะทำให้คุณครูสามารถที่จะลงมือและเปลี่ยน Mindset ไปสู่การจัดการเรียนการสอนอย่างนี้ได้ ก็คือเราทำทั้งกระบวนการ ครูทุกคนร่วมมือกัน

แต่ถามว่าเราเกิดปัญหาใหม่ว่าแล้วพอผู้บริหารเขาเห็นด้วย พร้อมทั้งจะพาครูไปสู่การจัดการเรียนการสอนแบบนี้แล้ว ตัวเราเอง เราจะเปลี่ยน Mindset ตรงนั้นได้เลยไหม จริงๆ แล้วมันไม่ใช่เรื่องง่ายนะคะ เพราะครูพิวส์คิดว่าทุกคนก็จะมีเชื่อมั่นในตัวเองว่าวิธีการสอนของเราแบบนี้ดีอยู่แล้ว เราจะไปเปลี่ยนแปลงตัวเองทำไม แต่ว่าอยากให้คุณครูลองเปิดใจก่อนด้วยตัวเอง เราพูดกับตัวเองก่อนว่าเราลองเปิดใจใหม่ ที่จะไปเรียนรู้ในสิ่งที่เราไม่เคยรู้จัก หรือว่าไม่เคยเรียนรู้

โดยเฉพาะถ้าเราพูดถึงกระบวนการวิทยาศาสตร์ เราไม่ใช่ครูวิทยาศาสตร์ ทุกคนจะต้องวงเล็บข้อนี้ ทำไมจะต้องไปสอน แล้วมันสำคัญอย่างไร ทำไมต้องใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์ ครูพิวส์ก็มีคำถามค่ะ แต่ว่าครูพิวส์เอาคำถามของตัวเองมาเป็นแรงผลักดัน มาเป็นแรงขับเคลื่อนว่า โอเค ลองดูซิ ครูภาษาอังกฤษนี่ล่ะจะไปสอนทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ ฉันจะทำได้ไหม แล้วฉันทำได้อย่างไร

ครูพิวส์ก็จะทำทลายลงมือทำไปเลย ซึ่งไม่รู้เลยว่าสิ่งที่ตัวเองจะลงมือทำไปนี้มันจะประสบความสำเร็จไหม ผลลัพธ์มันจะเป็นอย่างไร จะไม่กังวล และจะไม่กลัวกับตรงนั้น ก็จะคิดว่าถ้าลงมือทำไปแล้ว มันไม่โอเคสำหรับตัวเรา ไม่โอเคสำหรับนักเรียน เราก็แค่กลับมาเป็นเหมือนเดิม นี่คือนิสัยที่ครูพิวส์เปลี่ยนสำหรับตัวเอง

เมื่อเราได้ลองคิดและลองทำไปแล้ว เราก็เริ่มจับมือ สะกิดเพื่อนข้างๆ เราลองมาทำสิ่งนี้ด้วยกันสิ ลองมาดูห้องเรียนของครูพิวส์ เราก็จะใช้วิธีการ PLC นะคะ ใช้กระบวนการ PLC เข้ามามีส่วนร่วมเพื่อให้คุณครูเขาเห็นว่าตัวเราเองทำอะไร แล้วผลที่เกิดขึ้นอย่างไร เราก็จะมาเป็นทั้งระบบของโรงเรียนนะคะ เมื่อเพื่อนๆ เห็นแล้วคนที่ 1 เห็นแล้ว คนที่ 2 เห็นแล้ว วงของเราก็จะขยายกว้างขึ้นๆ จนกระทั่งเป็นวงทั้งโรงเรียนเป็นครอบครัวเดียวกัน นี่คือนิสัยที่โรงเรียนวัดพิชัยของเราดำเนินการค่ะ น่าจะตอบคำถามของท่าน ผอ.ได้ส่วนหนึ่งนะคะ

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิวต์) : ของครูบิวต์ก็เหมือนของครูพิวส์ค่ะ แต่ของครูบิวต์ก็จะยึดตัวเองเป็นนักเรียน ย้อนกลับไปตอนที่เราเป็นนักเรียนว่าเราไม่ชอบห้องเรียนของเราตอนเราเป็นนักเรียนแบบไหน แล้วเราอยากได้ห้องเรียนหรือคุณครูของเราเป็นแบบไหน นั่นคือสิ่งที่อยากให้คุณครูทุกคนลองย้อนนึกกลับไป เหมือนบางทีเราทำหน้าที่ของเราเป็นครู แล้วบางทีเราลืมนึกไป แล้วก็เหมือนกับอย่างแรกเลย นอกจากย้อนตอนเราเป็นเด็กแล้ว ต้องย้อนกลับไปตอนที่เราเป็นครูด้วยค่ะ ว่าเราอยากเห็นเด็กๆ นอกเหนือจากเขาอยู่ในสังคมได้แล้ว เรายังอยากเห็นเขามีความสุขในการเรียนรู้

ดังนั้นแล้ว ครูบิวต์เชื่อว่าครูทุกคนมี Mindset ตรงนี้อยู่แล้ว คืออยากให้เด็กได้ดีขึ้นจากที่ตัวเราที่ช่วยเขา ซึ่งครูบิวต์คิดว่าถ้าเรามีแรงกระตุ้นจากเด็ก ต่อให้มีเครื่องมืออะไรก็ตาม เรายุ่สึกว่ามันยากนะ มันใหม่สำหรับเรา เราก็พร้อมเรียนรู้ เพราะเรารู้สึกว่ามันคุ้มค่ากับตัวเด็กที่เขาจะได้ไปค่ะ

อาจารย์อาทิตย์ ศรประสิทธิ์ : จริงๆ แล้วคำถามของท่าน ผอ.นะคะ ถ้ามีโอกาสได้ร่วมแลกเปลี่ยนกับท่าน ผอ.ด้วยกันน่าจะมิมิติ มีมุมมอง ก็ขออนุญาตหาคำถามนี้ไว้ในช่วงท้ายเพื่อให้กับทีมโค้ชของเราได้มีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่จะช่วยให้เรื่องของการเปลี่ยน Mindset มีความชัดเจนขึ้นนะคะ ได้ร่วมแลกเปลี่ยนอีกครั้งหนึ่งในตอนท้ายนะคะ

ขออนุญาตว่ามีเวลาอีกนิดหน่อยสำหรับการร่วมแลกเปลี่ยน มีคำถามเข้ามาจากทาง Chat Box จากคุณครูมาตรา คุณครูสามารถเปิดไมค์มาถามด้วยตัวเองได้ไหมคะ สะดวกไหมคะ ถ้าไม่สะดวก ครูจำจะอ่าน

คำถามให้ชนะคะ คุณครูยังอยู่กับเราไหมคะ คุณครูที่ถาม เอาละคะ อย่างนั้นขออนุญาต เพื่อเป็นการประหยัดเวลา ขออนุญาตเป็นคนอ่านคำถามให้ชนะคะ คุณครูอยากทราบกระบวนการการจัดปัญหา อยากจะให้ทั้ง 2 ท่านช่วยขยายให้หน่อยว่ากระบวนการของจิตตปัญญาที่ใช้เป็นอย่างไร เชิญคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูฟิวส์) : ในเรื่องของ การจัดกระบวนการจิตตปัญญา จริงๆ แล้วเป้าหมายที่คุณครูต้องการ ทุกครั้งที่จัดกิจกรรมนี้คือต้องการที่จะสร้างความพร้อมให้กับเด็ก ให้เขาพร้อมที่จะเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมอะไรที่เลือกมาทำ เด็กจะต้องสามารถที่จะมีความพร้อมในการเรียนได้ เช่นอะไรบ้าง เช่นที่ครูฟิวส์ยกตัวอย่างการระบายสีมันดาลา เอาศิลปะเข้ามาเกี่ยวข้อง เด็กเขาก็จะเลือกสีระบายสีวงที่ 1 หรือว่าระบายสีวงที่ 2 ก่อน หรือว่าระบายสีวงไหนก่อน ซึ่งตัวนี้เขาเรียกว่าความจดจ่อ เด็กจะมีความจดจ่ออยู่กับการที่เขาระบายสี เลือกสี หรือเลือกภาพในการที่เขาทำ แล้วเขาก็จะรู้สึกผ่อนคลายความรู้สึกจะไม่มีการแข่งขัน ซึ่งทั้งหมดทั้งหมดนี้มันเป็นการเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ และสมอง ให้เขาพร้อมที่จะไปเรียนรู้

แล้วก็เกมที่ 2 ที่เป็นสูตรคูณแม่ 2 ก็เช่นเดียวกัน ก็คือถ้าคุณครูจะเลือกกิจกรรมจิตตปัญญามาสัก 1 กิจกรรม คุณครูจะต้องรู้ว่ากิจกรรมนั้นมันสามารถที่จะไปสร้างความพร้อมให้กับเด็กไหม ถ้ากิจกรรมที่เลือกมาแล้วมันยังไม่ใช้การสร้างความพร้อม มันก็จะไม่ใช่กิจกรรมจิตตปัญญาแบบที่ครูฟิวส์ใช้ ซึ่งกิจกรรมจิตตปัญญามันมีค่อนข้างหลากหลาย คุณครูสามารถเลือกให้มันเหมาะสมกับสภาพที่โรงเรียน หรือสถานการณ์ของคุณครูได้ ก็จะทำนองนี้นะคะ น่าจะตอบคำถามของคุณครูได้ส่วนหนึ่งคะ ขอบคุณคะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : คะ จริงๆ แล้วก็น่าจะมีข้อคำถามเข้ามาอีกนะคะ แต่ว่าด้วยข้อจำกัดเรื่องเวลา ก็ขออนุญาตนะคะ ขยับจากช่วงของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปสู่ช่วงของการเติมเต็มการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่านนะคะ ไม่ทราบว่าตอนนี้ ดร.วรลักษณ์ ชูกำเนต หรือครูหนู พร้อมแล้วหรือยังคะ โอเคคะ เชิญครูหนูเลยคะ 15 นาทีนะคะ ทั้งนี้ถ้าผ่านไป 10 นาทีแล้วก็จะขออนุญาตแจ้งเวลาไปอีกครึ่งหนึ่งนะคะ

ดร.วรลักษณ์ ชูกำเนต (ครูหนู) อาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และกรรมการบริหารของโรงเรียนนรพัฒน์ : ขอบคุณคุณครูทั้ง 2 ท่านมากเลยนะคะ ทั้งคุณครูฟิวส์ และคุณครูบิวด์นะคะ วันนี้ก็เหมือนกับได้มาเรียนรู้กับคุณครูทั้ง 2 ท่าน แล้วก็ต้องขออนุญาตเรียนรู้และถอดเป็นบทเรียนเพื่อเรียนรู้ให้กับตัวเองด้วยนะคะ ต้องบอกก่อนว่าจริงๆ แล้วครูหนูก็อาจจะไม่ได้ทำหน้าที่ที่เป็นครูโดยตรงนะคะ เป็นผู้บริหาร

แต่เป็นผู้บริหารที่ลงชั้นเรียนที่ทำงานร่วมกับคุณครู และเป็นอาจารย์ที่สอนด้านการบริหาร ดังนั้นมุมมอง อาจจะเป็นการผสมผสานกับการบริหารด้วยนะค่ะ

พอมองอารมณ์คุณครูทั้ง 2 ท่าน ก็ขอชื่นชมก่อนเลยนะค่ะ เพราะว่ารู้สึกเลยว่าคุณครูทั้ง 2 ท่าน พยายามที่จะทดลอง อย่างเช่น ครูพิวส์ ก็พยายาม ใครสักคนที่เป็นครูภาษาอังกฤษที่จะพยายาม Take Risk ทดลองสิ่งใหม่ๆ แต่มันก็ดูท้าทายมาก และชอบวิธีคิดของครูมากเลยด้วย และคุณครูพิวส์ก็ยังคงมี Inner การเล่า การนำเสนอเรื่องราว ทำให้เราเห็นการเรียนรู้ที่ครูเปลี่ยนแปลงจากการที่คุณครูได้ทำงานในชั้นเรียน กับเด็ก อันนี้จะมีภาพสะท้อนชัดมาก

ทีนี้ ประเด็นที่ว่าตัวเองได้เรียนรู้อะไรบ้าง คือพอมองคุณครูทั้ง 2 ท่านที่ได้แนะนำมานี้ ก็จะเห็นภาพ เลยว่าอารมณ์ของครูพิวส์ เป็นอารมณ์ของครูโค้ชนะ การใช้คำถาม หรืออะไรแบบนี้ แนวแบบโค้ช เพื่อให้เห็น ชัดว่าทักษะวิทยาศาสตร์ เด็กไปถึงหรือยัง ส่วนอารมณ์ของคุณครูพิวส์ก็จะเห็นอารมณ์ตัวเอง มุมมองตัวเอง เห็นเป็นอารมณ์ของครูที่เป็น Facilitator แบบแนว Adventure ด้วย คือบรรยากาศชั้นเรียนมันมีโทนออกมา เป็นประมาณนั้นว่า Facilitator ก็คืออาจจะไม่ได้โค้ชโดยตรง แต่ใช้คำถามประกอบ พาไป เชิญชวน ประมาณ นั้นนะค่ะ

คราวนี้ สิ่งที่ได้เรียนรู้ก็คือเมื่อไหร่ที่มีประเด็นจิตตปัญญา ซึ่งตัวเองอาจจะไม่ได้ชัดเจนในเรื่องนี้ แต่ก็ทำให้เห็นจุดที่ดี จุดที่ตัวเองรู้สึกสนใจ และมองว่ามันเป็นประโยชน์มากๆ เลย คือว่า เวลาที่เด็กจะเรียนอะไรที่ลง ลึกลงมากขึ้น หรือตัวเราเอง ไม่ต้องพูดถึงเด็ก เหมือนที่ครูพิวส์บอกว่าให้กลับมาดูที่ตัวเองก็ได้ คือมันต้องเป็น ภาวะที่เราไม่กระโจนทันที กะทันหัน มันเป็นภาวะที่เราต้องพร้อมระดับหนึ่ง เราต้อง Connect กับตัวเองได้ ระดับหนึ่ง เราต้องมีสมาธิระดับหนึ่ง เราต้องมีความผ่อนคลายระดับหนึ่ง เราถึงจะเรียนรู้อะไรที่มันลึกซึ้งหรือ Deep ได้ มันต่อเนื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ คิดว่าเด็กๆ ก็เหมือนกัน

คราวนี้ วิธีการไหนละที่จะทำให้มันจะเกิดภาวะที่พร้อมที่จะเรียนเหมือนที่คุณครูได้พูดถึงค่ะ พอ คุณครูได้ใช้กิจกรรมศิลปะ หรือใช้กิจกรรมต่างๆ ก็เลยมีประเด็นต่อว่า เราจะสังเกต รู้ได้อย่างไรว่าเด็กมีภาวะที่ พร้อมเกิดขึ้นแล้ว คือถ้าเราสังเกตภาวะนั้นจากตัวเด็ก มันก็จะเป็นประโยชน์มากเลยที่เราจะออกแบบกิจกรรม ที่มันไปทำให้เด็กพร้อมได้ อาจจะเป็นวิธีการไหนก็แล้วแต่ แต่คิดว่ามันน่าจะมีหลากหลายวิธี ถ้าเกิดแก่นของ มันคือสภาวะเด็กพร้อมเรียน ผ่อนคลาย เชื่อมโยงกับตัวเองได้นี้ละค่ะ มันก็จะเป็นตัวไขว่เราจะออกแบบ กิจกรรมอย่างไรนะค่ะ

ประเด็นที่ได้เรียนรู้อีกจากของของคุณครู คือน่าจะเป็นเรื่องของคำถาม คำถามคือเนื่องจากเมื่อไหร่ที่มี ประเด็นที่คุณครูสะท้อนมาหลายคนว่าเราจะถามอย่างไร ตัวเองเลยกลับไปดูชั้นเรียนของตัวเองที่สอนอยู่ด้วย ในระดับปริญญาโท ก็มองว่ามันก็จริงนะว่าเวลาที่ถาม มันจะมีคำถามในแนวที่บางทีมันอาจจะลึก เราไม่กล้า

ตอบ มันลึก มันรู้สึกไม่ปลอดภัย มันก็มีแบบนี้เหมือนกันนะ แล้วคำถามที่แบบว่ามันอาจจะไม่ลึกจนเกินไป แต่บรรยากาศมันรู้สึกน่าสงสัย ขวนสงสัยไปได้ด้วยอะไรแบบนี้

ก็เลยคิดว่าอย่างแรกน่าจะเป็นเรื่องของบรรยากาศของการถาม เท่าที่ตัวเองมองแล้วจะเอาไปปรับห้องเรียนตัวเอง ตัวเองต้องมองว่าเวลาที่เรารถาม ท่าทีของการถามหรือการชวนให้สงสัย หรือใช้คำถามแบบกระตุ้น อย่างเช่น แล้วอย่างไรต่อ อะไรนะ แน่ใจหรือเปล่า หรือมันเป็นแบบนี้ ต่อไปมันจะเป็นอย่างไร คือคำถามที่ชวนให้เด็กกลักรูปแบบกระตุ้นได้โดยที่มันอาจจะต้องผสมผสานกันไป ถ้าเด็กเจอชุดคำถามที่มันเจาะๆ ตลอดเวลา เด็กบางคนก็อาจจะไปได้ แต่เด็กบางคนก็อาจจะต้องใช้เวลาในการใคร่ครวญค่ะ แล้วก็อันนี้ก็จะ เป็นข้อสันนิษฐานอย่างหนึ่ง

มีอีกประเด็นหนึ่ง ตั้งสมมติฐานว่าเวลาที่เรารถามเด็กแล้วเขาไม่ตอบ มันเป็นไปได้หรือเปล่าว่าทักะ การสังเกตหรือการเก็บข้อมูลบางอย่างมันยังไม่อึดตัว พอมันไม่อึดตัว การที่เราจะมีเขาเข้ามามันไม่อึด เราเลยไม่รู้ว่าจะชุดอะไรมาตอบ เพราะฉะนั้นตรงนี้นี่ถ้าเกิดว่าเราลองกลับไปถ้าเด็กมีความหลากหลายในการเรียนรู้ เด็กบางคนอาจจะไว พอเขาคุบิบ เขารู้เลย หรือว่าแค่เขาฟังเขาก็ได้แล้ว แต่เด็กบางคนอาจจะต้องใช้รูปภาพ ประกอบหรือว่าต้องใช้การ Review เพิ่มเติม หรือว่าก่อนที่จะถาม เป็นไปได้ไหมว่าเราจะ Review ขาเข้าของเขาให้เขาได้เห็นภาพ ประมวลภาพขึ้นมาสักนิดหนึ่งก่อน แล้วค่อยเนียนๆ ไปที่การถาม เด็กก็จะได้เหมือนกับ ต่อเติมความเข้าใจในช่วงแรกที่สังเกตเก็บข้อมูลมาด้วยกันก่อน

พอถึงระยะนั้น ความเหลื่อมล้ำระหว่างสิ่งที่เขาเรียน สิ่งที่เขาเก็บข้อมูล สังเกตอะไรมา จากการที่ฟังเพื่อนพูดมา ออมันเป็นอย่างนี้ แล้วมาปะติดปะต่อ มันก็อาจจะเนียนๆ สู่การถามที่เด็กมีประเด็นที่จะคิดต่อไป ได้นี่ละคะ ก็เลยคิดว่าในช่วงก่อนที่จะไปสู่การถาม มันทำให้การอึดตัวของ การสังเกตมันมาน้อยแค่นั้น อันนี้ เป็นประเด็นที่ตั้งเป็นสมมติฐานนะคะ

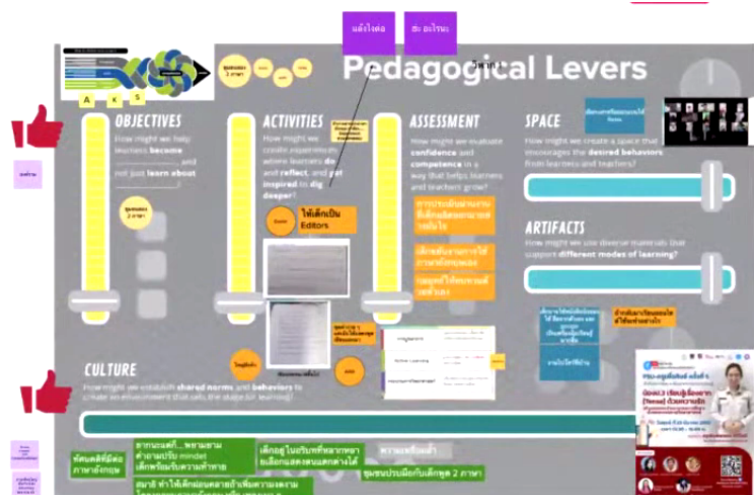
อย่างอื่นๆ ที่มองเห็น ได้เรียนรู้จากของครูบิวต์ อันนี้คือชุดที่ในวง PLC ครั้งก่อนที่ได้วิพากษ์ Reflect กับครูบิวต์แล้วเห็นประเด็นขึ้นมา ชอบมากๆ เลยตรงนี้ คือคุณครูมีวิธีการเรียนรู้ของคุณครูที่ไปสัมพันธ์กับวิธีการเรียนรู้ของเด็กๆ ค่ะ ครูมีวิธีการที่จะคิดว่าสิ่งที่เด็กเป็นตอนนี้เป็นอยู่นี้ ต้นทุนของเด็กตอนนี้เป็นอย่างไร แล้วครูก็มีวิธีการวางเป้าหมายผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ชัดเลย แต่ไม่ได้ชัดในหลักสูตรอย่างเดียวนะ แต่ชัดในสิ่งที่ครูเห็นว่าเด็กควรจะเปลี่ยนแปลงอะไร เด็กกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษ ไม่กลัว มีความมั่นใจ คือภาพนี้คือภาพเด็กในใจครูชัด แล้วครูก็มีวิธีการที่กำกับสะท้อนตัวเองว่าได้หรือยัง เริ่มได้แล้ว แล้วอย่างไรต่อ เราจะทำอย่างไรต่อ อย่างนี้ค่ะ

แล้วคุณครูก็ยังตั้ง Mindset ของตัวเองไว้ในระดับหนึ่งด้วยเพื่อที่จะทำงานกับเด็กๆ การเรียนรู้ของครูที่คุณครูตั้งเอาไว้มันก็ไปสัมพันธ์กับสิ่งที่คุณครูอยากจะให้เกิดขึ้น ครูไม่ได้มองระดับแค่เด็กจะต้องเกิดความรู้

ทักษะ หรือเจตคติอะไร แต่ครูมองไปถึง Mindset ของเด็กในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนที่ลึกมากค่ะ เรื่อง Mindset ของการเรียนรู้ของเด็ก แต่ครูก็ทำได้ดี แล้วครูก็มีเคล็ดลับที่ต้องขออนุญาตนำไปใช้ด้วย เพราะว่าถ้าเรามีภาพเด็กไม่ชัด ให้กลับไปดูภาพเด็กที่เป็นตัวเราว่าถ้าเราเป็นเด็ก ถ้าเป็นผู้เรียนนี้ เราจะรู้สึกกับเรื่องนี้ อย่างไรนะคะ ซึ่งอันนี้เป็นเทคนิคที่ดีมากๆ เลยค่ะ

แล้วก็จะสังเกตได้ว่าคุณครูจะเฝ้ากับตัวเองตลอด คุณครูจะมีวิธีการเฝ้ากับตัวเอง เราจะอย่างไรก็เฝ้า คือมันเป็นวิธีการที่คุณครูมีเครื่องมือในการเรียนรู้ ในการพัฒนาตัวเองอยู่ตลอด และเวลาที่คุณครูเฝ้ากับตัวเอง เราจะสังเกตว่าคุณครูจะมีทั้งข้อมูลของเด็ก ว่าเด็กแต่ละคนเขาพูดอะไร มีเรื่องราวของเด็กได้ ย้อนกลับไปกลับมาได้เลย แล้วเห็นการเปลี่ยนแปลงเลย แล้วที่สำคัญครูมีความรู้สึกกับเรื่องนั้น ความสุข เก็บความสุข ความภูมิใจกับการเปลี่ยนแปลงด้วย ซึ่งโอ้โฮอันนี้หายากค่ะ ต้องเขียนไว้เลยว่าครูแท้มากๆ ไม่เทียมเลยนะคะ แบบดีมากเลยนะคะ

อีกทั้งวิธีการที่สังเกตได้ชัดคือ ครั้งก่อนเราได้ลองวาง Pedagogical Levers ว่าการจัด Set ในเรื่องของการสอน เราจะยกอย่างไร เราจะสังเกตว่าครั้งนี้ว่าจะเป็นบทเรียนเดิม แต่ว่าการเล่าทำให้เห็นรายละเอียดเยอะขึ้น จะเห็นได้ว่าอันนี้คือของเก่า แต่สีม่วงคือของใหม่ จะเห็นได้ว่าครูปรับ Moods & Tone ในชั้นเรียนใน

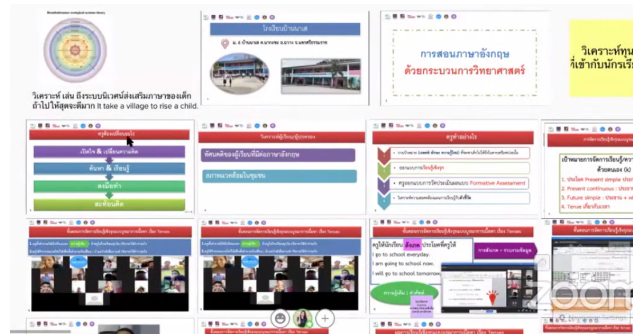

การที่เป็น Adventure เป็น Co Adventure คือเป็นเพื่อนร่วมเดินทางไปกับเด็กผ่านการถาม ผ่านการทำ พร้อมครู แล้วก็ลองทำอย่างนี้ดูไหม อะไรแบบนี้ Culture มันเปลี่ยนเป็น Co Adventure ผู้ร่วมเดินทางไปกับเด็ก ครู Set Culture แบบนั้นไว้ในชั้นเรียน มันเลยทำให้เด็กเปลี่ยน Mindset แทนที่จะกลัว เพราะเด็กมีครูเป็นผู้ร่วมเดินทางในการเปลี่ยนแปลง ไม่ใช่คนสอนแล้ว เด็กไม่กลัวเลย เด็กก็รู้สึกภาษาอังกฤษเขาเริ่มไม่กลัวแล้ว ได้แล้ว อันนี้คือการทำงานในเชิงของ Set Culture ในการสอนในชั้นเรียนที่ฉลาดมากนะคะ ที่มองเห็นนั่นนะคะ

คำถามที่คุณครูใช้ก็มีเยอะเลย ครูจะคอยถาม แล้วอะไรต่ออะไร มีอะไรต่ออะไร อะไรนะ ครูจะมีอะไรประมาณนี้ เพราะทุกครั้งที่ครูถามแบบนี้ เด็กจะต้องกลับไปใคร่ครวญให้มันลึกลงไปอีก พอครูถามลักษณะนี้ สิ่งที่เขาตอบมานี้มันอาจจะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า เขาต้องกลับไปค้นลึกลงไปอีก ซึ่งอย่างนี้มันจะเป็นการ Reflect แบบเนียนๆ คือการให้เด็กกลับไป Assessment as Learning หรือกลับไปทบทวน ประเมินตนเอง

แบบเนียนๆ นะคะ จากคำถามที่ง่ายมากแล้วเป็นธรรมชาติ ซึ่งเราก็พูดกันในช่วงเวลาที่สนทนากับเพื่อนใน Cafe' แต่มันก็ทำให้การสนทามันลึก การเรียนรู้มันลึกลงไปมากยิ่งขึ้น อันนี้ค่ะ มองว่าตรงนี้เป็นสิ่งที่คุณครูทำให้เวลาที่เด็กพูดออกมามันเลยมี Dialogue ที่ลึกลงไป เพราะว่าวิธีการนี้นมันทำให้เด็กต้องกลับไปคิด แล้วก็พูดออกมาอีกครั้งหนึ่งที่มีมันลึกยิ่งขึ้นนะคะ อันนี้คือสิ่งที่น่าสนใจนะคะ

ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็ขอตรงนี้ด้วยค่ะ คือสังเกตวิธีการออกแบบการสอนของคุณครู ไม่ค่อยเห็นเลยนะคะที่ธรรมดาเราที่จะมองบทบาทระหว่างครูกับเด็กในชั้นเรียนใช่ไหมคะ แต่คุณครูวิเคราะห์ไปถึงผู้ปกครองด้วย ผู้ปกครองสภาพแวดล้อมในชุมชน คืออันนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ

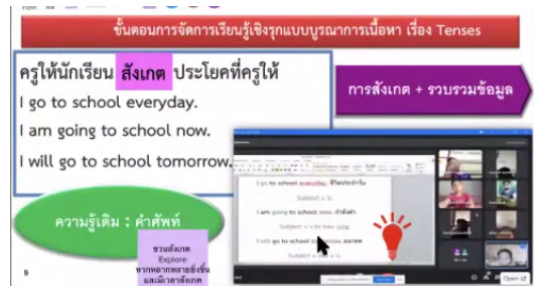

มาก เพราะว่าถ้าเรามองว่าเด็กจะเกิดความกล้าหาญในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมั่นใจ การใช้ภาษามันจะไปผูกติดกับบริบท Context ค่ะ คือเราใช้ภาษาได้ดี เพราะว่าเราไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มันมีภาษาหรือมันมีแรงจูงใจทางภาษาอยู่มาตลอด

คุณครูไปวิเคราะห์ระบบนิเวศว่าใครจะมีอิทธิพลโดยตรงกับการใช้ภาษาของเด็ก คือไม่ใช่ครูค่ะ แต่ว่ามันเป็นคอมพิวเตอร์ออนไลน์ เล่นเกมใช้ภาษาอังกฤษ แต่คุณครูไปมองรอบด้าน ไปปักหมุดเลยว่าระบบนิเวศที่ใช้ภาษาของเด็กมีอะไรบ้าง แต่ตอนนี้คุณครูอาจจะไปมองที่ผู้ปกครอง มันอาจจะมากกว่านั้นก็ได้ เช่น ใน Online หรืออะไรแบบนี้ แต่เราก็ต้อง Screen หรือว่าเพื่อนบ้านที่อาจจะเก่งภาษาอังกฤษ หรือมีหนังสือที่เด็กชอบแต่เป็นภาษาอังกฤษ แบบนี้ ถ้าเราวิเคราะห์ระบบนิเวศของเด็กครบแบบนี้ การพัฒนาภาษาอังกฤษของเด็กน่าจะเพิ่มทวีคูณได้อย่างมาก เพราะเด็กได้มีพื้นที่ Explore กับภาษาอังกฤษ และผลผูกโยงไปกับภาษาอังกฤษ ไม่ใช่แค่ในห้องเรียน

อันนี้คือชีวิตจริงของการใช้ภาษาค่ะ ที่บ้านเขาอาจจะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี แต่คุณครูใช้ แต่ถ้าเกิดที่บ้านคุณครูมีหนังสือนิทาน เด็กคนนั้นชอบนิทานภาษาอังกฤษ แล้วไปอ่านที่บ้าน หรือว่าเขามีกลุ่มเพื่อนที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี แล้วรวมตัวกัน อันนี้ก็จะเป็ระบบนิเวศในการพัฒนาภาษาเด็ก คือถ้าเป็น More Than แบบไม่ใช่แค่ Lesson Plan ใน Classroom เรามองเป้าหมายการพัฒนาเด็ก คิดว่าคุณครูมองเชิงบริหารมากเลยในมุมมองของตัวเอง ซึ่งอันนี้มันเป็นเสน่ห์ของแผนนี้ค่ะ ถ้าเกิดกลับไปขยายได้จริงๆ เวลามันน้อยนะคะ คุณครูอาจจะไปดูเรื่องของ Ecological System คือว่าการจัดระบบนิเวศเพื่อพัฒนาภาษาเด็กค่ะ คือถ้าเด็กได้ Explore เยอะ ก็จะมีประเด็นทักษะทางวิทยาศาสตร์ สังสย ตั้งสมมติฐาน หรืออะไรแบบนี้มันจะมาของมันเองด้วยอย่างนี้ค่ะ

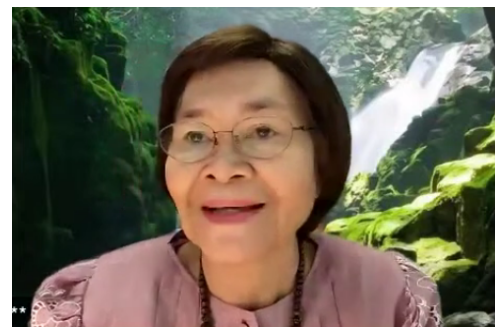
ค่ะ แล้วก็ประเด็นอื่นๆ ก็ชอบค่ะ ชอบประเด็นที่ คุณครูทำให้ภาษาอังกฤษเป็นวิทยาศาสตร์ในเชิงสังเกตได้ คุณครูทำให้ภาษาอังกฤษเป็นวิทยาศาสตร์ในเชิงสังเกตได้ เพราะการที่ได้ก็จะสังเกต เด็กต้องมีช่วงเวลาที่จะได้ Explore หรือสำรวจอะไรบางอย่าง ถึงแม้มันอาจจะสังเกต

ได้ง่ายกว่าจะใช้สีเดียวกันเลย แต่มองว่ามันอาจจะมึนอะไรที่มันให้เด็กได้สำรวจเชิงภาษาได้มากกว่านี้ได้อีก แต่ เทคนิคของครูที่พยายามทำให้จุดสังเกตมันไม่ยากเกินไป มันชัดยิ่งขึ้น อันนี้ก็เป็นเทคนิคที่รู้สึกว่ามันน่าสนใจมาก นะคะ สุดท้ายปลายทางก็ชื่นชมคุณครูค่ะ คุณครูสุดยอดมากทั้ง 2 ท่าน จะเป็น FC ต่อไปนะคะ

อาจารย์อาทิตย์ยา ศรีประสิทธิ์ : จริงๆ อยากจะให้เวลาครูหมูนานกว่านี้นะคะ ที่รู้ว่าครูหนูน่าจะมี อะไรอยากจะแชร์อีกนะคะ ลำดับต่อมา ตอนนี้ขออนุญาตเรียนท่าน รศ.ดร.ทิตนา แคมมณี ค่ะให้ช่วยเติมเต็ม การเรียนรู้ให้กับคุณครูต้นเรื่องของเรานิดนะคะอาจารย์คะ 15 นาทีค่ะ

รศ.ดร.ทิตนา แคมมณี ประธานคณะทำงานวางแผนการจัดทำกรอบสมรรถนะการศึกษาขั้นพื้นฐาน ใน คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.) : ขอ ชื่นชมคุณครูทั้ง 2 ท่านนะคะ ท่านมีลักษณะที่เหมาะสมกับเรื่อง ที่พูด สอดคล้องกันมากๆ เลยนะคะ คือเรื่องที่พูดนี้ก็เป็นเรื่อง ของกระบวนการวิทยาศาสตร์กับ Active Learning คุณครูก็ Active จริงๆ นะคะ และน่าเรียน ถ้าเป็นเด็กๆ ก็คงสนุก ต้องขอชื่นชมนะคะ

สำหรับประเด็นนี้ตอนแรกได้อ่าน พอได้ได้ออกสารณะคะของคุณครูพิวส์มา แต่ไม่ได้เอกสารของคุณครู บิวต์ ก็เลยมีคำถามค่อนข้างเยอะทีเดียวนะคะ แต่ปรากฏว่าพอมารู้วันนี้ คำถามทั้งหมดนั้นก็เกือบหมดคะ ได้รับคำตอบเรียบร้อยแล้วนะคะ คือสิ่งที่สงสัยตอนแรกคือในหน้าแรกเลยนะคะที่บอกว่าครูคนไหนที่ใช้ กระบวนการวิทยาศาสตร์จัด Active Learning ได้ คุณครูพิวส์คะ อันนี้ความหมายมันคืออะไรคะ ครูคนไหนที่ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์จัด Active Learning ได้นี้คะ คุณครูจะขยายความสักนิดได้ไหมคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวส์) : ได้ค่ะ คำว่าครูคนไหนนะคะ ในความหมายของครูพิวส์คือครูที่ สอนวิชาไหนก็ได้ ก็สามารถที่จะเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning ได้ เช่นของครูพิวส์ได้รับผิดชอบในเรื่องของการจัดกิจกรรมบ้านนักวิทยาศาสตร์น้อย ครูพิวส์ก็สามารถนำ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ตรงนั้นได้ ส่วนคุณครูท่านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นคุณครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ก็สามารถที่จะเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้ได้เช่นเดียวกันค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณี : ค่ะ ทีนี้ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์กับ Active Learning นี่นะคะ มันสัมพันธ์กันอย่างไรคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวล์) : จริงๆ แล้วนวัตกรรมคือ Active Learning ส่วนกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มันคือเครื่องมือค่ะ คือองค์ประกอบที่เราเอาไปใช้ ซึ่งเราไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนค่ะ อาจารย์ มันเป็นเครื่องมือค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณี : ค่ะ หมายความว่าคุณครูพิวล์หมายความว่าในการจัด Active Learning ในการจัดการเรียนการสอนที่ให้นั้น Active ให้มีการเรียนรู้เกิดขึ้น Active Learning นี้เราสามารถใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์เป็นวิธีการใช้ไหมคะ ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์เป็นวิธีการ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวล์) : ใช่ค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณี : ถูกต้องนะคะ แล้ววิธีการอันนี้นั้นคือเป็นวิธีการที่ทำให้เกิด Active Learning ขึ้น อันนี้เข้าใจถูกนะคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวล์) : ค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณี : เพราะฉะนั้นที่บอกว่าตอนอ่านตอนแรกแล้วงงๆ เพราะว่ายังไม่ได้ฟัง ก็ต้องเดาๆ เอาละคะ แต่ทีนี้พอเวลาไปอ่าน ไปศึกษาตัวที่เป็นรายละเอียดนี้ ปรากฏว่าคุณครูกำลังจะสอนเรื่องกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ตรงไหมคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวล์) : คือคุณครูพาเด็ก ให้เด็กสามารถใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้ค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณี : คราวนี้บทเรียนของคุณครูนี้คือเป็นบทเรียนเรื่องกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ให้เด็กเข้าใจและให้เด็กเกิดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ อันนี้ถูกต้องไหมคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวล์) : คือให้เด็กสามารถใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อไปค้นพบองค์ความรู้ใหม่ที่เขาสงสัยได้ค่ะ อันนี้คือเป้าหมายของแผนของครูพิวล์ค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณี : ใช่ๆ เพราะฉะนั้นเป้าหมายก็คือว่าเด็กจะต้องเรียนรู้เรื่องกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และต้องสามารถใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้ เพราะฉะนั้นเป้าหมายของบทเรียนนี้จึงอยู่ที่กระบวนการทางวิทยาศาสตร์นะคะ

คุณครูเขาวลี ทองสุข (ครูพิวล์) : ใช่ค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณีนี : อยู่ที่กระบวนการสอนวิทยาศาสตร์ ตอนนี้อยู่ไปถึงของคุณครูบิณฑ์นะคะ คุณครูบิณฑ์ปรากฏว่าไม่ได้สอนกระบวนการวิทยาศาสตร์นะคะ แต่สอนภาษาอังกฤษ แล้วก็ใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์เป็นวิธีการหรือเป็นเครื่องมือช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อันนี้ตรงไหมคะ

คุณครูพิมพ์พลอย กิตติโชติ (ครูบิณฑ์) : ใช่ค่ะ

รศ.ดร.ทศนา แคมมณีนี : ตรงนะคะ เพราะฉะนั้นคือตอนนี้ที่บอกว่าทุกอย่างก็ได้รับคำตอบ เพราะว่ามันประสานกันระหว่าง 2 ท่านนะคะ บังเอิญตอนแรกมีเอกสารอันเดียวเลยงๆ นะคะ เพราะบอกว่าเป็นการสอนภาษาอังกฤษนะคะ ค่ะ ตอนนี้อยู่โอเคแล้วค่ะ เข้าใจแล้ว เพราะฉะนั้นสิ่งที่คุณครูทั้ง 2 ท่านได้นำเสนอ มันเป็นคนละจุดกันนะ

อันแรกนะคะ คุณครูพิศได้ช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจเรื่องของกระบวนการวิทยาศาสตร์ในการที่จะไปหาคำตอบอะไรที่เขาสนใจนะคะ เพราะฉะนั้นมันเป็นบทเรียนที่มีเป้าหมายอยู่ที่กระบวนการวิทยาศาสตร์ ซึ่งคุณครูทำได้ดีนะคะ และก็ทำได้อย่างดีเหมาะสมมาตามลำดับนะคะ แต่ส่วนของคุณครูบิณฑ์นั้นเป็นการเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ หรือจริงๆ แล้วว่าไป มันคือทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปช่วยทำให้นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

เพราะฉะนั้น กระบวนการวิทยาศาสตร์ที่เสนอในครั้งนี้นั้นก็จะมี 2 ด้าน หรือ 2 มิติ คืออันที่ 1 คือการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการวิทยาศาสตร์ อีกอันหนึ่งคือการเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ไปประยุกต์ใช้ในการสอนวิชาต่างๆ ซึ่งคุณครูทั้ง 2 ก็ทำได้อย่างเยี่ยมะคะ

ทีนี้ สิ่งที่เราคิดว่ารายละเอียดทั้งหลาย อาจารย์วรลักษณ์ ก็ได้ให้รายละเอียดไปเยอะทีเดียวนะคะ ก็เห็นด้วยกับท่านนะคะ ก็คงจะขอเสริมเล็กๆ น้อยๆ นะคะ ในเรื่องของ Active Learning ที่เรามีเรื่องของ 3 หัวใจหลักของการใช้กระบวนการ Active Learning นะคะ ซึ่งก็จะระบุว่ามีการประสบการณ์เดิม มีฐานความรู้ ได้คิดและลงมือทำ ค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเองนะ จริงๆ แล้วก็คือคำว่าประสบการณ์เดิมและฐานความรู้กับการค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง อันนี้เป็นกระบวนการที่จะเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้ลงมือคิด และลงมือทำนะคะ

เพราะฉะนั้น ลักษณะสำคัญของ Active Learning ก็คือว่ามันเหมือนเป็นหลักคิดว่าการศึกษาที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดี ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในด้านไหนบ้าง ก็คือ 1. ในด้านของการคิด ซึ่งอันนี้ก็คือมีส่วนร่วม คำว่าส่วนร่วมก็คือว่าถ้าเรามีส่วนร่วม เราก็จะเกิด Process ที่มัน Active ขึ้นนะคะ เวลาเราพูดถึงเรื่อง Active Learning นี้ คำถามที่เราอาจจะต้องถามต่อก็คือว่า Active Learning นี้ อะไรมัน Active แล้วอะไรมันต้อง Active เราคงจะต้องตอบคำถามทั้ง 2 นี้ได้ สิ่งใด ทำไม Active มันถึงเป็นการเรียนรู้ที่ดีนะคะ Active Learning อะไรต้อง Active

สิ่งที่ Active อันแรกเลยคือว่ากายต้อง Active ก็คือกายต้องตื่นตัว ต้องจดจ่อ อยู่กับสิ่งที่เรารู้ เพราะฉะนั้นถ้ากาย Active มันจะส่งผลต่อการเรียนรู้ยังไง มันก็จะส่งผลต่อการเรียนรู้คือจะทำให้ประสาทการรับรู้ของเราเรียกว่าตื่นตัว พอประสาทรับรู้ของเราตื่นตัว เราก็จะเรียนรู้ได้ดี เพราะฉะนั้นหลักของ Active Learning คือต้องให้กายตื่น ให้กาย Active นะคะ

แต่เท่านั้นไม่พอ เราต้องให้สมองตื่น สมอง Active ด้วย เพราะว่ากระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสมองและต้องใช้สติปัญญา ซึ่งคุณครูก็ได้ระบุไว้เรียบร้อยแล้ว ได้คิด คือทำให้สมองได้ Active ได้ลงมือทำ ก็คือทำให้กายเคลื่อนไหว กายก็ Active ด้วย เพราะฉะนั้น 2 Active นี้ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี นะคะ

แต่ว่ามันยังขาดอีก 2 ตัวก็คือสิ่งที่ต้อง Active อีกอย่างหนึ่งคือ Socially Active ก็คือ Active ทางด้านปฏิสัมพันธ์ เพราะว่าอะไร เพราะว่าเวลาเราคิด บางทีเราก็คิดได้ไม่ถี่ถ้วน ไม่รอบคอบ และมุมมองของเราอาจจะไม่ได้เห็นรอบด้าน เพราะฉะนั้นการได้แบ่งปันแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ๆ ก็จะทำให้ขยายความคิดของเราได้ นะคะ เพราะฉะนั้น Socially Active การได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันก็สำคัญ อันนี้ก็จะกลายเป็น 3 หลัก

อีกอันหนึ่งที่จะมีผลมากเลยก็คือ Emotionally Active นะคะ คือทางด้านอารมณ์ความรู้สึกนะคะ ถ้าเผื่อว่าการที่เด็กได้เป็นเจ้าของการเรียนรู้ ได้เห็นความสำคัญและมีบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อ สร้างเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ให้แก่เด็ก ให้แก่เขาแล้ว เขาก็จะมีความเต็มใจแล้วก็จะอยากจะเรียนรู้ อยากจะรุกคืบหน้าต่อไปในการเรียนรู้ค่ะ อันนี้ก็จริงๆ เป็นเหตุผลนะคะว่าทำไม Active Learning จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีนะคะ

เพราะฉะนั้น ที่คุณครูเขียนมานี้ก็ถูกต้องแล้วนะคะ และถ้าจะให้สมบูรณ์ก็เพิ่มอีก 2 ตัวคือ Socially Active กับ Emotionally Active นะคะ ซึ่งจริงๆ คุณครูทำแล้วค่ะ เวลาที่คุณครูทำในกระบวนการ ที่คุณครูเล่ามานี้ก็มีทั้ง 2 ตัวนี้รวมอยู่ด้วยนะคะ อันนี้ก็เพียงแค่เสริมให้มีความชัดเจนขึ้นนะคะ

ทีนี้ ในกรณีของภาษาอังกฤษ จริงๆ แล้วคุณครูสอนภาษาอังกฤษ คือสอนกระบวนการทางภาษา แต่ว่าฝึกให้ผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการคิด และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยเพิ่มขึ้น ซึ่งอันนี้ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีค่ะ คุณครูก็ทำได้

แต่ว่าจริงๆ แล้วถ้าพิจารณาอย่างละเอียดนิดหนึ่งนะคะ ก็จะพบว่าคุณครูใช้ทักษะ คุณครูมีการฝึกทักษะค่อนข้างเยอะมากนะคะ จะชัดเจนในเรื่องของทักษะ แต่อ่านเรื่องของกระบวนการซึ่งมันจะต้องมีขั้นมีตอนไปตามลำดับนั้น อาจจะยังไม่ชัดเจนนัก แต่วามันก็ไม่ได้สำคัญนะคะ สำคัญอยู่ที่ว่าคุณครูได้ใช้สิ่งที่จำเป็นอย่างเหมาะสม ซึ่งในที่นี้ คุณครูก็จะเน้นในเรื่องของทักษะ ซึ่งก็เป็นจุดที่ดีนะคะ ค่ะ ในจุดนี้ก็คิดว่าคุณครูทั้ง 2 ก็ทำได้ดีนะคะ เนื่องจากเวลามีน้อยก็ขออนุญาตเพียงเท่านี้ค่ะ ขอบคุณค่ะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : ขอบพระคุณท่านอาจารย์นะคะ ที่กรุณาเติมเต็มให้ค่ะ และทำให้พวกเรากระจำมากขึ้นถึงเรื่องของกระบวนการ Active Learning นะคะว่ามีอะไรบ้างที่ควรจะต้อง Active ในการจัดการเรียนรู้ 1 ครั้งนะคะ

ขออนุญาตใช้เวลาตรงนี้ให้กับทางทีมโค้ชของเราได้มาสรุปประเด็นสำคัญที่เกิดขึ้นจากเวทีการเรียนรู้ของเราในวันนี้ รวมถึงช่วยขมวดประเด็นในการที่จะหาจุดที่จะยกระดับและพัฒนาให้กับคุณครูต้นเรื่องของเราค่ะ ขอเรียนเชิญ ผศ.อัมพร ศรีประสิทธิ์ และ รศ.ดร.วิลาวัลย์ มหาบุษราคัม ด้วยนะคะ

ผศ.อัมพร ศรีประสิทธิ์ (อาจารย์ปู) ทีมโค้ชมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ : ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่านนะคะ วันนี้ทำให้คุณครูและทีมโค้ชเองก็ได้เห็นมุมมองที่มันลุ่มลึกและละเอียดรอบด้านมากขึ้นนะคะ อันนี้ก็คิดว่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ คุณครูน่าจะนำส่วนที่ท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่านได้เติมเต็มให้ไปต่อยอดนะคะ และจะยกระดับศักยภาพของตัวคุณครู แล้วจะไปเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของเด็กตรงนี้ ซึ่งเราก็มองว่าตัว Learning Outcome ในตัวเด็กก็จะครอบคลุมและเข้มแข็งมากขึ้นนะคะในส่วนนี้

สำหรับสิ่งที่อยากจะแชร์ตรงนี้ก็คือการที่คุณครูทั้ง 2 ท่านมาถึงตรงจุดนี้ได้ อันหนึ่งซึ่งจริงๆ คุณครูพิวส์ และคุณครูบิวต์ ก็ได้พูดไว้นิดๆ นะคะ เพียงแต่ว่าเวลาไม่ได้มากพอจะขยายตรงนั้น คือเรื่องของการทำงานโดยใช้กระบวนการ PLC กันระหว่างเพื่อนครูด้วยกันนะคะ ตรงนี้ที่ทำให้มันเกิดการปะทะทางความคิด เกิดการถก เกิดการทำให้ความคิดมันคมชัดขึ้น โดยเฉพาะช่วงแรกนะคะ ที่คุณครูหลายท่านอาจจะมีความคิดว่าแล้วเราจะเริ่มต้นอย่างไรดี เพื่อที่จะเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้ให้ได้อย่างที่ครูทั้ง 2 ท่านนี้ใช้ได้ค่ะ

คือเริ่มแรก ทุกคนก็จะเหมือนกับจะมีการถกเถียงกันอยู่ภายในตัวเองนะคะ จะใช้ดีหรือไม่ดี มันยากไปมันโน่นนี่นั่น อย่างก็ตัวเองอยู่กับแค่กรอบความคิดของเราลำพังตัวคนเดียววนะคะ ให้เปิดวง PLC ออกไปแล้วต่างคนก็ต่างจะมีโอกาสในการที่จะเห็นทางออกใหม่นะคะ อันนี้ก็จะเป็นการตรงของครูทั้ง 2 ท่านตรงนี้นะคะ กระบวนการ PLC ภายในโรงเรียน ระหว่างเพื่อนระดับชั้นเดียวกัน หรือระหว่างช่วงชั้น ตรงนี้จะทำให้คุณครูค้นพบวิธีการหรือทางออกของปัญหาที่มันติดขัดอยู่ได้เร็วขึ้น อันนี้ก็อยากที่จะให้ไปลองใช้นะคะ

ถ้าดูจากของคุณครูพิวส์จะเห็นชัดว่าครูพิวส์มี Buddy ที่ครูพิวส์ใช้คำว่า Buddy มีครูหม่อมมาเป็น Buddy มาช่วยดูหน่อยในห้องเรียน อะไรแบบนี้ ซึ่งจริงๆ ตรงนี้มันเป็นสิ่งที่เราน่าจะทำได้ในโรงเรียนนะคะ

แล้วก็ที่สำคัญคือผู้บริหาร ผู้บริหารก็ควรจะเห็นความสำคัญของการที่คุณครูมีโอกาสที่ได้ทำงานกันอย่างเป็นทีม และมีโอกาสในการที่จะสร้างตัววัฒนธรรมของ PLC ให้เกิดขึ้นนะคะ ตัวนี้ก็ลองดูว่าคุณครูทั้ง 2 ท่าน หรือคุณครูท่านอื่นที่ฟังอยู่ จะทำอะไรให้วง PLC ของเรามันเข้มแข็ง มันมีประสิทธิภาพ แล้วมันก็สามารถที่จะมีความก้าวหน้าเป็นลำดับขึ้นไปเรื่อยๆ แต่อย่าใจร้อนนะคะ เราต้องค่อยๆ ไป แต่ก็อย่าช้าเกินไปนะคะ

เพราะว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่มันเป็นสภาวะความท้าทายของครูทุกคนเลย เหมือนที่ป้าเอี้ยดยกตัวอย่างว่าเด็กเปิดขึ้นมาบู๊ เขากล้าหาญตอนที่อยู่หน้าจอ เห็นศักยภาพโน้นนี่นั่น แต่พอมา On Site เหมือนเขาต้องปรับตัวใหม่ในสภาพที่มาเจอกันทุกอย่าง มันมีลักษณะเป็นสถานการณ์สดๆ เจอกันตัวเป็นๆ อะไรแบบนี้แหละ เขาเหมือนกับเขาจะต้องปรับตัวอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เขาปรับตัวจากการพูดผ่านหน้าจอไปแล้ว แล้วก็ปรับตัวมา 1 ปีตรงนั้น ก็คุ้นกับการที่พูดคุยกันโดยไม่ต้องเจอตัวเป็นๆ แต่พอมาเจอในสภาพสังคมที่มันเป็นสังคมจริงๆ เหมือนที่ท่านอาจารย์ศึษาบอกว่าเรื่อง Social ตรงนี้มันอาจจะจะเป็นสภาพที่ได้กอดอ้อมเวลาอีกสักกระยะหนึ่ง

แต่ในขณะเดียวกัน การเตรียมความพร้อมเพื่อที่จะให้เขาได้ไปในเรื่องของ การเริ่มเรียนตามหลักสูตร หรือตามอะไร มันก็จำเป็น แต่อย่างไรให้มันสามารถทำควบคู่กันไปได้ เชื่อว่าตอนนี้ทุกโรงเรียนเท่าที่คุณครูส่งสัญญาณกันเข้ามา ก็คือจะอยู่ในสถานการณ์แบบนี้แหละ

อีกส่วนหนึ่งก็คือว่าอยากที่จะให้คุณครูทุกคน คุณครูทุกคนที่อาจจะไม่เคยลองเอากระบวนการวิทยาศาสตร์ไปใช้จริงๆ แล้วกระบวนการวิทยาศาสตร์มันเป็นวิธีการเรียนรู้ตามปกติของชีวิตมนุษย์ ลองดูซิคะ ไม่มีวันไหนที่เราไม่ใช้การสังเกต ไม่มีช่วงไหนของชีวิตประจำวันเลยที่เราไม่ต้องรวบรวมข้อมูลเพื่อที่จะเอามาตัดสินใจว่าจะทำอะไรดี อย่างไรดี แบบไหนดี

ถ้าอยู่คนเดียว เราก็เหมือนกับเราถกเถียงกับตัวเอง ก็เหมือนกับการอภิปรายกับความคิดหลายๆ ความคิดอยู่ในตัวเราเอง แต่ถ้าเราอยู่กันหลายๆ คน อยู่ในบ้าน หรืออยู่ในโรงเรียน มันก็เกิดขึ้นอยู่ในชีวิตประจำวันตลอดเวลาเลย อย่างมองว่ากระบวนการวิทยาศาสตร์มันคืออะไรที่มันเป็นสิ่งนอกตัวเราละ จริงๆ แล้วมันคือศักยภาพโดยธรรมชาติของเราเอง แล้วมันติดตัวเรามาตั้งแต่เด็ก แล้วมันก็ยังอยู่ในตัวคุณครู เพียงแต่ว่าคุณครูต้องมั่นใจและปลุกพลังของศักยภาพตัวนี้ให้มันได้แสดงพลังของมันออกมาจะนะ

เพราะฉะนั้นการที่คุณครูจะทำทาบกับตัวเองในการที่จะลองสิ่งใหม่ ซึ่งถ้าดูแล้วครูพิวส์และครูบิวต์ก็ไม่ใช่ลองทำบู๊แล้วสำเร็จเลย เหมือนที่คุณครูพยายามยั่วว่าก็ต้องกลับมาทบทวนเหมือนที่ครูบิวต์เอ๊ะบ่อยๆ ครูพิวส์ก็บอกว่าอันนี้ต้องกลับมาดูอีก เข้าไปเข้ามา อย่างนี้นะคะ ซึ่งคุณครูทุกคนก็จะผ่านตัวสิ่งที่เป็นความท้าทายและที่เราอาจจะเรียกมันว่าความยากลำบาก แต่แท้จริงแล้วคือตัวตรงนั้นมันจะทำให้ศักยภาพของคุณครูออกมาจะตรงนี้ ถ้าคุณครูทุกคนพร้อมใจกันทำแบบนี้ เดียวทั้งโรงเรียนหรือทั้งระดับชั้น ช่วงชั้น มันก็จะไปได้นะ

คะตงนี้ อย่ำมองว่ำเป็นเรื่งยำนะคะ เพราะฉะนั้นตรงนี้ไปลองดูซิว่าเราจะไปเชิญชวนเพื่อนใกล้เคียงหรือว่ำจะต่อยอดกันอย่ำงไรนะคะ

สิ่งท่ำให้คุณครูเปลี่ยน อย่ำงจะตอบค่ำถำมของ ผอ.อรุณด้วยนะคะ ตรงนี้ก็คือว่ำผลทีเกิดขึ้นกับเด็กเป็นเชิงประจักษ์ เหมือนทีครูพิวส์ชวนเพื่อนมำดูในห้องเรียนตัวเอง เขำจะเห็นว่ำเด็กเปลี่ยนไปอย่ำงไร การเปลี่ยนแปลงในตัวเด็กทีเป็นเชิงประจักษ์ตรงนั้น น่ำจะเป็นสิ่งที่มั้นมีพลังมำกทีสุด ทีจะท่ำให้ครูทำนอื่น ๆ มีความรู้สึกว่ำเปลี่ยน มั้นน่ำจะต้องเปลี่ยน เปลี่ยนแล้วเด็กเขำได้อะไรนะคะ ตรงนี้ะคะ เพราะฉะนั้นกระบวนกรวิทยำศำสตร์มั้นท่ำให้คุณครูมีโอกำสในการทีจะเป็นทั้งนักทดลอง และพิสูจน์คิดของตัวเอง พิสูจน์การออกแบบแผนการสอน พิสูจน์กระบวนกรในชั้นเรียนของตัวเองทีออกแบบไว้แล้วนะคะ ตรงนี้ว่ำมั้นเป็นไปได่มำกน้อยแค่นั้น อย่ำงไรนะคะ

จริง ๆ แล้วตอนนี้ คุณครูได้เปลี่ยนตัวเองมำเป็นทั้งนักทดลองและเป็นนักวิทยำศำสตร์ไปเรียบร้อยแล้วนะคะ ทั้งครูพิวส์และครูบิวต์ เพราะคุณครูใช้ถึของวิทยำศำสตร์เขำไปอยู่ตั้งแต่ในการเตรียมการสอน ตั้งแต่การวิเคราะห์นักเรียน ทุกอย่ำง เพราะฉะนั้นตรงนี้คุณครูทุกทำนท่ำได้ แล้วคุณครูทุกทำนก็มีต้นทุนตรงนี้อยู่เยอ เพราะฉะนั้นเรำแค่ต่อยอดขึ้นไปด้วยควำมกล่ำ กล่ำทีจะก้ำวออกมาะคะตงนี้ แล้วมั้นพิสูจน์ให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ชัดเจน มีหลักฐานเชิงประจักษ์ได้ชัดเจนนะคะตงนี้

ส่วนหนึ่งทีคิดว่ำจะท่ำให้ห้องเรียนเรำดีขึ้นมำกกว่ำนี้อีกนะคะ ก็คือในเรื่องของการสร้ำงควำมชัดเจนหรือว่ำควำมเข้มแข็งของเรื่งการใช้กระบวนกรจิตตปัญญาให้มั้นชัดเจน แล้วให้มั้นหลำกหลำย ให้มั้นสมำรถทีจะตอบสนองต่อตัวสถำนการณทีเรำกำลังเจอ เพราะจิตตปัญญำนั้นจะเป็นสิ่งที่เมื่อเด็กเขำมีความพร้อม ทั้งทำนด้านจิตใจ ควำมพร้อมทั้งทำนด้านสมอง ควำมพร้อมทั้งทำนด้านสังคม ควำมพร้อมทุกด้านตรงนี้มั้นจะท่ำให้การเรียนรู้ของเขำมีประสิทธิภาพมำกขึ้น จิตตปัญญำนั้นยังเติมเต็มได้อีกนะคะตงนี้

คิดว่ำลอง PLC กันดู ถ่ำต้องการควำมรู้หรือต้องการอะไรเพิ่มเติม เรำค่อยมำคุยกันนะคะในวงตรงนี้นะคะ ซึ่งคุณครูทำนอื่น ๆ ก็สมำรถทีจะเขำมำร่วมเรียนรู้กับเรำได้นะคะ เพราะว่ำห้องเรียนของ มอ.เรำจะเปิดเหมือนกับเป็นห้องเรียนเพื่อชุมชนทั้งหมดนะคะ ไม่ใช่เฉพาะโรงเรียนในโครงการเท่านั้นนะคะ เรำสมำรถทีจะเขำมำได้เลยนะคะ ตรงนี้ติดต่อมำได้ท่ำง Page คิดดีคิดเป็นตรงนี้นะคะ ก็คิดว่ำสิ่งที่อย่ำกจะเติมกันน่ำจะประมาณนี้นะคะ อจำรย์วิรำวลย์จะเติมอะไรอีกสักหน้อยไหมะคะ มีเวลำอีก 2 น่ำที ยังเติมกันได้คะ เชิญคะ

อจำรย์อำติยำ ศรีประสิทธิ์ : อจำรย์วิรำวลย์บอกว่ำยักให้อจำรย์ปุต่อได้เลยคะ เพราะท่ำงอจำรย์วิรำวลย์ พอดีสัญญำณอินเทอร์เน็ตไม่ค่อยดีคะ

ผศ.อัมพร ศรีประสิทธิ์ (อจำรย์ปุ) : ถ่ำอย่ำงนั้นขอเติมอีกส่วนหนึ่งนะคะทีคิดว่ำคุณครูพูดไว้คือเรื่งของการตั้งค่ำถำม ทีคุณครูแทบจะทุกคนบอกว่ำสิ่งที่ยักทีสุดสำหรับครูก็คือการตั้งค่ำถำม เพราะฉะนั้น

ตรงนี้เราอย่าไปติดกับว่าเราจะต้องไปตั้งคำถามให้ถูกต้องตามทฤษฎีหรืออะไร ดูบรรยากาศตรงหน้าเรานั่นละ ค่ะ ถามแบบชวนเด็กสังเกต ข้อมูลที่เพียงพอจะทำให้เด็กมีต้นทุนในการที่จะนำมาคิดต่อ เด็กสังเกตดีหรือยัง ถ้ายังสังเกตไม่มากพอ ได้ข้อมูลไม่มากพอ ตั้งคำถามชวนเขาสังเกต ตรงนี้คุณครูไม่บอกความรู้ณะ คุณครูตั้งคำถามเพื่อเชิญชวนเขาสังเกต ชวนเขาคิดต่อ ชวนเขาค่อยอดความรู้ที่เขาคิดมาแล้ว คำถามตรงนี้มีทั้งตัวคำถาม จังหวะในการถาม และเป้าหมายในการถาม

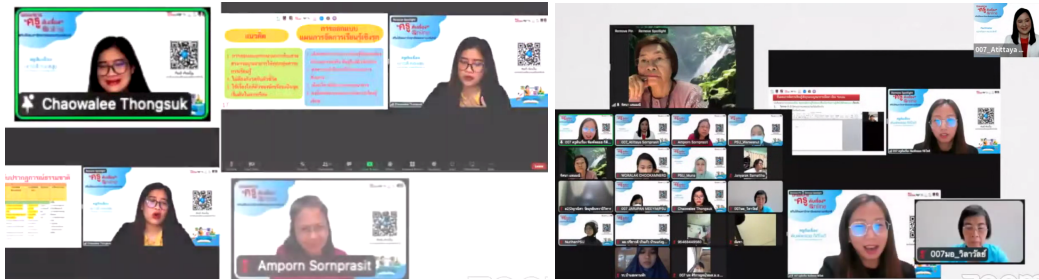
เพราะฉะนั้นพูดง่ายๆ ว่าคุณครูจะต้องมีการทำอยู่ข้างในของตัวเอง ตัวของคุณครู ในกระบวนการคิดของคุณครูอยู่ตลอดเวลาณะ จะถามไปทำไม ถามไปเพื่อเป้าหมายอะไร แล้วจังหวะนี้ควรถามเพื่อกระตุ้นอะไรนะคะ ซึ่งการตั้งคำถามตรงนี้ก็คำนึงถึงตัวภาษาหรือตัวความซับซ้อนของประโยคที่เราใช้ด้วย เพราะบางทีน้องเล็กๆ หรืออนุบาล - ป.3 บางทีตัวทักษะภาษาเขายังไม่ลุ่มลึกมากพอ ถ้าครูไปใช้คำยากๆ หรือคำที่เขาแปลไม่ออก มันก็จะไม่ช่วยในการที่จะทำให้เขาค่อยอดการเรียนรู้จากคำถามตรงนั้นได้นะคะ อันหนึ่งที่ต้องระวังเหมือนที่ครูบิวต์ว่าอย่าตั้งคำถามแล้วทำให้เด็กกดดันและอึดอัด เพราะมันจะบล็อกการเรียนรู้ณะคะ คุณครูก็ต้องค่อยๆ นะคะ อันนี้ก็คิดว่าน่าจะครอบคลุมทั้งหมดที่อยากฝากไว้ในช่วงเวลาสั้นๆ ค่ะ ขอบคุณค่ะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : ขอบพระคุณท่านอาจารย์ณะคะ สำหรับกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเวทีย่อยที่ 7 นะคะ ของเครือข่ายมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ก็มาถึงช่วงสุดท้ายแล้วณะคะ ก็ต้องขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่านที่กรุณามาร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเติมเต็มให้กับคุณครูต้นเรื่องให้กับเรานะคะ ขอขอบคุณครูต้นเรื่องทั้ง 2 คนนะคะ ครูเขาวลีและครูพิมพ์พลอย ที่มาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนๆ ทุกคนถึงสิ่งที่เราได้ทำนะคะ ขอขอบคุณผู้เข้าร่วมเรียนรู้ทุกท่านเลยคะ เราขออนุญาตที่จะปิดกิจกรรมในส่วนของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ณะคะ แต่เรายังมีกิจกรรมของเวทีใหญ่ เป็นการถอดบทเรียนช่วงท้ายณะคะ อยู่ด้วยกันก่อน ตอนนี้ขออนุญาตประมวลภาพกิจกรรมที่เกิดขึ้นในเวทีวันนี้สักนิดหนึ่งนะคะ ขอเชิญทางทีมงานคะ

คุณมุนา อาบู : มุนาขออนุญาตแจ้งผู้ที่ได้รับหนังสือจากการแลกเปลี่ยนวันนี้นะคะ มีทั้งหมด 4 ท่านนะคะ จะเป็นคุณครูณภัสสรเป็นคนที่ 1 คุณครูปาเอียดเป็นคนที่ 2 อาจารย์อรัญเป็นคนที่ 3 และสุดท้ายเป็นคุณครูมาตราเป็นคนที่ 4 ค่ะ แล้วก็ทั้งนี้ณะคะขอให้คนที่ได้รับหนังสือแจ้งชื่อและที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ให้ทางทีมงานด้วยนะคะ เดี่ยวทางทีมงานจะส่งหนังสือไปให้กับท่านนะคะ ส่งมาทาง Chat นะคะ ขอบคุณค่ะ

อาจารย์อาทิตยา ศรีประสิทธิ์ : โอเคคะ สำหรับทั้ง 4 ท่านที่ทางทีมงานได้ประกาศชื่อนะคะ สามารถที่จะฝากที่อยู่ของท่านไว้ที่ Chat Box ไว้ได้เลยนะคะ หรือสามารถโทรศัพท์เข้ามาติดต่อที่เบอร์โทรศัพท์ของทีมงานนะคะ ทั้ง 4 ท่านสามารถโทรศัพท์เข้ามาแจ้งชื่อและที่อยู่สำหรับจัดส่งหนังสือให้กับทางทีมงานได้เลยนะคะ เอาละคะ เดี่ยวเรามาประมวลภาพและมาดูสรุปใจความสำคัญจากเวทีการเรียนรู้วันนี้ไปด้วยกันนะคะ

ผู้เข้าร่วมเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในห้องย่อยรับชมคลิปวิดีโอไปพร้อมๆ กัน เป็นการปิดเวทีห้องย่อย

“
ครูต้องให้ออกาสกับเด็ก
ได้มีเวลาในการคิดหาคำตอบ
ได้ถ่ายทอดความคิดของตนเองออกมา
ไม่มีถูก ไม่มีผิด
และครูต้องสร้างบรรยากาศ
การเรียนรู้ที่ปลอดภัยให้แก่เด็ก
”
ครูชาวลี ทองสุข
ร.ร. วัดโพธิ์ชัย จ.นครราชสีมา

“
ครูต้องออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่เด็กได้
ความรู้ ทักษะและมีความสุขในการเรียนก่อน
แล้วจึงนำตัวชี้วัดมาจับ
เด็กจะไม่รู้สึกเครียดกับการเรียน
”
ครูณิชาภัทระ กิติโส
ร.ร. บ้านนาผา จ.นครราชสีมา

จบเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ Online PLC Coaching ห้อย้อย